

GRATUIT thrillerul **Igluuri în deșert** de Dan Scroggins

FLACĂRA

100
de ani
de la primul număr

Un popor de
turnători?

Arhivă:
La moartea lui
Caragiale

Călătoriile
Amaliei Enache

George Arion: „Hei! Suntem
și noi pe planetă!”

9,90 lei

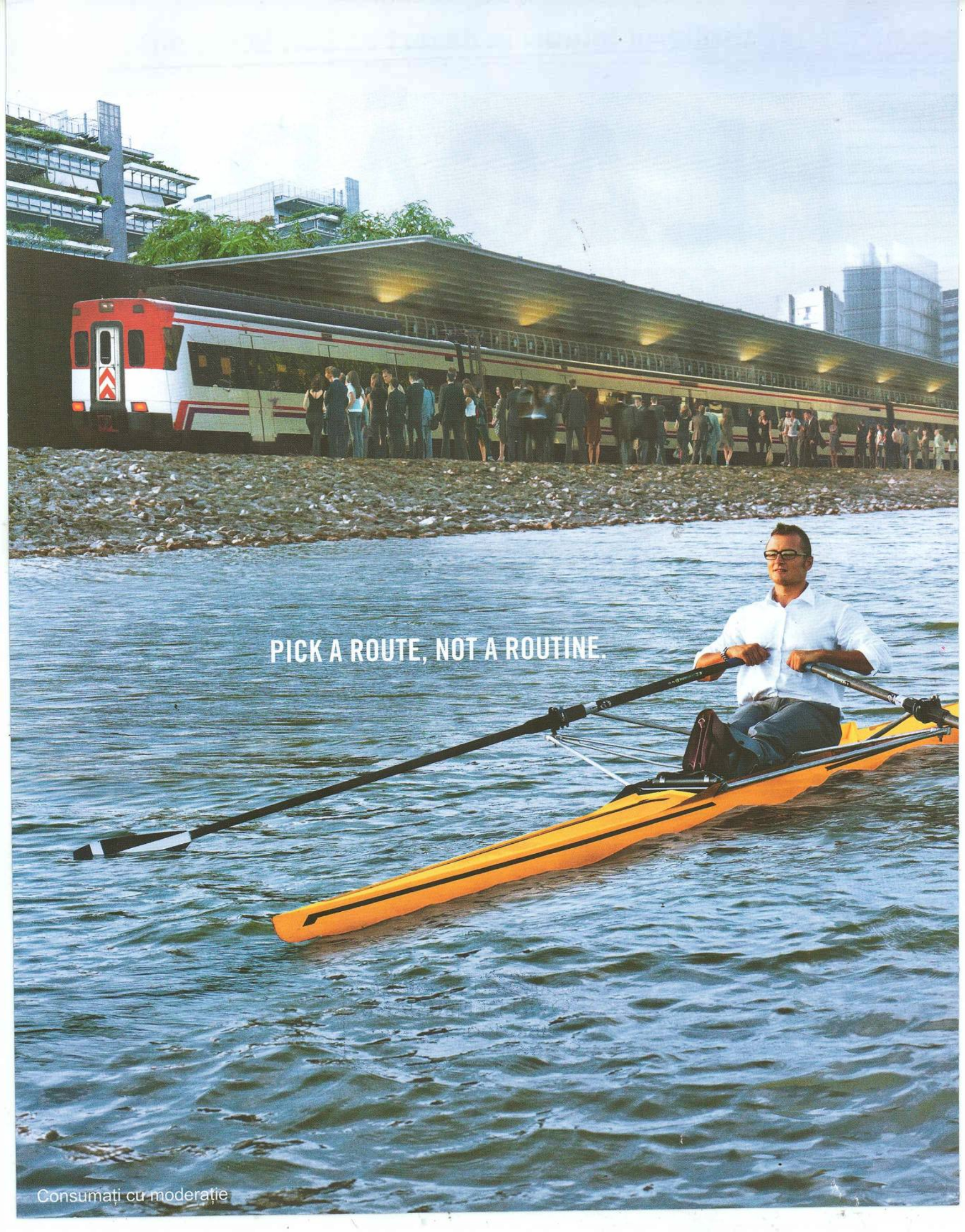
SALA DE
LECTURĂ

DEZASTRE

Ruleta
catastrofelor

seria noua nr. 47 aprilie 2011 84 pagini 9,90 lei / 2,50 € / 3,50 USD

A man in a white shirt and glasses is rowing a yellow boat on a river. In the background, a red and white train is stopped at a station platform, with a large group of people waiting. The scene is set in an urban environment with modern buildings and greenery visible in the distance.

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

Consumați cu moderație

008
763

PLAN *Ballantine's*®

Ballantine's
FINEST
HIGHLAND MALT
P/462453

LEAVE AN IMPRESSION

DOSAR

Ruleta catastrofelor

De câte ori trebuie să trăiesc sfârșitul lumii?

Era într-o vineri. Eram adolescent, îmi făcusem lecțiile și mă culcasem devreme. L-am auzit pe tata urlând: Cutremur! Și am ieșit cu greu din casă, pentru că se blocase ușa apartamentului. Apoi, afară se vorbea de blocurile căzute. Nu prea credea nimeni. Dimineața următoare am aflat de *Casata* sau de OD16. Peste ani, într-o duminică însorită de 1 Mai, eram în armată când am aflat de Cernobil și am auzit țâcănitul sinistru al contoarelor Geiger-Muller. În '90, eram într-o pauză, la cursul de seismologie, și profesorul ne explicase cum se propagă fisurile prin zidărie; am aflat singuri cu propriii ochi după câteva minute. Acum puțini ani, veneam de la Suceava pe înserat; ploaia, podurile erau avariate, Siretul se revărsase; undeva pe lângă Galați, pe un drum județean, mașina noastră a intrat brusc sub apă; colegul meu a reușit să iasă cu viteza întâi în trei secunde, suficiente ca să ne înfioare, suficiente să vedem moartea cu ochii... Tornada de la Făcăeni a fost la televizor, la fel și acel tsunami de Crăciun sau cutremurul din Noua Zeelandă, sau Japonia... De câte ori trebuie să văd sfârșitul lumii? (Bogdan Hrib)

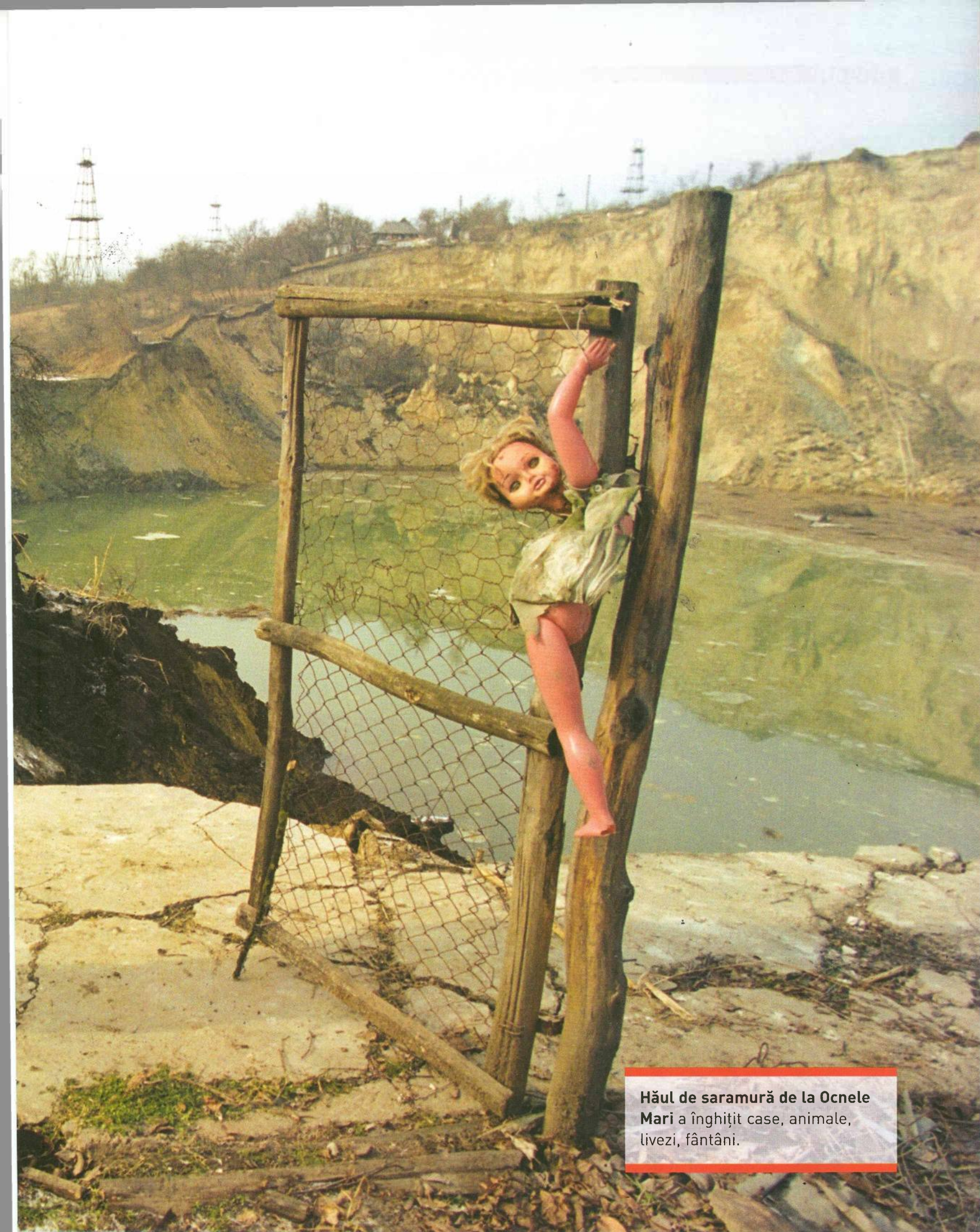

DOSAR

Preludiu la sfârșitul lumii

Multe a mai văzut și revista **Flacăra**, la viața ei! Până și la capitolul dezastru **naturale!** Cutremure, inundații catastrofale, alunecări de teren, ba chiar și tornade. Vă propun, aşadar, o selecție din reportajele pe această temă, publicate de-a lungul anilor. În ideea că, poate, totuși, învățăm ceva. Sau măcar înțelegem „de ce japonezii pot și noi nu?”

Hăul de saramură de la Ocnele Mari a înghițit case, animale, livezi, fântâni.

Pământ zguduit și crăpat

Martie 1977, București. Chiar dacă din punctul de vedere al magnitudinii (7,2 pe scara Richter) nu a fost cel mai puternic din România (fiind depășit de seismul din 10 noiembrie 1940, 7,4 grade pe scara Richter), cutremurul din 4 martie a avut un bilanț înfiorător: 1.578 de morți, 11.300 de răniți și peste 35.000 de locuințe prăbușite. „Pământul s-a zguduit de câteva ori, lumina a pâlpâit ca în pragul unui scurtcircuit. A fost momentul în care la 110 kilometri sub Munții Vrancei s-a declanșat un traumatism geologic grav datorat, după explicațiile imediate ale specialiștilor, *eliberării unor tensiuni tectonice*” (...) Un cutremur e ca un război. Un cutremur ca acesta are o forță de distrugere echivalentă cu aceea a 10 bombe atomice de tipul celei de la Hiroshima! Un cutre-

mur e un avertisment pentru întreaga lume: trăim totuși pe planeta asta cu 15 tone de trinitrotoluen sub pernă. Și cu un cutremur de gradul 7,2 în suflet”, scria Adrian Dohotaru, în *Flacăra*.

Ianuarie 2002, Ocnele Mari, județul Vâlcea. Pământul a crăpat. I se văd măruntaiele, putrezite în saramură. În locul dealului Șeica s-a căscat o gură imensă, hidoasă, care a înghițit gospodării, livezi, animale, fântâni. Era noapte. Oamenii au fugit care încotro. Le-a mai rămas doar viața. Și acum nu știu cum să procedeze cu ea. Se clatină pe ulițele pline de noroi, ca niște jucării stricate.

Orașul Ocnele Mari are peste 3.700 de

locuitori, respectiv 1.200 de familii, dintre care 122 sunt în zona de risc. Teoretic, acești oameni și-au părăsit casele: 22 de familii au fost mutate într-un bloc, restul stau pe la rude, prieteni, cunoștințe. Practic, însă, sinistrații nu se pot desprinde de casele lor, câtă vreme sunt în picioare. Oricât de periculos ar fi, ei stau mai mult pe-acolo. Au animale, murături în cămară, mobilă de cărat. Ți se rupe inima când vezi câte un moșneag tremurând, în timp ce se chinuie să repare gardul. Să nu arate a casă pustie, totuși, când o înghiți-o pământul. „Eu nu am capacitatea fizică și mentală să mă duc să-l scot pe om de acolo de unde a agonisit toată viața”, ne spune primarul orașului, Gheorghe Radu. În același timp, însă, lucrurile se agravează. Peste 2 miliarde mc de saramură

„Aflați pe arterele cu imobile vechi și masive, oamenii au auzit vuietul pământului și urlatul prăbușirilor. Desigur, fond sonor sinistru, de cataclism, panică ridicată la cub. Zgomotul pereților care se prăbușesc seamănă cu al avalanșelor, iarna, în munți.”

se pot revărsa oricând. Asta ar fi Apocalipsa. Ar fi un fluviu de dimensiunile Dunării, care ar mătura tot orașul. Acum se construiește un dig, în ideea de a reduce efectele dezastrului. Dar barajul nu poate prelua decât o parte din saramură. Se taie, astfel, doar vârful viiturii. În rest, Dumnezeu cu mila.

„Tot ce-am avut e în grotă, povestește Floarea Gheorghe. Doar că încă mai răsuflu. În rest, viața mea e acolo. Casă, grădină, icoane, animale... Tot ce-am muncit. În fiecare zi mă gândesc să mă arunc după ele. Mai bine mă prăpădeam și eu, atunci. Când a fisurat prima sondă, spre seară, eram cu vacile la păscut. Pârâia pământul, casa mi se clătina. Am luat vaca, vițelul și televizorul. Și-am fugit, Dumnezeu mi-a dat puteri, că nici nu știam unde merg. Până dimineață, pământul a înghițit totul. O viață am muncit și nimic nu se mai vede”.

Străzile orașului sunt „pavate” cu nămol. Grădinile stau inundate în saramură, casele par gata să intre în pământ. Oamenii vorbesc pe la porți, cară lucruri spre adăpost, plâng, înjură. Nu se mai pot controla. Dina Floarea se ferește de aparatul de fotografiat: „Lăsați-mă dracului, că eu nu plec de aici, cât trăiesc. Am trei rânduri de case, animale, fânar, am muncit ca o slugă. Stăteau turiștii la mine, vara, ca la hotel. Unde să mă duc, am o pensie de un milion, c...

Viorel Popescu, subprefectul de atunci al județului Vâlcea, susține că alunecările de teren erau previzibile: „Nicăieri în lume nu se fac exploatari în zone locuite. Au greșit și cei care au cerut autorizații de case și cei care le-au acordat. Acum ne chinuim să-i rezolvăm pe sinistrați, dar, pe termen lung, toată localitatea Ocnele Mari ar trebui strămutată. Orașul stă, totuși, pe o bombă, care poate exploda oricând.”

pe ea, iertați, că iar m-am dezbrăcat de caracter. Am ajuns vedetă, fi-r-aș a dracu’, de m-a recunoscut ministrul, când a venit, că m-a văzut la televizor. Nu plec din casa mea, doar dacă mă omorâți!” Jandarmii, câtă frunză și iarbă, nu spun nimic. Urcăm spre crater, printre utilaje și case pustii. Se lucrează la un dig. Ne facem că nu vedem interdicțiile de genul „Trecerea oprită, pericol de suprapare!” și „Atenție, conductă de gaze, pericol de explozie!” Pământul e crăpat, la tot pasul. Dealul Șeica, spintecat de sute de șanțuri, e gata să se prăbușească, în felii. Ajungem pe buza prăpastiei. Un fel de iad, care a înghițit, de-a valma, toată agoniseala oamenilor. Jos, în saramură, se văd acoperișuri de casă, haine, paturi. Sus, a mai rămas câte un gard, câte o sobă, o cutie de ness, o păpușă. La câțiva metri, așteaptă să fie înghițită încă o gospodărie. Pufi, câinele casei, stă de pază, până la final. Se gudură printre picioarele stăpânului, Ștefan Bușcă. Nea Ștefan a fost inginer șef la IUCF Vâlcea. Acum e în pensie. S-a mutat la bloc în 1998, împreună cu alte 22 de familii, forțat. Că se apropia dezastrul. Și ei erau primii vizați: „Blocul nici nu era gata, n-avea uși. Nici acum nu e terminat, de trei ori s-au dat bani pentru el, de trei ori i-au păpat. Se fură pe rupte, tot așa s-a ajuns și la prăpădul ăsta. Au furat moto-rina din stratul de protecție, cu cisternele au

**Trei morți, răniți
de nu li se mai
știe numărul,**

34 de case șterse
de pe fața pământului, peste 400 de
gospodării afectate, 1.457 de sin-
istrați. Cam așa
arată bilanțul tor-
nadei de la
Făcăieni, în cifre.

furat, până a cedat caverna. Și asta încă e mică, are doar 860 milioane mc de saramură. Jos e una și mai mare, subterană, de peste 2,4 miliarde mc. A început, deja, să mănânce din deal. Viitura aia mătură tot orașul."

Ștefan Bușcă ne arată ce-a mai rămas din casa lui. Bolta de vie, camera în care învăța fata, gardul de la crescătoria de nutrie, vatra atelierului mecanic. Insistă asupra fiecărui detaliu, asta e identitatea lui: „Uitați-vă la ele, în două zile n-o să le mai vedeți. Alaltăieri s-a prăbușit în grotă, sub ochii mei, casa din stânga. Urmează a mea. Stau aici, mai adun câte ceva, până o fi să fug. Dacă mai apuc. În noaptea de 12/13 septembrie, anul trecut, când a fost

prăbușire mare, am avut noroc. Am văzut când a răsuflat sonda. Mi-am luat porcul în brațe și picioarele în spinare, spre bloc. Eu am dat alarma în oraș."

August 2002, Făcăieni, județul Ialomița. Locuința familiei Petre s-a făcut praf și pulbere. Sorica și fițița ei, de un an și trei luni, au murit sub dărâmături. Doar dragostea de mamă a rezistat tornadei. Cele două cadavre erau îmbrățișate.

„Am zis că a venit sfârșitul lumii, povestește Ionela. S-au făcut, așa, niște nori negri, care parcă fierbeau și coborau pe noi.

Puteai să-i atingi cu mâna. După aceea s-a iscat un vâj, de m-a izbit de peretele casei. Am intrat înăuntru și am ținut ușa cu mâna. Fițița mea, Valentina, țipa ca din gură de șarpe. Căzuse șifonierul peste ea. Am luat perna în brațe, zicând că-i copila, și am sărit pe geam. Vă dați seama cât eram de șocată? Mângâiam perna și-i ziceam să nu mai plângă. Apoi Dumnezeu mi-a redat mințile și am fugit după Valentina. Acoperișul deja căzuse. Am ieșit printr-o spărtură a zidului și așteptam să se crape pământul, pur și simplu, și să ne înghită. Asta am crezut că se va întâmpla. În numai câteva secunde gospodăria noastră s-a făcut un morman de moloz. Găinile pluteau prin aer, le-a

lovit de copaci de le-au sărit toate penele. Numai purcelul a scăpat.”

„Mă credeți nebună dacă zic c-am zburat?”, întreabă Florica Stanciu. „Stăteam, așa, pe prispă, când a venit o vijelie cum n-am mai văzut în viața mea. Parcă era fum, nu știu cum să zic, parcă cerul vâjâia și s-a făcut ca o pâlnie. Zi-ceai că dă Dumnezeu cu aspiratorul, de-abia m-am ținut pe picioare cât să fug în casă. Au început să crape geamurile, televizorul mi-a căzut în cap, eram plină de tencuială, din tavan. Nu știam ce să fac, fetița se băgase sub masă, am tras-o după mine afară. Când să fugim ne-a lăsat vântul pe sus, de am simțit că-mi crapă inima de frică. Un moment m-a purtat ca pe-o pasăre, de pot zice că la viața mea am și zburat. Fata era și mai sus, cred că din cauză că era mai ușoară. După aceea m-a trântit peste drum, spre pădure, drept în mărăcini. Și asta a fost tot. M-am ridicat, eram toată julită, da' fericită că sunt cu picioarele pe pământ. Am întors capul și am crezut că am nimerit într-un alt sat. Nu mai cunoșteam casele, peste tot erau dărăpănături, țigle sparte, garduri rupte, rufe atârinate prin copaci... Vai de mama noastră, că și-așa eram bolnavi de săraci”.

Oamenii sunt răniți. Și la propriu, de casele căzute peste ei, și la figurat, de mizeria, neputința și zădărnicia care le umplu viața. Nu-și găsesc locul, umblă năuci pe ulițele satului. Prin colbul de o palmă, de se face un nor de praf în urma lor. După ce că i-a rupt sărăcia, fără locuri de muncă, pământ sau o altă sursă de venit, au rămas și fără acoperiș. Disperarea roade din ei ca un cancer. Vorbesc și se poartă ciudat. Răniți fiind, un instinct de animal sălbatic îi îndeamnă să atace pe oricine. C-o fi primar, prefect, vecin ori cumnat, nu contează. Sunt mânioși până și pe Dumnezeu. Că a lăsat să se întâmple asta.

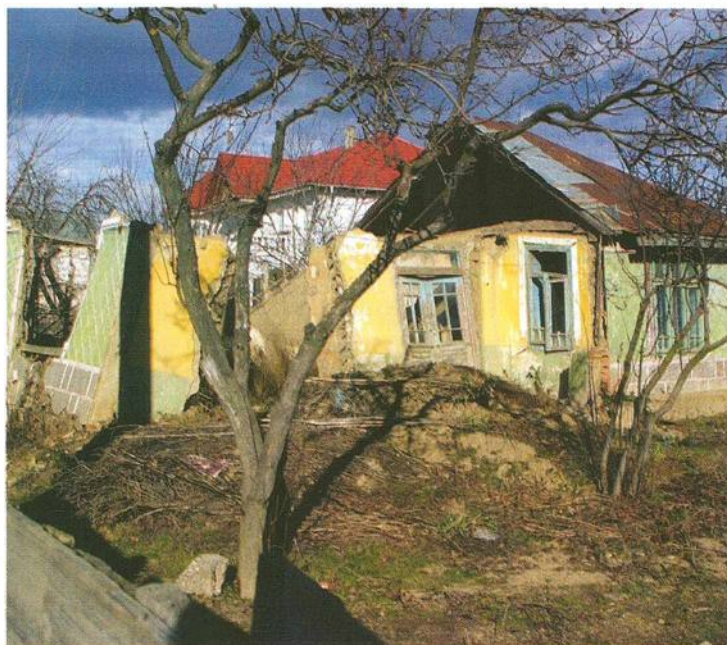
Primarul Mihai Nicu nu a rezistat tensiunii post-tornadă. A făcut infarct. Soția viceprimarului se află în stare de șoc. Un băiețel de șase ani, Vali, s-a ales cu un fel de crize de epilepsie. I se face frică din senin, se-nmoaie, cade jos, apoi înțepenește. O femeie în toată firea umblă aproape toată ziua beată. Își aduce provizii de băutură de la oraș. Spune că altfel ar muri de frică. Prin sat merge vorba că mai vine o tornadă. Lenuța Stan visează în fiecare noapte că i se prăbușește casa. Vecina ei, Parachiva, țipă că se sufocă în cort. Și n-o să-și mai vadă copiii, că i-a trimis la o soră, la Cernavodă. Dărdăiau de frig, în somn, dimineața se trezeau cu ochii lipiți. După cum spuneam, localnicii se poartă ciudat. Cei rămași fără casă îi înjură pe cei cărora le-a căzut doar acoperișul. Pentru că au scăpat ușor. Și Primăria îi ajută întâi pe ei. Aceștia din urmă îi drăcuiesc pe primii. Cică ar fi avut noroc. Le-a luat vijelia cocioabele și-acum se pricopsesc cu niște case noi. Oamenii mai spun că nenorocirea li se trage de la preot. Că a blestemat, cu crucea pe

piept, în biserică, să se-aleagă praful și pulberea din tot satul. Că n-are de unde să adune un ban. Preotul zice că enoriașii au luat-o razna, „de atâta durere sufletească”.

Iulie 2005, Vadu Roșca, Vrancea. Inundațiile din zonă au omorât 16 oameni și au distrus peste 4.000 de locuințe. Paulina Iordache a rămas doar cu viața și cu un morman de mobilă distrusă de nămol: „Iadul pe pământ a fost, doamnă, că nu ne-a anunțat nimeni de viitură, să fugim și noi. Așa că am urcat într-un pod, în casa fratelui meu, că era mai înaltă, avea și etaj. Eram cu nepoțica mea, de șase ani. Veneau valuri înalte, cu aburi, ca la mare, gata să ne înghită. Aia mică mă întreba dacă mi-e groază și eu ziceam că nu, nici vorbă, e așa de drăguț! Da'-mi curgeau lacrimile șiroaie și nici nu apucasem să-mi iau medicamentele, că am

cu inima. Și mai trebuia să țip și la o vecină, agățată pe un stâlp de curent, să se țină bine, până or veni bărcile. Nici nu vreau să-mi mai aduc aminte, mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat cu viață”.

Pentru sinistrații din Vadu Roșca s-a făcut un sat nou-nouț, undeva pe deal. Gigi Becali, ANL-ul, Gică Popescu și Biserica au pus mână de la mână și au construit peste 200 de case. De unde și o mare vrajbă între țărani. Că unele sunt mai frumoase, că altele mai șubrede, că „alde Becali primiră și porc de Crăciun și miel de Paște”. Și, mai ales, că ei oricum nu-și părăsesc locul unde s-au născut. Așa că s-a ajuns în situația ridicolă în care satul nou e, așa, un fel de stațiune turistică. Localnicii mai merg pe-acolo, din când în când, cât să nu le ia primăria casa nouă înapoi. În rest își văd de ale lor, în vechile gospodării, chiar și așa dărăpănate. Până la inundațiile viitoare...

**Foștii sinis-
trați fac nave-
ta între satul
vechi și satul
nou, preț de
vreo 14 km,
dus-întors. Și
îi cam dor
picioarele, de
la reumă și
damblageală.
Poate domn'
Becali s-o
simți să
rezolve și
problema asta.
Să le bage un
autocar de
linie, un
metrou, ceva...**

„Prin așezarea geografică, România este un stat expus tuturor categoriilor de dezastre naturale, cu excepția erupțiilor vulcanice, cicloanelor și tsunami. Până mai ieri, când s-a întâmplat la Făcăieni, chiar dacă în miniatură, ne consideram excluși și de pe lista tornadelor”, ne-a precizat general maior dr. Liviu-Viorel Nemeș, prim adjunct al Inspectoratului general pentru situații de urgență.

Proгноza în materie de calamități naturale este departe de-a fi optimistă. Ne putem aștepta, oricând, la inundații catastrofale, la alunecări de teren, la vijelii devastatoare. Dacă ar fi să dăm crezare zvonurilor, nici la probabilitatea unui cutremur nu stăm foarte bine. Ce-i de făcut? Evident, nu ne putem împotrivi fenomenelor naturale. Cu atât mai puțin lui Dumnezeu! Dar nici să stăm cu mâinile în sân și să ne văicărăm nu se cade. Nici măcar rugăciunile în biserică nu sunt de ajuns. Din punctul de vedere al protecției civile, ar trebui să ne educăm în materie de calamități. Ca să avem, în caz de Doamne ferește, ceea ce se cheamă un răspuns calificat. Adică să ne stăpânim panica, să nu provocăm o isterie generală, să punem mâna pe târnăcoape sau lopeți, pentru salvarea victimelor și înlăturarea efectelor dezastrului ș.a.m.d. La acest capitol, n-o să credeți, suntem extrem de prost cotați. În statisticile internaționale, românii au nota cinci la „purtare în caz de dezastru natural”: „Panica este firească în astfel de situații, dar la noi se ajunge urgent la o isterie generală. Se blochează liniile telefonice și traficul, toată lumea aleargă fără rost, nu se mai respectă nici o regulă de circulație, nu se acordă prioritate Salvării, Pompierilor și altor mijloace de apărare civilă. Uitați-vă la japonezi,ăștia fac săptămânal exerciții de dezastru. Se pregătesc psihologic, se autosalvează de la înălțime, mănâncă din conservele de criză, lucrează în echipă. De aceea, într-o situație reală, se comportă ca o mașină proiectată să înlăture efectele calamității. Noi n-o să ajungem la această reacție nici peste 100 de ani. Românul nostru țipă, plânge și stă cu mâinile încrucișate, even-

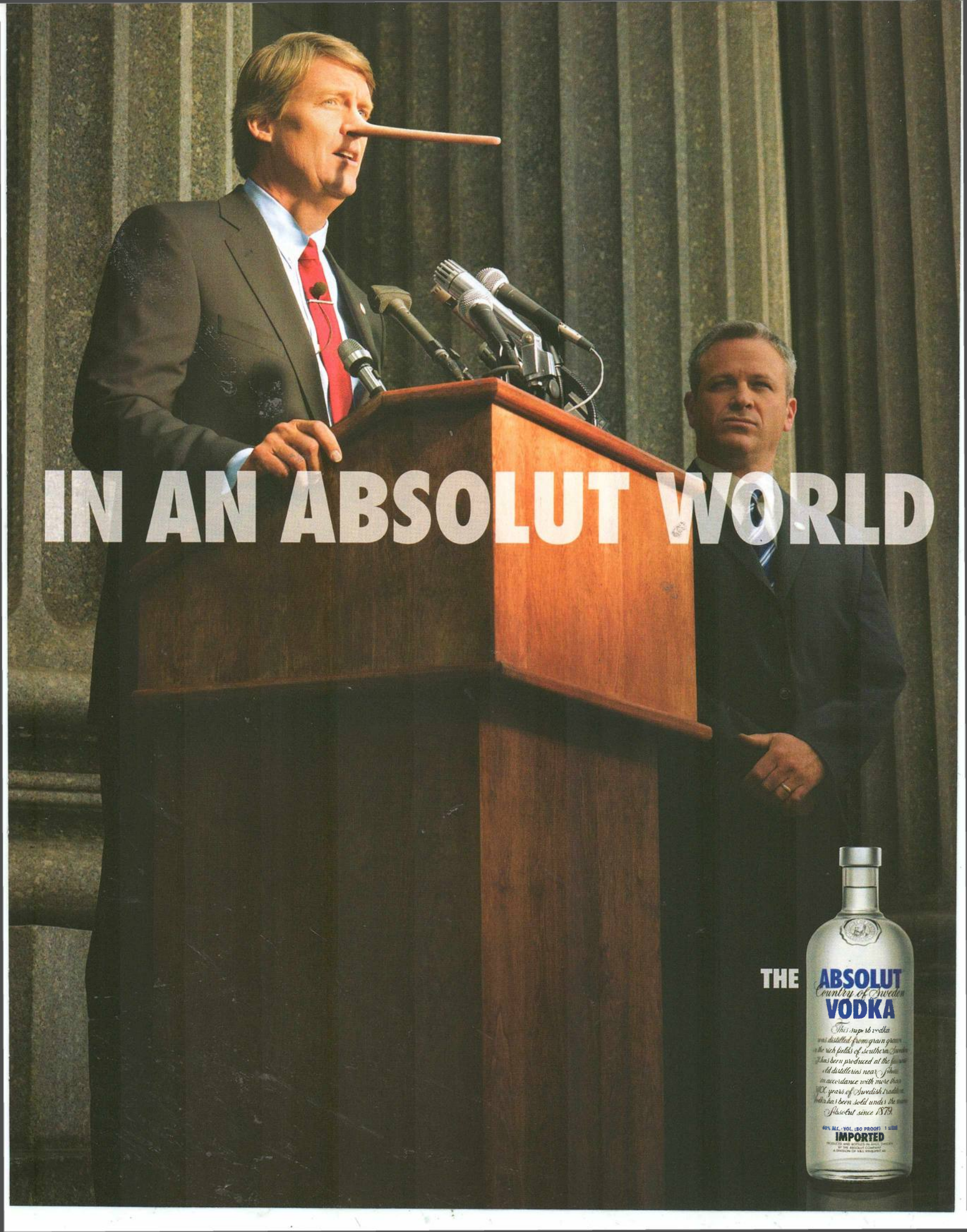
În iunie 2009, ONU a publicat o listă cu 200 de țări și teritorii expuse producerii unor dezastre naturale. România era încadrată la „statele care prezintă un risc foarte ridicat de producere a unor dezastre naturale”, pe același loc cu Afganistanul și Iranul. În mai 2010, lucrurile stăteau diferit. Conform unui studiu realizat de compania „Maplecroft”, specializată în expertiza riscurilor globale, România prezintă doar un „risc mediu de dezastre naturale”, la fel ca Japonia, de pildă. Ce bine, ne-am mai liniștit!

tual pe prispă, dacă o mai are, așteptând să vină Armata sau Pompierii și să-i scoată molozul din casă”, susține general maior dr. Liviu-Viorel Nemeș.

Pe lângă comportamentul general legat de calamitate, ar mai fi niște „amănunte”, extrem de importante, pentru că ele ne pot salva viața. În caz de inundații, de pildă, este obligatorie părăsirea zonei amenințate, când se dă dispoziția de evacuare. Dacă alergați după purcei și mai vreți să luați și televizorul, cum se întâmplă de obicei, riscați să vă prăpădiți cu agonișeala în brațe. Alunecările de teren, de regulă, sunt oarecum anunțate din timp. În sensul că se știe dacă o zonă este foarte expusă. Numai că oamenii nu prea țin cont de asta. Încă își construiesc case pe terenuri „mișcătoare”, defrișează suprafețe însemnate de pădure, apoi refuză să plece când autoritățile hotărăsc evacuarea. Nici dacă vine o vijelie, gen Făcăieni sau chiar mai aspră, nu trebuie să facem un atac de panică. Este important, uneori chiar vital, să stingem focurile din casă sau din curte și să închidem alimentarea cu gaze și cu energie electrică, pentru a preveni exploziile și incendiile. De asemenea, bine ar fi să ne adăpostim în pivnițe, subsoluri și încăperi rezistente. A ieși afară, pe străzi ori în curte, printre clădiri și copaci care se pot prăbuși, seamănă a sinucidere. Ultimele recomandări sunt valabile și pentru cutremur. De data aceasta, însă, trebuie evitate mai ales casa scărilor, liftul și pereții cu geamuri, din exterior. Locul cel mai sigur pentru adăpost este sub tocul ușii ori lângă pereții de rezistență. Ar fi înțelept dacă obiectele grele din casă le-am fixa, de regulă, tot în pereții rezistenți. Și dacă ne-am obișnui, preventiv, să ne asigurăm casele pentru situații de dezastru.

În rest, s-auzim numai de bine. Și cât mai puțin despre calamități naturale!

A man with a long, thin, light-colored nose stands at a wooden podium, speaking into several microphones. He is wearing a dark suit, a light blue shirt, and a red tie. To his right, another man in a dark suit and blue tie stands behind the podium, looking on. The background consists of dark, vertical, textured panels.

IN AN ABSOLUT WORLD

THE

DOSAR

Japonia – proporțiile dezastrului

Eram în casa noastră, dintr-un orașel la nord de Tokyo, pe data de 11 martie, la ora 14:46. Atunci a început și am crezut că este un cutremur ca oricare altul.

Cel mai mare cutremur din istorie

Zguduitura devenea din ce în ce mai puternică. Statuetele de pe mobilă au căzut aproape toate. Și cutremurul nu se mai termina... Cățelul era deja în curte. Am alergat prin casă după motan, l-am băgat în cușca lui și am ieșit cu soțul meu și pisica în curte. Nu pot să spun că m-am speriat din cale-afară. Ca români, suntem obișnuiți cu cutremurele, deși nu tot atât cât japonezii. Dar după primul cutremur, au urmat altele două și credeam că n-o să se mai termine vreodată. După ce a părut că se termină, totuși, am intrat în casă și am dat drumul la televizor. Au anunțat inițial un cutremur de magnitudine 8. Ulterior, cifra aceasta s-a schimbat și a ajuns la magnitudine 9, fiind de departe cel mai mare cutremur din istoria Japoniei. La televizor imediat au anunțat că

este pericol de tsunami și toată lumea care locuiește în apropierea țărmului să se refugieze. Din fericire, noi suntem departe de ocean. Așa a fost acea zi, la sfârșitul căreia au anunțat vreo 50 de morți.

De-abia a doua zi aveam să aflăm cât de grave au fost lucrurile și nici chiar atunci. Deși casele japoneze sunt rezistente și nu s-au dărâmat de la cutremur, în regiunile de litoral a făcut prăpăd tsunami – Valul Uriaș.

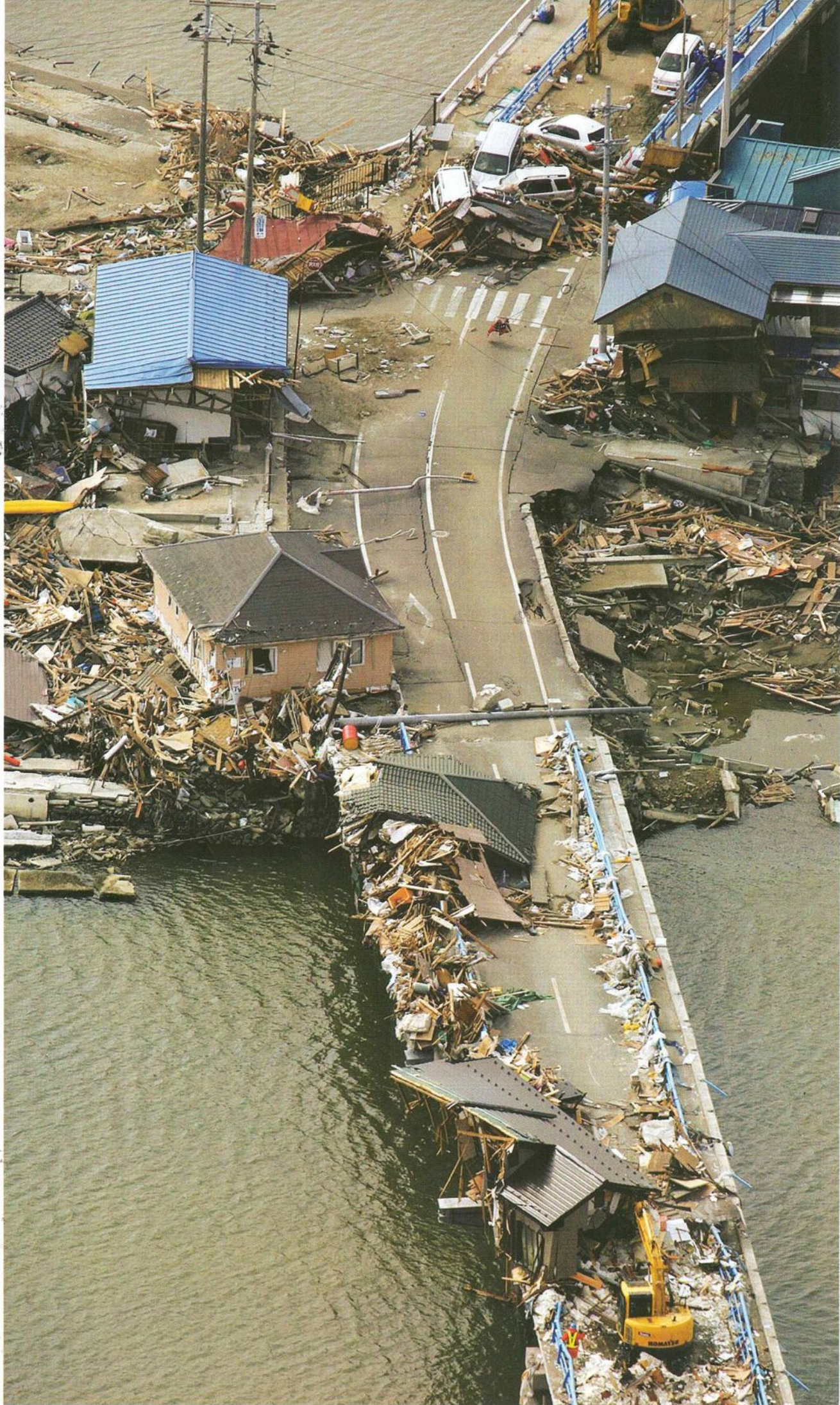
Nu neapărat numărul mare de refugiați în urma cutremurului care a afectat regiunile Tohoku și Kanto de Nord este cel impresionant. Japonia este o țară relativ bine pregătită în caz de dezastru și era stabilit deja un număr destul de mare de locuri de refugiu pe tot cuprinsul țării. Aceste locuri, fie că sunt centre culturale sau școli, adăpostesc acum un număr uriaș de supraviețuitori din zonele calamitate. Dar, repet, nu numărul mare mă impresionează, ci condițiile precare de trai ale fiecăruia dintre ei. Și toți riscă să stea acolo pe o

perioadă foarte îndelungată. Apoi mă impresionează câteva cazuri. Văd la televizor o băbuță care-și caută fiica printre numele de pe un panou cu persoane care au fost găsite. Nu o găsește. Îi spune reporterului că fiica, atunci când a venit autobuzul să ia persoanele care trebuiau evacuate de pe litoral înainte de un tsunami anunțat, s-a dus să caute pisica. N-a mai ajuns la autobuz. Apoi este cazul unui bărbat de 74 de ani care a fost depistat de un elicopter pe o bârnă de acoperiș plutind pe apa lăsată în urma Valului. A fost recuperat, după ce a plutit pe bârna de acoperiș mai bine de două zile și două nopți. Era fericit că a scăpat, dar mai puțin fericit pentru soția lui rămasă în urmă. Mai este cazul unui cuplu care-și caută rudele urmărit de o echipă de reporteri. Ajung în final în satul lor în urma dezastrului și descoperă casa care este la pământ. Sub dărâmături se vede o mână. Este mâna persoanei pe care o căutau în special și care, bineînțeles, că nu mai este în viață.

Chiar dacă au în fiecare zi câte un cutremur, japonezii își văd liniștiți (că asta e culmea!) de treburile lor.

**Un bilanț
înfiorător:**
peste 11.000 de
morți descoperiți
și peste 17.000 de
persoane
dispărute.

Reactoare nucleare într-o țară atât de expusă cutremurelor? Da, dar uite cu ce preț!

Dezastrul nuclear din Statele Unite, de la Three Mile, din 1979, cu gradul de expunere radioactivă 5, și cel de la Cernobîl, cu gradul de expunere 7, ar fi trebuit să fi făcut clar pentru toată lumea că funcționarea reactoarelor nucleare este periculoasă și dă dovadă de iresponsabilitate din partea guvernelor. Reactoarele nucleare de la Fukushima au fost construite în 1967, înainte să se fi auzit de aceste dezastre, dar funcționarea lor până în prezent, într-o țară atât de expusă cutremurelor, dă dovadă de lipsă de grijă, cel puțin. La acest capitol, românii sunt și mai de criticat. Cernavodă a fost construit relativ de curând într-un plan care este de-a dreptul sinucigaș pentru România și chiar pentru țările învecinate.

Reactoarele de la Fukushima au fost lovite pe 11 martie de Valul Uriaș. Nivelul de expunere radioactivă anunțat a fost în următoarele zile 4. În prezent acesta s-a ridicat la 5. S-a trecut încă din primele zile la umplerea cu apă a camerelor care adăpostesc capsulele cu substanțe radioactive. Umplerea cu apă este cea mai primitivă metodă la care se recurge de obicei când nu mai este nimic altceva de făcut. Pericolul nu a trecut nici până în prezent, înregistrându-se deja două explozii (nu chiar la reactor, ci la clădirea exterioară), ci din contră, s-a accentuat. Responsabilii spun că acele capsule cu substanțe radioactive nu s-au spart, dar ne putem întreba de ce s-au detectat emisii radioactive până la Tokyo, care este la 200 de kilometri depărtare de Fukushima, ca să nu mai vorbim de zona imediat învecinată. S-a trecut, de asemenea, la evacuarea locuitorilor din orașele învecinate, pe o rază de 20 de km

(până la 30 de km e recomandat să se stea în casă). Purtătorul de cuvânt al guvernului cere populației să înțeleagă și să nu se sperie și vorbește întotdeauna în cifre și date științifice, cât să-ți scoată ochii și să înțelegi cât mai puțin. Am impresia din ce în ce mai mult că guvernul minte și nu știu la ce alt dezastru ar mai putea duce acest lucru. Persoanele evacuate de la casele lor pe raza de 20 de km riscă să nu se mai întoarcă acasă pe o perioadă foarte lungă și stau clăie peste grămadă în adăposturi. Nu știu de ce *Electrica Tokyo*, care deține reactoarele de la Fukushima, nu plătește și nu-i cazează în condiții mai bune. Sau nu are bani? Chiar nu are de gând să plătească niciodată nici guvernul Japoniei, care a lăsat *Electrica Tokyo* să se joace cu energia nucleară? Dar împăratul Japoniei? Însă la Împărat nu ne putem referi, căci este o crimă foarte gravă în Japonia, inclusiv pentru străini. Ne putem însă referi la faptul că joaca de-a energia nucleară poate costa sănătatea întregului popor japonez.

Cum arată în prezent Japonia? Trenurile și metroul au fost drastic reduse și sunt supra-aglomerate, multe autostrăzi sunt închise, iar la benzină, cozile sunt interminabile. Jumătate din benzinării sunt închise, iar la celelalte după ce ai stat 12 ore la coadă, primești de obicei numai 13 litri de benzină. Restaurantele au meniuri reduse. Supermarketurile nu mai au toate produsele pe care le aveau de obicei. Opririle de curent sunt frecvente și este câte un cutremur zilnic. Majoritatea străinilor au plecat, iar ambasada Germaniei s-a mutat de la Tokyo la Osaka.

Cu toate acestea, japonezii sunt calmi și plini de curaj. Toate rudele mele și prietenii mă întreabă pe mine și pe soțul meu când venim în România. Eu m-am gândit să luăm motanul și câțelul în sarsana și chiar să ne urcăm în avion. Soțul meu, care este japonez, însă nu vrea să recunoască faptul că Japonia este în pericol și e foarte calm. De fapt, nu știu dacă este vorba de curaj sau de un gen de inerție, de legătură prea puternică cu propria țară și lipsa lejerității de a o părăsi. El nu vrea să recunoască faptul că, măcar pe o anumită perioadă, locul în care și-a făcut un rost nu mai este confortabil. Nu vrea, de asemenea, să-i părăsească pe ceilalți japonezi. Se gândește mereu la refugiați și spune că situația lor este mult mai gravă decât a noastră. Ideea că, dacă tot poporul suferă, trebuie să suferi și tu este comună majorității japonezilor, care dau întotdeauna dovadă de o solidaritate covârșitoare între ei. Este bine pentru Japonia, dar nu și pentru individ. Sunt convins că Japonia va trece de greutăți, cu prețul însă al sacrificiului a numeroși indivizi.

Acum 25 de ani, eram la Buzău, în armată. Explozia a avut loc pe 26 aprilie, despre nor s-a aflat în România pe 1 mai, pe la prânz. Parcă era o duminică însorită. Atunci am auzit pentru prima dată țâcănitul sinistru al unui contor Geiger-Müller... Aș vrea să nu-l mai aud niciodată!

Radiografia unui accident tragic

text Bogdan Hrib
și Alice-Claudia Gherman

Accidentul:

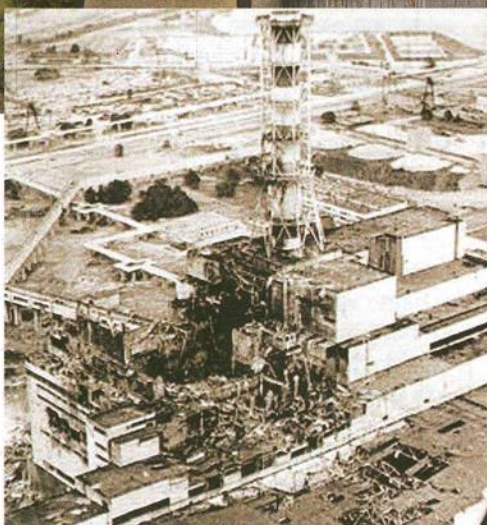
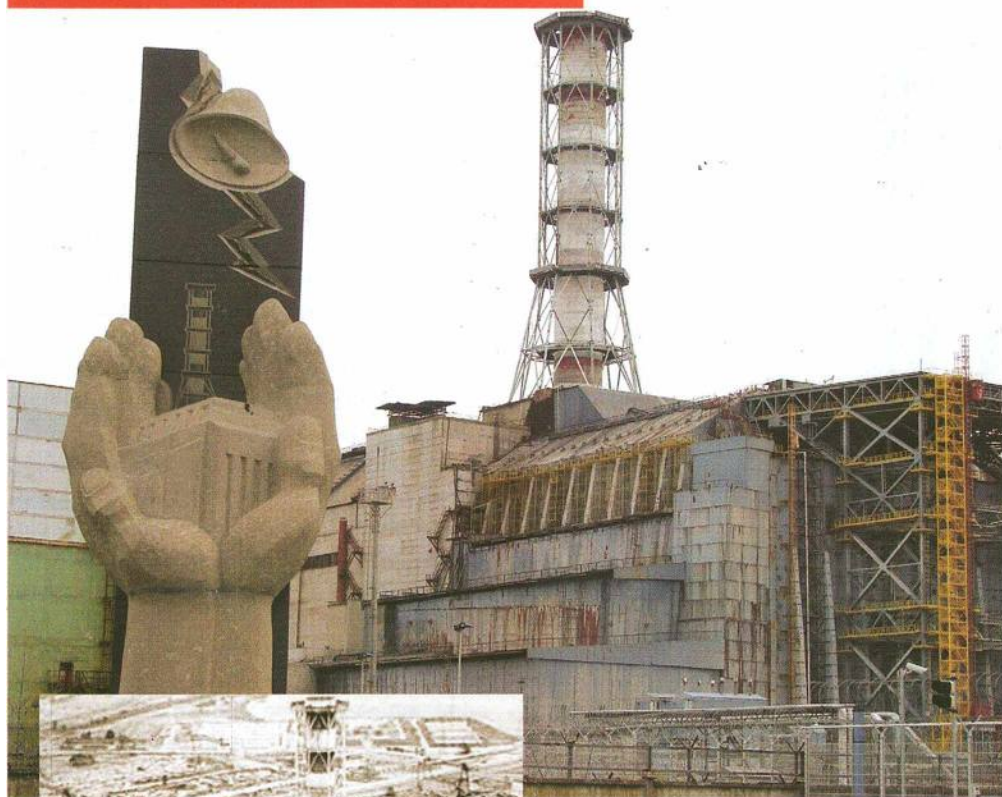
Sâmbătă 26 aprilie 1986, ora 01.23.58.

O explozie catastrofală a vaporilor de apă de la reactorul nr. 4.

Localizare:

Centrala Atomoelectrică de la Cernobîl se află în apropiere de orașul Pripiaț, Ucraina, la 18 km N-V de orașul Cernobîl și la 130 km N de Kiev. Construcția centralei a început în anii '70 ai secolului trecut. Reactorul 1 a fost închis în 1977. Numărul 4 a fost construit în 1983. Următoarele două, 5 și 6, erau în construcție în 1986. Modelul reactoarelor: RBMK. La S-E centralei se afla un lac artificial de 22 kmp, alături de râul Pripiaț, un afluent al Niprului, care a fost construit pentru a oferi apa necesară răcirii reactoarelor.

După explozia de la reactorul nr. 4, din 26 aprilie 1986, norul radioactiv (alcătuit îndeosebi din particule de stronțiu, cesiu 137, iod-131 și plutoniu) a ajuns la un kilometru altitudine. Combustibilul nuclear a ars timp de zece zile, eliberând o cantitate imensă de radioelemente. Numărul victimelor exploziei de la Cernobîl nu se știe cu exactitate nici acum. Bilanțul total al victimelor (atât la momentul accidentului nuclear, cât și în timp, ca urmare a expunerii la radiații) variază, în funcție de sursă, de la câteva mii de persoane la 100.000. Unele surse guvernamentale din Ucraina vorbesc chiar de 734.000 de victime în timp ce altele ridică cifra la 985.000. Suprafețe mari din Ucraina, Belarus și Rusia au fost puternic contaminate, fiind evacuate aproximativ 336.000 de persoane. Operațiunea de curățare a zonei afectate a durat mai mulți ani, iar muncitorii care au participat la operațiune au murit sau au suferit de afecțiuni severe în urma iradierii. Ca urmare a exploziei, în cei 25 de ani de la tragicul eveniment, mii de copii s-au născut și continuă să se nască cu diverse malformații.

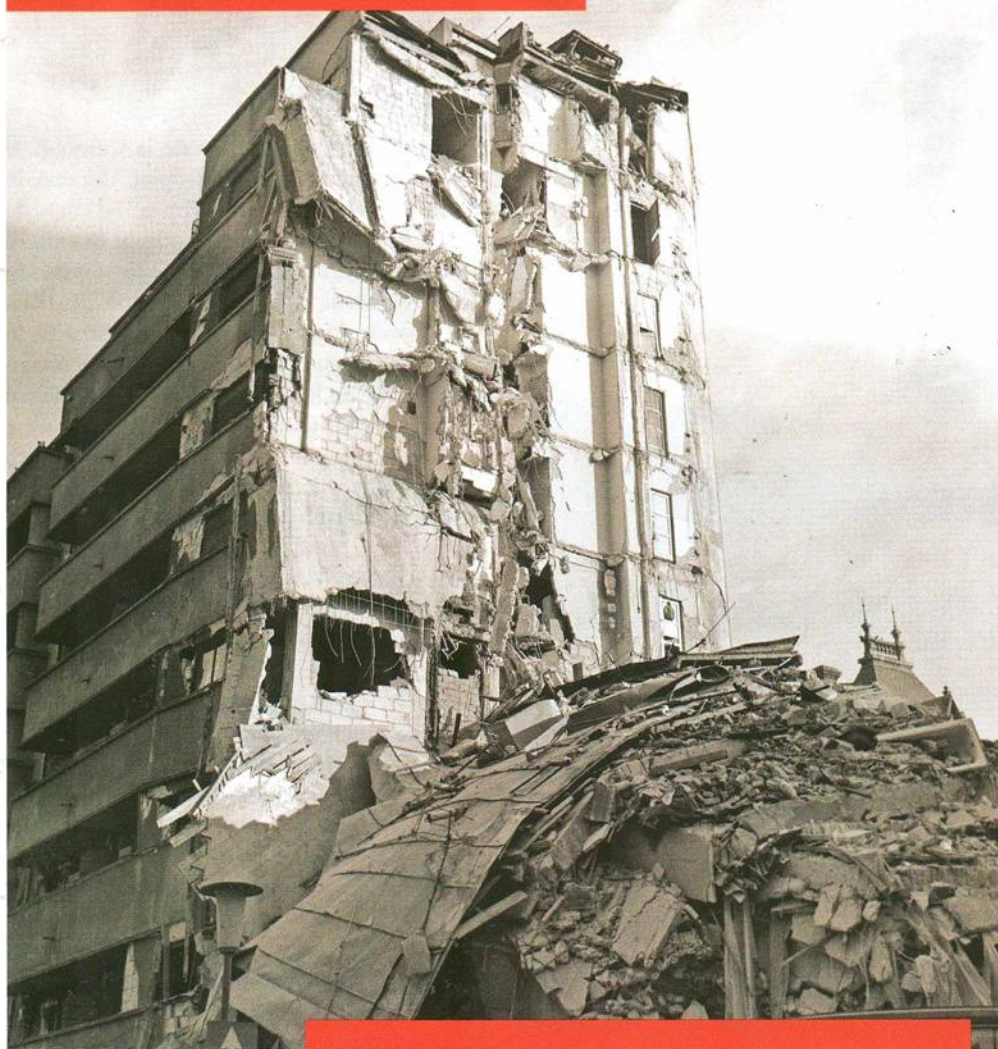

Cernobîl, în urmă cu 25
de ani și acum

4 martie 1977, ora 21 și 22 de minute. Nu mai contează cât a durat. Oricum, suficient de mult încât amintirea lui să dea frisoane și acum. Cutremurul!

text Mihaela Cazan
foto Agerpres

„Am auzit un huruit înfiorător!”

„Așa cum spun țăranii din Vrancea, zona cu probleme, pământul este bun de cultivat, dar nu cu blocuri!”, susține Liliana Pop.

Deși au trecut atâția ani de când s-a produs nenorocirea, oamenii se cam feresc să vorbească despre ceea ce au trăit atunci. Nu, nu este o amintire plăcută. Doamna Liliana Pop, pensionară, în vârstă de 67 de ani, chiar mă ia la rost: „Dar ce ți-a venit să mă întrebi despre asta, maică? Nu vedeți câte nenorociri se întâmplă acum în lume? Când îmi aduc aminte mă ia cu fiori. Eram liniștiți, în familie, ne uitam la un film bulgăresc, fetița mea sărea în pat și tocmai de aceea nu ne-am dat seama din prima clipă ce se întâmplă. Abia când s-a auzit huruitul acela înfiorător, ne-am dat seama că nu e în regulă. Au început să se miște toate mobilele în casă, veneau spre noi. Nu știam ce să facem. Întotdeauna în fața nenorocirilor zici că ești pregătit, dar când vin peste tine parcă ești statuie și nu te poți mișca. Stăteam în blocul în care stăm și acum, pe Calea Griviței. Soțul meu urla să nu ieșim din casă, să stăm sub tocul ușilor!”

Fetița aceea care sărea în pat are acum 40 de ani. Elena Pop, deși un copil pe atunci, își aduce aminte: „Prima dată am crezut că tata și mama s-au speriat că a ieșit un gândac de sub pat! A nu se înțelege că aveam casa plină de gândaci...”, subliniază, cu umor, Elena. „Nu îmi iese din cap faptul că afară era o lună ireală, fantastică, oarecum înfricoșătoare. Fusesse o zi caldă de martie, seara la fel. Am ieșit afară în pijamăluța mea de copil, cu o jucărie în mână, neștiind exact ce se întâmplă, și foarte uimită că văd atâția vecini simpatici în cămăși de noapte, halate sau pijamale!” „Când s-a mai liniștit, am ieșit din casă și am coborât pe scări, de la etajul cinci. Blocul încă se mai clătina lin, parcă era pe valuri”, completează mama Elenei. „Am ieșit în stradă, tot cartierul era afară! A început bursa zvonurilor: că o să vină unul și mai mare, că Ceaușescu ar

**Soldați, câță
frunză și
iarbă, pom-
pieri, cas-
cadori și...
câini dresați
s-au luptat
cu munții
de moloz,
pentru a căuta
supraviețuitori.**

fi murit, era plecat într-o vizită oficială în străinătate, în Nigeria, dacă îmi aduc bine aminte. Vă dați seama, nenorocirile, ca și zvonurile se derulează de-a lungul timpului aproape după același tipar”, râde, acum mai degajată, doamna Liliana. „De parcă *unda* cutremurului se propagase până în Nigeria și îl terminase exact pe Ceaușescu! Lăsând gluma la o parte, la un moment dat a fost și pană de curent în București, mai târziu am aflat *știri* din centrul orașului; blocul de la *Continental* era terminat, blocul de la cofetăria *Casata* se prăbușise... Oamenii care veneau din centru vorbeau despre ceva apocaliptic: bulevardul Magheru – Bălcescu jale, *Dunărea* jale, spaimă, lacrimi... Atunci a venit vestea despre Doina Badea, o artistă la care țineam foarte mult, și nu numai eu, majoritatea românilor. Atunci a venit vestea despre Toma Caragiu, un actor foarte apreciat. Atunci s-au dus, în

mod tragic, o mulțime de oameni, fie ei simpli sau artiști, care mai puteau să trăiască mult și bine. Nu realizezi decât în asemenea momente care sunt lucrurile cu adevărat importante în viață. De asta e bine să nu lași să treacă pe lângă tine oameni minunați, povești frumoase... Nu se știe când vor mai reveni”. Doamna Liliana oftează și se întoarce cu povestea la acea noapte. „Între timp ne refugiasem la o mătușă care stătea la curte, în spatele blocului nostru. Toată noaptea am ascultat la radio ce se mai întâmplă, au mai fost niște replici peste noapte. Specialiștii explicau că a fost vorba despre o combinație a undelor seismice verticale și orizontale și că durată de peste un minut l-a făcut să fie unul dintre cele mai distrugătoare cutremure din lume. A doua zi nu m-am dus la muncă. La televizor îl arătau pe Ceaușescu *printre dărâmături*, deja ajutoarele veneau din străinătate, câinii dresați special

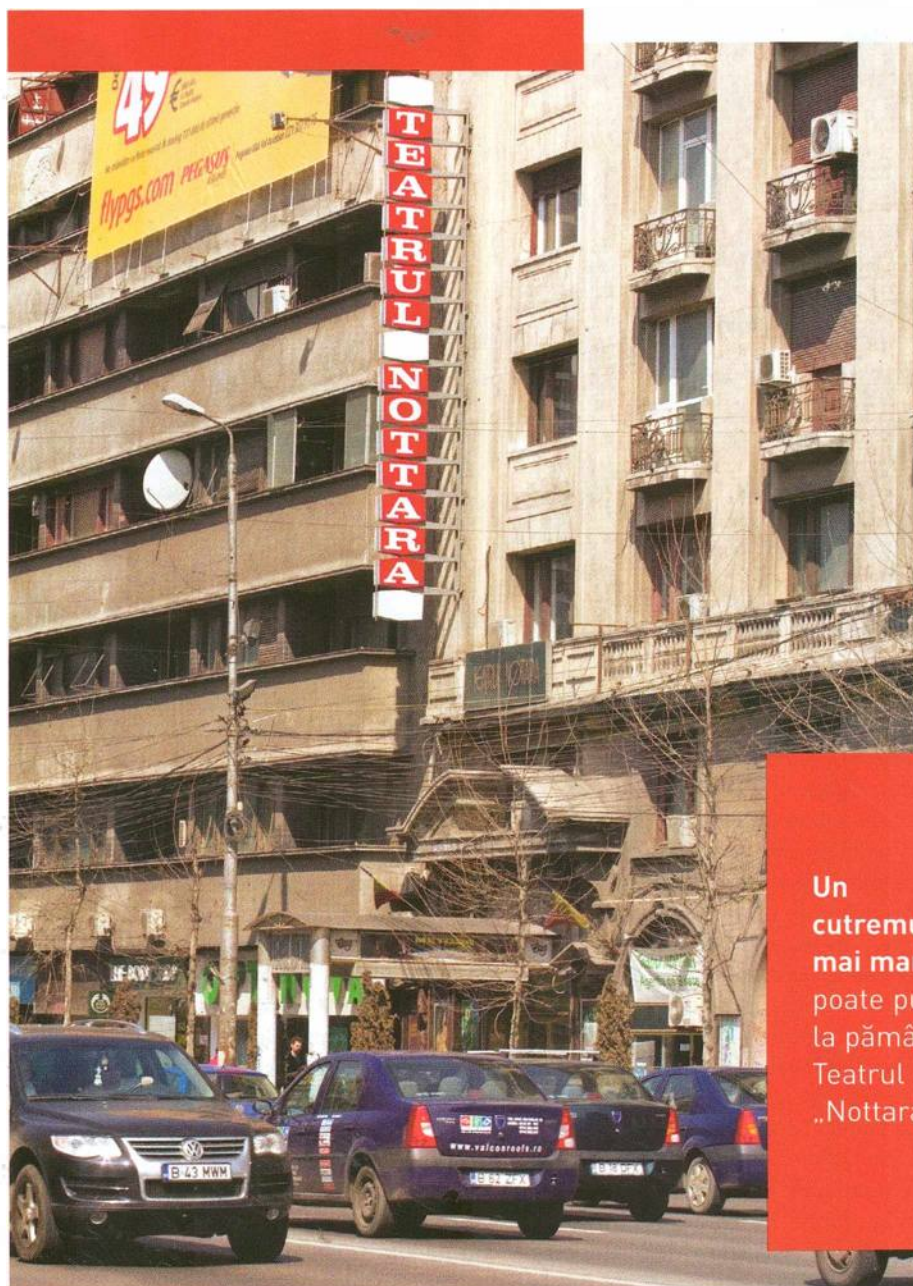
erau în căutarea supraviețuitorilor, pompierii, soldații, săracii de ei, făceau tot posibilul. Cascadorii munceau de parcă erau scoși din minți, ajutau la scoaterea cadavrelor, mai ales la blocul unde s-au prăpădit Toma Caragiu și Alexandru Bocăneț. Nu îmi aduc aminte să fi avut mari probleme în ceea ce privește alimentele etc. Blocul nostru nu a fost foarte afectat, deși unele crăpături se mai pot vedea și acum, dar mi-e teamă că nu mai îmi aduc bine aminte și s-ar putea să nu fie de atunci, ci să se fi *lărgit* doar la cutremurele de peste ani... Dacă ar fi să se mai întâmple acum ce s-a întâmplat atunci am fi nenorociți! Scuzați-mi expresia, că sunt femeie bătrână, dar suntem varză! Nu cred că mai suntem capabili acum de o mobilizare asemănătoare celei de atunci. Și nu este vorba despre nostalgii ceaușiste aici. Crezi că autoritățile de acum au resurse?!?”

Nu, nu cred!

„Nottara” este unul dintre cele mai cunoscute teatre bucureștene, pe scena sa trecând mulți dintre marii actori români. Dintre teatrele din Capitală a rămas singurul neconsolidat, după cum ne-au declarat angajații instituției. De câte ori reapar zvonuri despre un cutremur în România, ochii se îndreaptă spre „Nottara”...

text Radu Pocovnicu
foto Octavian Tibăr

0 sticlă de apă și un fluier...

Un
cutremur
mai mare
poate pune
la pământ
Teatrul
„Nottara”.

Teatrul se află într-un imobil clasificat cu risc seismic de gradul întâi și are bulină roșie. Practic, la un cutremur mai mare, *Nottara* este în pericol să se prăbușească. Nimeni nu a făcut însă nimic concret pentru remedierea situației, cu toate că au existat mai multe demersuri pentru asta, așa încât blocul se află în aceeași stare de după cutremurul din '77, când a fost recondiționată o grindă din sala de spectacol. Responsabilă cu repararea clădirii este primăria, dar lucrurile sunt mai complicate decât par la prima vedere...

Marinela Țepuș, de la *Nottara*, ne-a declarat că primăria e în litigiu cu proprietarii blocului în care se află teatrul, exact din acest motiv: primăria încearcă să recondiționeze, dar locatarii se opun! Straniu, nu? Așa pare. Cu alte cuvinte, locatarii de pe Magheru 20, deși stau într-un bloc gata să se prăbușească, sunt împietriți în inerție, le este bine așa. Doamna Țepuș elucidează o parte din mister. „Nimeni nu este de acord să semneze pentru recondiționarea clădirii. De ce? Proprietarii și-au închiriat apartamentele și s-au mutat în altă parte.” Cu alte cuvinte, nu mă interesează recondiționarea – care ar dura oricum câțiva ani și ar îngheța posibilitatea unui câștig frumușel –, dar închiriez și mă fac că plouă.

Legislativ, nu se poate face nimic. Prin lege, dacă locatarii nu sunt de acord cu recondiționarea clădirii, autoritățile au mâinile legate, și cu asta basta!

Dacă te plimbi prin *Nottara*, vei vedea urmele infiltrării ploi în pereți și tavan mai peste tot. Inclusiv în sala de spectacol. Caldă, primitoare și cochetă, principala sală a teatrului a fost renovată anul trecut. După prima ploaie, un sfert din tavan s-a înnegrit.

Nici magazia unde se află arhiva secretariatului literar n-a scăpat de intemperii. Documentele și fotografiile unor mari spectacole au fost distruse. Angajații teatrului s-au obișnuit

Arhiva teatrului, supusă degradării. Amintirile despre marile spectacole au fost șterse de ploaie.

că stau într-un bloc cu bulină roșie. Pentru ei, nu siguranța împotriva cutremurului este problema, ci funcționarea corespunzătoare a infrastructurii imobilului, cum ar fi instalațiile, din cauza cărora se produc tot felul de neplăceri. Am fost curios să știu dacă s-a întâmplat vreodată ca un angajat să-și dea demisia de la *Nottara*, aflând că muncește într-un bloc cu bulină roșie. „Niciodată.” Dar spectatorii? „De câte ori apare vreo știre despre iminența unui cutremur, am constatat un lucru. Se instalează o panică și, o scurtă perioadă, nu mai avem atât de mulți spectatori. Dar apoi lumea revine la teatru, ca de fiecare dată” – ne-a mai spus doamna Țepuș.

Una dintre actrițele emblemă ale Teatrului *Nottara* este Ruxandra Sireteanu. Artista locuiește în același bloc cu bulină roșie de foarte mult timp, la scara dinspre Jules Michelet. Inițial, o parte din clădirea, transformată în teatru de tatăl regizorului Liviu Ciulei, a fost amenajată cu locuințe pentru actorii Teatrului *Nottara*. Acolo au locuit și părinții doamnei Sireteanu – tatăl ei a fost actor –, dar a venit vremea și părinții s-au dus. Acolo a locuit împreună cu soțul ei, dar soțul s-a dus și el. Acum, pe Ruxandra Sireteanu o bate gândul să se mute. Tot din cauza nesiguranței imobilului. De fapt, ea este singura dintre locatari care a fost de acord cu reconsolidarea clădirii. Dar nu poate fi împotriva curentului și pare tot mai hotărâtă să plece. „Soțul meu m-a protejat foarte mult. Este unul dintre motivele pentru care nu am plecat de aici. Apartamentul meu este la etajul patru, chiar deasupra teatrului, practic este un avantaj să fiu atât de aproape de locul de muncă. Cum s-ar spune, sar în papuci și de aici în teatru.”

Spre deosebire de cele aflate de la Marinela Țepuș, Ruxandra Sireteanu crede mai degrabă că vinovăția pentru soarta clădirii aparține autorităților. „Primăria ar trebui să găsească

Actrița Ruxandra Sireteanu locuiește de-o viață în blocul cu bulină roșie de la „Nottara”.

soluțiile pentru rezolvarea acestei situații.” Care situație devine tot mai încălțită, pe măsură ce aflăm mai multe, dar și alt punct de vedere asupra relației dintre locatari și primărie. Din punctul de vedere al doamnei Sireteanu, primăria are o obligație, ca instituție. Pe de altă parte, tot din spusele dumneaei, înțelegem că soarta clădirii de pe Magheru se află chiar în mâna locatarilor. „Pensionarii de la M 20 nu sunt de acord cu reconsolidarea pentru că le este frică să nu îi mute de acolo.” „Ei s-au obișnuit”. „Cred că blocul lor este solid.” Așadar, există o stare ce face aproape imposibilă refacerea imobilului.

Mi-am adus aminte de vorbele Marinelei Țepuș, că s-au obișnuit cu ideea unui cutremur, că o eventuală catastrofă ar doborî la pământ jumătate din Magheru, că există alte „spaime” mai mici și mai vizibile. Am întrebat-o pe Ruxandra Sireteanu dacă îi este frică de cutremur. „Da, mă gândesc deseori. În fiecare seară când merg la culcare spun *Tatăl nostru* și mă rog să fim feriți de cutremur. Am mereu lângă pat o sticlă cu apă și fluier.” Un fluier? „Da, în caz că... Știi, să fiu auzită.”

Am încercat să înțeleg de ce întârzie să se mute. Imobilul în care locuiește este unul clasificat la clasa de risc seismic de gradul întâi. Orice s-ar spune, pericolul de a te prăbuși într-o astfel de clădire este mai mare decât în alta, cu o structură mai nouă, mai bună. Sigur, și panica e rea. Și totuși... „Am un apartament bine conceput, cu spațiile bine poziționate, cu dressing, o terasă mare de 40 de metri pătrați, am tot ce îmi trebuie.”

Și mai este ceva acolo, poate nespuse. Amintirea anilor petrecuți alături de cei dragi. Amintirea a ceea ce a fost, adică aproape totul. Cu tot riscul...

„Am construit o civilizație care se bazează fundamental pe știință și tehnologie. În același timp, am făcut totul ca înțelegerea științei și tehnologiei să nu ajungă la publicul larg. Aceasta este rețeta dezastrului”. (Carl Sagan)

text Corina Anghel

Cristian Român: „Oamenii iubesc apocalipsele”

Cristian Român este pasionat de știință. Și de tehnică. Și de revista „Știință & Tehnică”, la care lucrează de ani buni. Realizează săptămânal emisiunea „Cronica scepticului”, difuzată de TvRM, dar se consideră prudent, nu sceptic.

■ Anul 2012 și scenariile sale catastrofice ne-au inundat căsuțele de mail, televizoarele, paginile de ziare și reviste. Încet-încet se creează o adevărată psihoză colectivă, ea însăși generatoare de dezastre la nivel de individ. Avem motive de panică?

– Se apropie anul 2012, înfloresc teoriile catastrofelor și câteodată chiar mă întreb dacă nu cumva avem o genă a catastrofelor undeva în noi, având în vedere că planeta aceasta s-a confruntat de câteva ori cu acel risc fatal, ca viața să dispară de pe Pământ. Au fost mai multe extincții, minimum cinci, de-a lungul istoriei planetei, dintre care mai semnificative sunt două. Prima, acum 250 de milioane de ani, când mai mult de 90% dintre viețuitoarele de pe Terra au dispărut, în urma unui eveniment de neimaginat pentru noi, azi. Un supervulcan a erupt în Siberia, într-o eră în care pe Pământ se afla un singur mare continent, numit Pangaea, erupție care a durat un milion de ani și care a produs, prin solidificarea lavei, o crustă care a acoperit practic toată Terra. Pe atunci existau vietăți evoluate, de tip proto-dinosaurieni, care au supraviețuit miraculos și, ulterior, s-au dezvoltat, luând în stăpânire planeta. Am mai avut un eveniment semnificativ pentru noi, pentru că a lăsat cale liberă dezvoltării mamiferelor: extincția de acum 65 de milioane de ani, când un imens asteroid a lovit Pământul în zona actualului Golf Mexic. Ca să vă dați seama ce-a însemnat acel asteroid: în

timp ce lovea Pământul, coada lui se afla încă în stratosferă. Deci avea un diametru mediu de 11 km. Șocul, efectele pe termen lung au dus la dispariția dinozaurilor, lăsând mamiferele să poată evolua nestingherite. Pe atunci, speciile de mamifere erau la nivelul unor șobolani, dimensiunea fiind forma lor de apărare. Aș putea spune că strămoșul nostru nu a fost o maimuță, ci un șoricel. Sau putem specula, până la o banană! Dar, să revenim... Oamenii, la rândul lor, s-au confruntat cu o extincție masivă, acum aproximativ 70.000 de ani, când Homo Sapiens începea deja să ia în stăpânire planeta. A erupt vulcanul Toba, situat în Sumatra, mai puțin violent decât cel din Siberia, dar care a dus la o reducere semnificativă a populației umanoide. Așadar, chiar și în memoria genetică a lui Homo Sapiens există amintirea și spaima unui astfel de eveniment.

■ Chiar dacă aceste cataclisme pământene se petrec la intervale de timp geologice?

– Chiar dacă. Se presupune că acum 70.000 de ani Homo Sapiens dezvoltase deja limbajul, având în vedere că ne-au rămas de la el bijuterii, unelte – care aveau și calități estetice – deci se dezvoltase bine gândirea abstractă. Probabil că de-acolo ni s-a transmis, până azi, în ancestralul nostru, gena despre care vorbeam, care ne face să ne placă spaima. Poate fi un exemplu semnificativ plăcerea jocului de-a Bau-Bau la copiii foarte mici, mult sub vârstele cunoașterii, a înțelegerii vorbirii.

■ Potopul biblic unde este situat în istoria cataclismelor?

– Sunt studii recente, destul de bine fundamentate, care îl plasează undeva în zona Mării Negre. Dar sunt încă în faza de studii. În urmă cu 9.000 de ani, pe când Marea Neagră era complet separată de Mediterana (nu comunicau deloc), s-a produs o rupere a zonei lor de legătură, iar locuitorii de pe țărmurile Mării Negre au cunoscut un adevărat potop. În Turcia s-au găsit urme ale unei civilizații care pare să fi fost distrusă tocmai de acest potop, intrat ulterior în legenda biblică.

■ Vorbind despre Biblie, în istoria recentă – a ultimelor două milenii – scenariile apocaliptice au frecvent conotații religioase, descrise ca pedepse ale divinității pentru păcatele omului, tot mai decăzut.

– E absolut normal; oamenii iubesc apocalipsele. Când se trecea din anul 999 către 1000, întreaga Italie a fost cuprinsă de un adevărat delir al sfârșitului lumii, pentru că se luase interpretarea ad litteram a Bibliei, despre „sfârșitul veacurilor”. Da, era un sfârșit de veacuri. Primele nouă după Hristos. Scenele descrise de istorie sunt înduioșătoare și înfricoșătoare în același timp: bogătanii și-au dăruit averile, au murit oameni de frică atunci când clopotele bisericilor anunțau trecerea în noul an.

„Ducem mai departe spectrul dezastrului în genele noastre, atât ca spaimă, cât și ca apetență pentru scenariile catastrofice.”

■ Dezvoltarea științei n-a redus apetența pentru scenariile catastrofice?

– Apocalipsele n-au ieșit niciodată din modă. La trecerea cometei Halley, din 1910, un profesor german a făcut multă vâlvă, anunțând distrugerea Terrei, în urma impactului. Publicul larg era mai receptiv la teoria sa catastrofică decât la calculele riguroase ale astronomilor, care au dat asigurări că nu va exista nici un impact. Frumoasă a fost reacția lui după, când a declarat sus și tare că a fost înțeles greșit. Ceea ce vom mai auzi și noi, după 2012. Ba chiar și adepții fatidicului 2012, care umplu acum ecranele și tabloidele, au început să-și modifice discursul și să vorbească despre mai multe realități, o realitate ezoterică, prin formarea unei noi conștiințe... A mai fost un eveniment în 1982, când faimoasa aliniere a planetelor a dat naștere unui curent și unei cărți, numite *Efectul Jupiter* – pasaje din ea au apărut și în almanahurile vremii, de pe la noi! – prin care se preconizau ruperi de falii, erupții ale super-vulcanilor, cutremure, toate generate de câmpurile gravitaționale „cumulate” în urma alinierii cosmice. Firește, nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

■ Ne apropiem de 2012. Apocalipsa lui Ioan pălește smerit în fața grozăviilor anunțate de calendarul mayaș.

– Te corectez: calendarul mayaș nu anunță dispariția lumii ci doar sfârșitul consemnărilor sale. Am și eu acasă un calendar pe 2011 care se încheie la 31 decembrie. Sigur, e o speculație pe care o fac eu acum, dar lucrurile se pot privi și din perspectiva asta. Există o întreagă mitologie legată de 2012, sunt aruncate către public multe teorii, în așa fel încât să creeze un bloc de informații, aparent indestructibil,

tocmai pentru faptul că sunt abil strecurate și elemente reale, demonstrabile științific. Apocalipsele sunt de fapt profețite de actualii profeți mayași. Se speculează faptul că mayașii credeau într-o alternanță a lumilor. Ce înseamnă asta însă e o altă poveste a civilizației lor.

I De aici încolo încep teoriile. Le putem acorda atenție?

– Dă, sigur. Dar înainte de toate trebuie să zâmbim! Prima ar fi cu oprirea Pământului din rotația în jurul axei sale, urmată de reluarea rotirii, dar în sens invers. Există un personaj, foarte activ pe net, pe youtube, pe google video, numit Gregg Braden, care susține de câțiva ani această teorie, adăugând la ea și inversarea polilor magnetici. Tot aici e descris și așa-zisul fenomen al reducerii timpului fizic: ziua de 24 de ore din anii '80 are acum doar 16 ore. Ceea ce ar însemna că Pământul se rotește mult mai repede, iar când se va apropia de momentul opririi, ar trebui să aibă o viteză de rotație infinită. Fizică elementară! Dar pentru pseudo-științifici, detaliile astea nu contează. Și se mai întâmplă lucruri în 2012. Nu vom mai avea două spirale de ADN, ci 12. Ba chiar, la o emisiune cu audiență bunică, am aflat că există persoane care își adjudecă deja patru spirale. Pentru credibilitate, sunt invocate cercetări recente, studii avansate, descoperiri încă

„Nu s-a demonstrat dacă alternanța lumilor se face cu periodicitatea de 26.000 de ani, cât durează calendarul mayaș.”

ținute secrete, toate aparținând unor faimoși oameni de știință, al căror nume nu este nicio dată menționat. Sau, dacă este, el e un fel de Gregg Braden.

I Cum e cu alinierea Soarelui și a Pământului cu centrul galaxiei?

– Va cauza rău de tot sănătății noastre. Tot în 21 decembrie 2012. Problema e că, atunci când vorbim de un centru, ne referim la un punct, sau la o zonă foarte mică. Or, galaxia noastră are o geometrie destul de dificil de aproximat. În plus, mereu se descoperă noi frontiere ale ei, noi structuri galactice... În concluzie, nimeni nu poate pune degetul pe hartă, ca să-i arate centrul. Mai avem o spaimă: centura fotonică. Intrăm în ea, tot atunci, în decembrie 2012, și ne prăjim, domnilor și doamnelor! Numai că e o mică problemă: această centură fotonică nu există. Mai este și rezonanța Schumann care ne pândeste după colț. Asta este considerată de pseudo-științifici ca fiind „frecvența de respirație” a Pământului. De fapt, suprafața Pământului – bună conducătoare de electricitate – împreună cu atmosfera terestră și cu ionosfera formează o cavitate rezonantă, în care frecvența de rezonanță este de 7,83 Hz. Variațiile ei sunt date de modificările de stare ale mediului prin care se propagă, adică ale atmosferei și, implicit, ale condițiilor climatice. Este motivul pentru care se monitorizează această frecvență. Ei bine, variațiile nu depășesc, pe parcursul unei zile, 0,5 Hz. Ca medie, însă, rămâne practic constantă, nu așa cum susțin pseudo-științificii, că ar fi ajuns la 12 Hz. Dar destul cu 2012!

I Și totuși, ne amenință vreun cataclism global?

– Da, există trei pericole reale pentru civilizația terestră și în fața cărora suntem fără apărare. Este vorba despre cutremure, cum au fost cele din Japonia și care, iată, nu pot fi prevăzute științific, dar care au efecte doar local. Erupția unui super-vulcan, însă, poate afecta întreaga planetă. În prezent, deși există mai mulți potențiali astfel de super-vulcani, nu există nici un indiciu că, în următoarele câteva sute de ani, unul dintre ei ar putea să erupă. Pentru că acești vulcani dau semne precursore, de trezire, cu sute de ani înainte. Vorbim, deci, despre timpuri geologice. Iar al treilea pericol este apariția unui asteroid de tipul celui care a dus la dispariția dinozaurilor, în fața căruia suntem doar aparent lipsiți de apărare. Deținem atât tehnologia pentru identificarea sa din timp, cât și pentru devierea traiectoriei sale, așa fel încât să ocolească Terra. Dar mă tem că nu se vor găsi lesne resursele financiare, probabil de câteva mii de miliarde de dolari, chiar dacă acestea reprezintă bugetele alocate anual cheltuielilor militare.

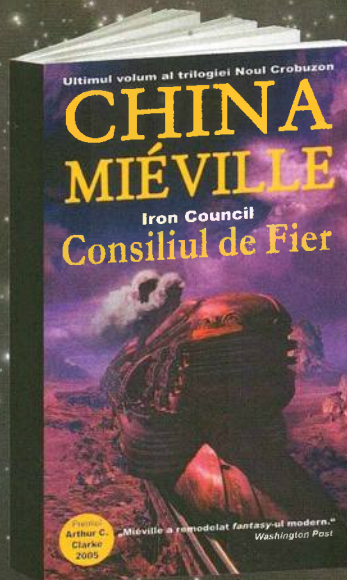
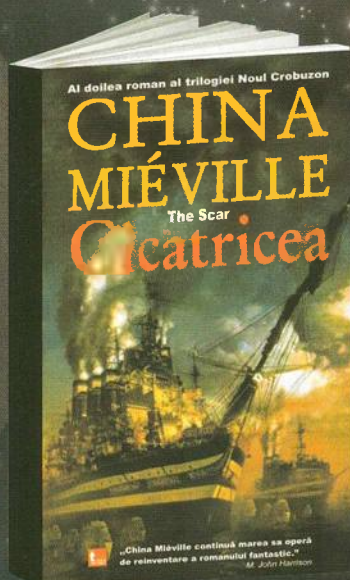
Preț întreg:

~~106~~ lei

Preț redus:

53 lei

Trilogia Noul Crobuzon

COMANDĂ
ACUM

și primești un
pachet de **trei**
romane

la **jumătate**
de preț!

talon de comandă

Vreau să comand pachetul la jumătate de preț

F 4 -11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteti talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

t...
TRITONIC

Pregătește-te de Sărbători la Târgul

Cadourilor de Paște

18-23 aprilie 2011

Galleria Dalles

Mesteri populari si produse traditionale

Maestrii cofetari si delicatese

Decoratiuni si accesorii pentru masa de Paste

Hand made
Ateliere creatie

adevarul
de seară

Click
femei

FLACĂRA

GoodFood

SMART FM
107.3

BOOM

zile
nopti

itsy Bitsy

BUDIKA

metropotam.ro

121.ro

hot
city

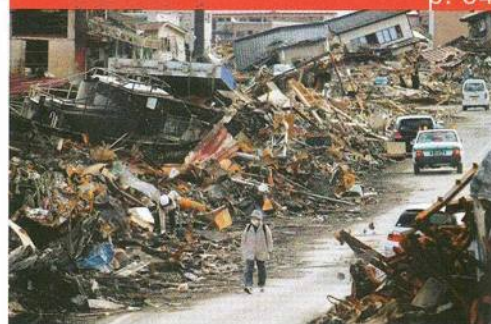
ele.ro

StiriDeBine

COMUNICARE PRESA

DOSAR

Ruleta catastrofelor

- Preludiu la sfârșitul lumii 06
- Japonia, proporțiile dezastrului 14
- Radiografia unui accident tragic 19
- „Am auzit un huruit înfiorător” 20
- O sticlă de apă și un fluier 22
- Oamenii iubesc apocalipsele 24

ZOOM

p. 32

Un popor de turnători?

PEOPLE

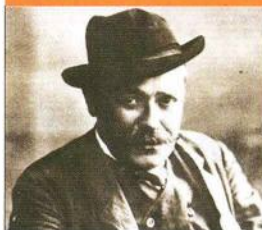
p. 44

Amalia Enache leagă jurnalismul de călătorii

CULTURĂ

p. 54

FLACĂRA® Pentru marele dispărut

FLACĂRA Nr. 4
aprilie 2011

DOSAR

Ruleta catastrofelor	04
Preludiu la sfârșitul lumii.....	06
Japonia, proporțiile dezastrului	14
Radiografia unui accident tragic	19
„Am auzit un huruit îngrozitor”	20
O sticlă de apă și un fluier	22
Oamenii iubesc apocalipsele	24

ZOOM

Un popor de turnători?	32
A fi român în Bugeac e ca și cum ai suferi de o boală psihică	36
„Moșul” Boc nemuritorul e mai cu moș ca moțiunea	40

PEOPLE

Amalia Enache leagă jurnalismul de călătorii	44
George Arion: „Hei! Suntem și noi pe planetă!”	48

FLACĂRA 100

Pentru marele dispărut	54
------------------------------	----

CULTURĂ

Ziaristi ca detectivi	56
Film	60
Teatru	62
Top carte	64
Cărți proaste, de ieri și de azi	65
Bobby Voicu: „Am văzut on-line-ul ca pe un business”	66

LIFESTYLE

Auto	68
Turism	70
„Vatra neamului” pentru boieri gurmanzi	72
„The Glenlivet”, parfum de whisky	74
Food & drink	76
Gadgets	78

DIVERTISMENT

.....	82
-------	----

foto coperta 1: Agerpres

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit. Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform Studiului Național de Audiență FOCUS, măsurate în perioada iulie 2009 - iulie 2010

PUBLISHER - Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro
CONSILIER EDITORIAL - Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro
REDACTOR-ŞEF - Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR

Radu Pocovnicu
radu.pocovnicu@revistaflacara.ro

EDITORI

Alice Gherman
alice.gherman@revistaflacara.ro

Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Andrei Ioan Dimulescu, Claudia Golea Sumiya, Calin Hentea, Andrei Ichim, Mugurel Mărgărit, Claudia Nedelcu Duca, Steluța Năstase, Silvana Pătrășcanu, Raluca Spătareanu, Tudor Calin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr
octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr
ntp@publicatiileflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:
Alexandra Bardan

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la **Oficiul Registrului Comerțului București** sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 **Cod Unic de Înregistrare** RO1582276 **S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A.** este membru al **Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT**

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.anghel@publicatiileflacara.ro

ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu

Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44
Fax: 021.317.91.43

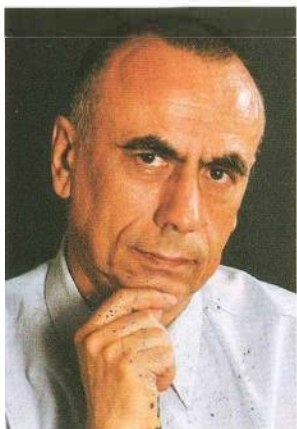
E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,
Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

Am ieșit sau nu din criză?

La fereastră

Timp de câteva minute am privit pe o fereastră deschisă. Am văzut pe stradă un șuvoi de mașini. Mărci străine – Mercedes, Lexus, Opel, Ford, Chevrolet, Citroën, Volkswagen. La volan – tineri și vârstnici, bine îmbrăcați și zâmbitori. Scumpirea benzinei îi lăsase indiferenți. Unii coborâseră geamurile și până la mine au ajuns acordurile unor cântece ritmate. Are dreptate guvernul – criza devine o amintire urâtă, lumea e veselă și fără griji. N-am avut mult răgaz să mă delectez cu acest gând reconfortant. De jos a răsunat eternul „Haine vechi cumpăr, haine vechi!” și am coborât cu picioarele pe pământ. M-am îmbărbătat însă rapid, văzându-i pe muncitorii care lucrau la construcția unei vile cu două etaje, semn că imobiliarele vor cunoaște un nou boom. Deci, guvernul nu se înșală și am ieșit la liman, ce-a fost mai greu a trecut. Dar mai bine mă îndepărtam de fereastră în clipa aceea. Fiindcă doi cetățeni s-au oprit chiar în dreptul ei și, după ce și-au dat binețe, au început să se vaite că nu le ajung salariile pentru mâncare, pentru întreținere, pentru a-și ține copiii la școli, pentru a plăti ratele la bănci. Iarăși m-a cuprins disperarea, neștiind ce să mai cred. Am scăpat de blestemata asta de recesiune? N-am scăpat? Am depășit-o, cu siguranță, fiindcă vizavi a oprit un camion din care câțiva inși descarca mobilă nouă, semn că proprietarul casei unde e transportată cunoaște un binefăcător reviriment financiar. Prin urmare, adio restricții! Însă pe lângă cei doi de sub fereastra unde mă aflam a trecut în mare grabă o femeie. „Unde te grăbești?” „La spital. Vreau s-ajung înainte de-a-l închide și pe ăsta.” După ea a apărut o gospodină la fel de presată de timp. „N-ați aflat? Se dă la magazinul din colț ulei și zahăr cu o reducere mare de preț.” I-am văzut pe toți trei luând-o la fugă. Eu am închis fereastra nu mai înainte de a auzi vrăbiile din pomii înfloriți. Parcă și ciripitul lor suna în alt fel: „Wiki-Leak! Wiki-Leak!” Poate doar cu ajutorul WikiLeaks o să aflu cum stăm, de fapt, cu criza.

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Alexandru Coman
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu,
Ramona Constantinescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:

publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție:

Nicoleta Predescu
Distribuție: (021.317.91.37):
Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihăiță Stoian
ADMINISTRATIV:

Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea ju-
ridică pentru conținutul articolului apar-
ține autorului. De asemenea, în cazul
unor agenții de presă și personalități
citate, responsabilitatea juridică le
aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

Revista
FLACĂRA

Ballantines®
Ballantines®
Ballantines®

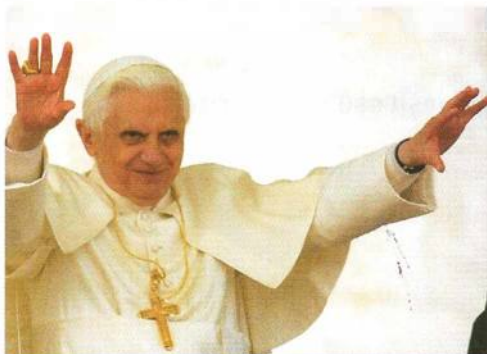
Un război, două războaie

După Tunisia, Algeria, Egipt, Yemen și altele, a venit rândul **Libiei**. Numai că aici lucrurile au luat o întorsătură mult mai urâtă, căci colonelul Muammar Gaddafi nici gând să se dea la o parte. A urmat un sângeros război civil, cu mii de morți, după care o rezoluție ONU a autorizat intervenția militară – practic pentru cine vrea să se bage. NATO a ezitat să-și asume atacul asupra Libiei, pentru a da șanse cooptării de partea aliaților a unora dintre statele arabe. Peste toate explicațiile însă s-a ridicat mesajul unui rebel libian anonim: „Vă mulțumesc că ne bombardați. Sunt sigur că ați fi făcut-o și dacă n-aveam petrol...”

Vremuri interesante

Formarea USL a continuat să suscite critici. Nici una dinspre PSD sau PC – toate dinspre liberali. Istoricul **Marius Oprea** a fost cel mai dur în declarații: „Să demisioneze conducerea. Să își dea ei seama că au fost tâmpiți când s-au asociat cu securiștii”. La doar câteva zile după ce Înalta Curte de Casație și Justiție a confirmat verdictul de colaborare cu poliția politică pentru Dan Voiculescu, dezastrul din Japonia și apoi războiul din Libia au scos subiectul în afara oricărui interes al presei. Nu înainte însă ca Dinu Patriciu să adopte o poziție critică față de USL și să sprijine explicit Codul Muncii propus de Guvern. Să ne așteptăm la lucruri interesante...

Un mare înțelept

Papa **Benedict al XVI-lea** continuă să calce decis pe urmele predecesorului său, Ioan Paul al II-lea, în ceea ce privește ecumenismul, toleranța și înțelepciunea. Recent, într-o carte a sa, Sfântul Părinte îi exonerează pe evrei pentru moartea lui Iisus Hristos, abordând deci una dintre cele mai delicate probleme ale creștinismului și mai ales ale relației acestuia cu alte religii. În volumul *Iisus din Nazareth*, Suveranul Pontif recurge la analize biblice și teologice pentru a explica de ce nu e adevărată teoria potrivit căreia poporul evreu, în întregul său, ar fi responsabil pentru moartea lui Iisus, în condițiile în care interpretarea contrară a fost folosită, timp de secole, pentru a justifica persecuția evreilor.

Recunoaștere

Eveniment aproape complet ignorat de presă: Guvernatorul Băncii Naționale a României, **Mugur Isărescu**, a fost decorat cu Legiunea de Onoare. În discursul de recepție, cel mai longeviv demnitar român a declarat: „Înalta distincție este acordată nu doar pentru cariera mea, ci și pentru BNR, a cărei politică monetară a făcut ca România să nu se confrunte cu o criză financiară”. Într-adevăr, ar fi bine să ne amintim cât de evident părea, cu vreun an în urmă, că vom călca pe urmele Islandei sau ale Greciei, că vom intra în colaps etc. După ce suferințele de azi – mult mai mici decât cele prorocite – vor deveni istorie, poate o să ne gândim la rece dacă nu mai sunt și alții, în afară de Guvernator, care au împiedicat căderea.

Europa, încotro?

Ne-am bucurat să „intrăm în Europa”, dar oare încotro se îndreaptă aceasta? Întrebarea e justificată de faptul că, în Franța – pe care am considerat-o mereu sora noastră mai mare, modelul nostru, inclusiv legislativ – un sondaj de opinie a arătat că **Marine Le Pen**, fiica și moștenitoarea politică a lui Jean-Marie le Pen, candidată a Frontului Național, partid de extremă dreapta, se situează pe primul loc în opțiunile de vot privind alegerile prezidențiale, cu 23%. Ea e urmată de Nicolas Sarkozy, actualul președinte, și de Martine Aubry, posibilă candidată a socialiștilor, fiecare cu câte 21%. Ascensiunea fulminantă a dreptei are legătură cu exasperarea unei părți a populației față de modelul multicultural – declarat, de altfel, drept un eșec de către locatarul Palatului Elysée.

Oops!

Nu numai funcționarii care terorizează și „taxează” cetățenii au parte, din când în când, de o filmare cu camera ascunsă, ci și ditamai europarlamentarii, care au salariul cât nu ia șpagă un agent de Fisc. Reporterii de la *The Sunday Times* s-au dat drept reprezentanții unei firme care încearcă să cumpere influență pentru votarea unor amendamente favorabile lor. Au testat peste 60 de aleși ai neamurilor, dintre care „au pus botul” trei. Printre care **Adrian Severin**, super vedetă acasă, cu o imagine bună și în rândurile adversarilor politici. La dezvăluire, ceilalți doi au demisionat. Severin n-a făcut-o nici când i-a cerut-o șeful Grupului din PE, nici la cererea șefului de partid. Comentariile sunt inutile.

Convingeți-vă de
atributele esențiale
ale serviciilor noastre:

- ✓ **PREȚURI ATRACTIVE**
- ✓ **CALITATE EXCEPȚIONALĂ**
- ✓ **OFERTĂ VARIATĂ**
- ✓ **CATALOAGE VIRTUALE**
- ✓ **RAPIDITATE ÎN
TOATE DOMENIILE**

Str. Parc Industrial Sud, nr.15,
440247 Satu Mare

Tel.: 0361.403.403

Email: service@quick24.ro

În decembrie 1989 lucram în Centrul de Calcul al Ministerului Metalurgiei. Cu vreun an în urmă primisem un telefon surpriză: tovarășul Slăvescu mă invita la el. Am bâiguit „Sigur!” și abia după ce am închis mi-am dat seama că nu știu nici un tovarăș Slăvescu.

text Tudor Călin Zarojanu
foto Agerpres, Mediafax
și Intact Images

Un popor de turnători?

Am consultat-o pe secretara noastră, care s-a prins imediat: „E securistul ministerului! La patru, la capătul coridorului!” Alta acum! E drept, nu mă cenzuram în nici un fel. Și nu mă refer numai la bancuri. De fiecare dată când se publica o nouă magistrală cuvântare, colegii mă așteptau cu ziarul deschis pe masă, să le citesc *cu intonație...* Asta se întâmpla într-un birou de 16 oameni, ușă-n ușă cu directorul și pe același etaj cu ministrul. Stați liniștiți, n-am pățit nimic. Dar acum? Era oare ziua Judecării? Aveam să-mi plătesc teribilismul?

Am intrat în ultimul birou de la patru. O încăpere mare, în care pierdeau timpul doi cetățeni. Unul dintre ei mi-a zis că n-au nici un Slăvescu, dar apoi i s-a aprins un bec: „Al, poate alături, la poliție!” Era o ușă dincolo de capătul coridorului, izolată pe un mic palier, puteai să juri că-i o debara acolo. Tov. Slăvescu – tânăr și arătos, un Rucăreanu tânăr – m-a întâmpinat cu un zâmbet larg, m-a invitat să iau loc, a închis ușa, a tras în fața ei o draperie de catifea (!), s-a așezat la rândul ei și, după o pauză plină de surâsuri, m-a ntrebat brusc:

– Știți cine sunt?

– Da, am răspuns simplu, după vorbă, după port.

– De unde?, a vrut el să știe, cu un ton glumeț.

– De alături, am arătat spre vecini, fără să specific replica, firește.

A urmat, vreme de un sfert de oră, o discuție ușor psihedelică, în care omul s-a arătat interesat de calculatoare („să-mi explicați odată, când aveți timp”!), de viața mea profesională și, între altele, m-a ntrebat dacă sunt

mulțumit de salariu! M-am uitat lung la el, doar că nu i-am bătut obrazul, și am răspuns zâmbind:

– Da, sunt mulțumit de salariu...

Ne-am despărțit cordial și nu ne-am mai revăzut decât după revoluție, când m-a abordat în curtea unei școli, și mai afabil decât prima dată, încântat de revedere, fără cea mai vagă intenție de-a se feri. De ce s-ar fi ferit? Eu devenisem ziarist, el om de afaceri.

E o poveste cu tâlc? Firește. Fusesse o tatonare. Eșuată. Nu spusesem nimic revoluționar, dar un ochi format a înțeles că nu sunt *disponibil*. Că nu le pot fi de folos. Securitatea nu mai recruta demult de-a valma și cu forța. Se subtilizase. Căuta oameni dispuși și utili. Care chiar să le dea ceva, nu să-i amețească. Pentru asta, îi *selecta*. Sunt convins că, pentru foarte mulți, ca în cazul meu, nici nu se ajungea la o propunere de colaborare, cădeau la „preselecție”.

Acestea sunt premisele pe fundamentul cărora așez două întrebări legate de turnătorie. Una e retorică, la cealaltă chiar nu știu răspunsul: 1. De ce să torni? 2. Ce-au sperat cei care,

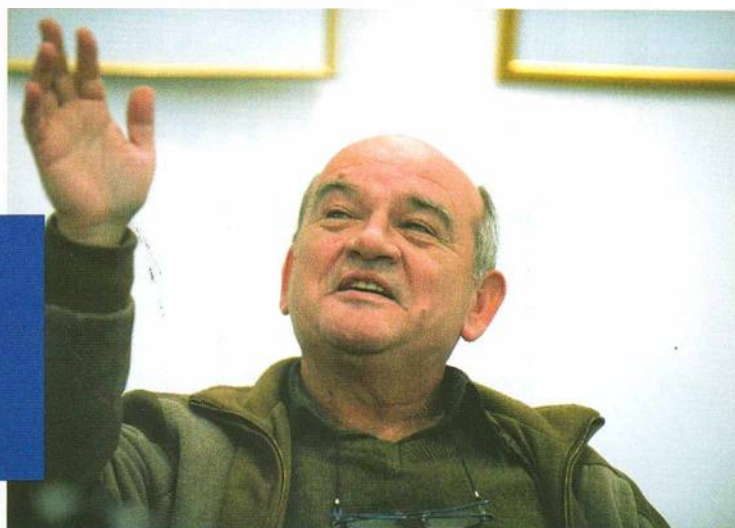
După decembrie 1989, în legătură cu numărul foștilor informatori s-au vehiculat cifre de ordinul zecilor de mii. E mult, dar e totuși un procent infim din populația României, mai ales că numărul turnătorilor, ca și cel al dosarelor, acoperă 45 de ani.

persoane publice fiind, și-au ascuns colaboraționismul vreme de 10, 15, 20 de ani?

Nu cred că se poate reproșa ceva celor care au semnat Angajamentul, dar n-au furnizat nici o informație semnificativă. Dar pentru ceilalți, mai ales cei recrutați după „obsedantul deceniu”, e greu de găsit o justificare. Faptul că unii dintre ei – așa cum au mărturisit DUPĂ ce au fost deconspirați – aveau delicate probleme personale, fiind astfel vulnerabili la șantaj, nu are cum să fie o scuză. În schimbul mușamalizării respectivei probleme și s-ar fi putut cere să furi sau să ucizi, nu? Pe de altă parte, știm sigur că, în destule cazuri, prețul turnătoriei (ca și al tuturor celorlalte forme de colaboraționism) nu era să scapi de o belea, ci să obții un avantaj.

A doua întrebare rămâne pentru mine halucinantă. Chiar au crezut că n-o să se afle niciodată? Inclusiv după ce fuseseră deconspirați alții și alții și alții? Explicația „oficială” – că de fapt n-au făcut nimic rău, deci n-aveau ce să mărturisească – nu stă în picioare nici o secundă: dacă te știi nevinovat, spui a doua zi după ce ai devenit persoană publică: Fraților, să știți

Ioan Groșan s-a explicat public cu lux de detalii – dar numai după deconspirare, adică la 37 de ani după fapte și 21 după decembrie 1989. El ar fi fost amenințat că, dacă nu colaborează, va fi exmatriculat din facultate.

că am semnat, n-am avut de ales, dar n-am adus nici un prejudiciu nimănui, sunt curat!

Lista persoanelor publice semnalate drept foști colaboratori ai Securității este lungă și complicată. Complicată pentru că unii au mărturisit singuri, alții au verdict CNSAS, alții au contestat acest verdict, au pierdut într-o instanță, au câștigat în alta și nimeni nu mai știe „cum a rămas”, iar alții – ca Dan Voiculescu – au sentința *definitivă și irevocabilă* a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dar au anunțat că se vor adresa CEDO și sunt șanse bune ca, până să se pronunțe CEDO, să se înființeze și un tribunal galactic, așa că povestea nu se va sfârși.

La începutul anilor '90 a făcut vâlvă „eliminarea din colectiv” a trei ziariști de la *România liberă* și *Cațavencu*: Sorin Roșca Stănescu, Florin Gabriel Mărculescu, respectiv Felix Anton Rizea (ultimii doi decedați între timp). În toate cele trei cazuri, colegii le-au reproșat nu atât colaborarea cu Securitatea, cât faptul că au tăcut chitic, punând publicațiile respective,

vârfuri de lance, ale luptei împotriva securiștilor, într-o postură penibilă.

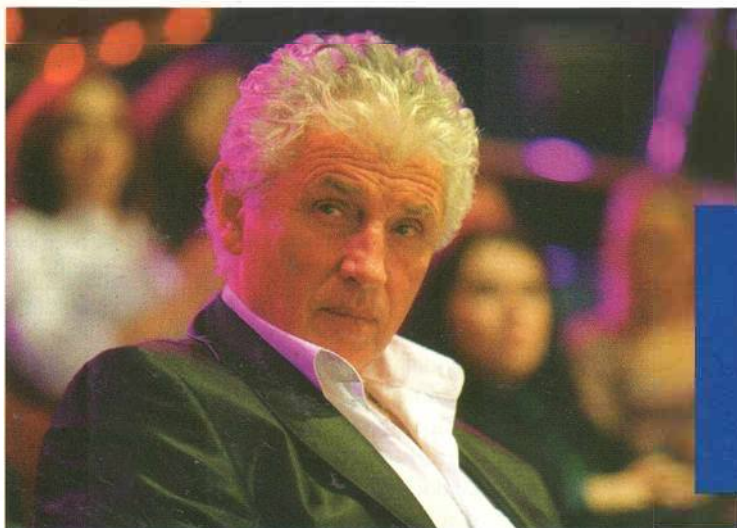
De altfel, și alte persoane deconspirate, precum ziariștii Carol Sebastian și Cornel Ivanciuc, aveau o imagine publică de justițari sau măcar de oameni care au riscat mult prin ceea ce au scris și publicat înainte de 1990 – cazul scriitorului Ioan Groșan. Pe listă figurează și artiști de prim rang, precum regizorul Cornel Todea, muzicianul Johnny Răducanu, regizorul Lucian Pintilie (care a povestit singur, la Școala de vară de la Sighet, despre ceea ce i se pare doar a fi un teribilism juvenil!). Nu lipsesc nici fețele bisericești (Mitropolitul Bartolomeu Anania, ÎPS Antonie Plămădeală, Arhiepiscopul Pimen) și nici măcar cascadorii! (Szoby Cseh). Cât despre politicieni, aici surprizele parcă nu sunt așa de mari, mai ales că în cazul celor care au făcut pușcărie politică probabil e vorba despre declarații smulse în condiții dramatice, motiv pentru care dați-mi voie să nici nu-i mai amintesc. Nu de aceleași circumstanțe se bucură însă mai tinerii Ion Ghișe sau Mona Muscă – ultima luptând ani la

rând pentru o lege a lustrației!

Deși cele 30–40 de persoane publice dovedite până acum drept turnători nu pot constitui un eșantion reprezentativ, nu putem să nu observăm că grupul politicianilor e alcătuit aproape exclusiv din liberali. Ne putem întreba, firește, dacă nu cumva ceilalți și-au șters mai bine urmele...

A doua experiență personală legată de Securitate nu e mai puțin interesantă, deși s-a petrecut *post festum* (?). În august 2006, enervat de impresia generală care se crease și mai ales de afirmația aberantă a lui „Felix”, conform căreia toți am fi colaborat într-un fel sau altul, am încercat să lansez o campanie individuală sub sloganul „Românii nu sunt un popor de turnători”. La naiba!, în definitiv marea majoritate a românilor nici măcar n-au stat de vorbă vreodată cu un securist – cel puțin nu știind că e securist!

Am adresat unui număr de 85 de persoane publice invitația de a „semna” declarația – mult mai restrictivă decât ceea ce prevede „Legea Ticu” – „Nu am colaborat niciodată, în

Szoby Cseh a declarat cu seninătate: „Nu ei m-au racolat, eu m-am dus la securist, să facem ordine în studiouri”. Motivul: în acea vreme era foarte multă corupție în industria cinematografiei! Adică, pentru cascador, Securitatea era un fel de DNA „avant la lettre”.

nici un fel, cu Securitatea”.

Au făcut-o – e prima dată când public lista – Cristian Grețcu, Cristi Dimitriu (redactor-șef *Mediafax*), Ovidiu Nahoi, Victor Ciutacu, Iaromira Popovici, Pavel Șușară, Rodica Palade, Armand Goșu, Marian Chiriac (*Hotnews*), Daniela Nane, Ioan Codruț Șereș.

Dintre ceilalți, unul m-a refuzat pe motiv că nu vrea să apară niciodată pe nici o listă. Altul, argumentând că, deși n-a colaborat cu Securitatea, nu se poate considera curat, de vreme ce a făcut alte tipuri de compromisuri (frumos, nu?). Restul n-au răspuns – invitația era pe mail, tocmai pentru a le da tuturor posibilitatea de a se face oă plouă. Pe oamenii prea apropiați am preferat să nu-i întreb. N-aș fi știut cum să gestionez eventuala lor tăcere...

Campania a eșuat, pentru că n-am reușit să obțin susținerea presei. În vesele mele, lista urma să devină publică și să crească. Dar erau altele mai interesante, bag seama.

Ne-am cam lămurit, în aceste două decenii, cu motivele pentru care patru milioane și jumătate de români au devenit membri PCR. Cele mai multe explicații sunt din categoria „Pentru că, fără apartenența la Partid, nu puteau să obțină (sau obțineau mult mai greu)...” (promovarea profesională, un titlu universitar, un titlu științific, publicarea unei cărți, repartitie de casă – chiar și pentru cele cumpărate, nota bene! –, o deplasare în străinătate etc.). În anii '50 putea fi și de frică, deși pe atunci erau primiți mai degrabă cei care mureau să intre, nu cei care o făceau că n-aveau de ales. În perioada 1968–1971 (dar nu numai), au existat oameni care au intrat în Partid din convingere, chiar dacă nu erau comuniști, sperând în continuarea deschiderii spre Vest și crezând sincer că pot fi de folos. În fine, mulți au devenit membri PCR pur și simplu pentru că „le-a

Dacă, la începutul anilor '90, Mona Muscă ar fi declarat public: „Am dat niște declarații Securității, mi le asum, din câte știu n-am făcut rău nimănui, aștept să demonstreze cineva contrariul” – mai mult ca sigur că ar fi și azi o vedetă (de bună calitate) a scenei politice.

venit rândul”, li s-a propus, erau și alții, „mare scofală!”

Cu Securitatea, lucrurile sunt mai complicate, fii trebuie motive mult mai tari. E drept, așa cum vecinii lagărelor de exterminare au susținut că nu știau de la ce vine fumul și în general ce se-ntâmplă acolo, destui români adulți și vârstnici au afirmat că nu știau mai nimic despre Gulagul românesc (ceea ce uneori chiar e adevărat), iar pe luptătorii anticomuniști din munți îi consideră și azi legionari criminali. Dar nimeni nu poate să spună că nu știa cu ce se ocupă Securitatea în afară de a vâna spioni. Iar când așterneai pe delațiune cuvintele „are o atitudine dușmănoasă față de...”, știai ce-l paște pe omul respectiv. În alte țări din Est deconspirarea turnătorilor s-a petrecut rapid, cvasi-total și fără dureri, adică fără a avea drept urmări așa-zisa „vânătoare de vrăjitoare”, lozincă dragă celor cu musca pe căciulă. Modelul era mai vechi: în Franța postbelică, scriitorii prieteni cu nazismul au fost lăsați să publice în continuare, dar cu mențiunea „Colaboraționist” pe coperta cărții.

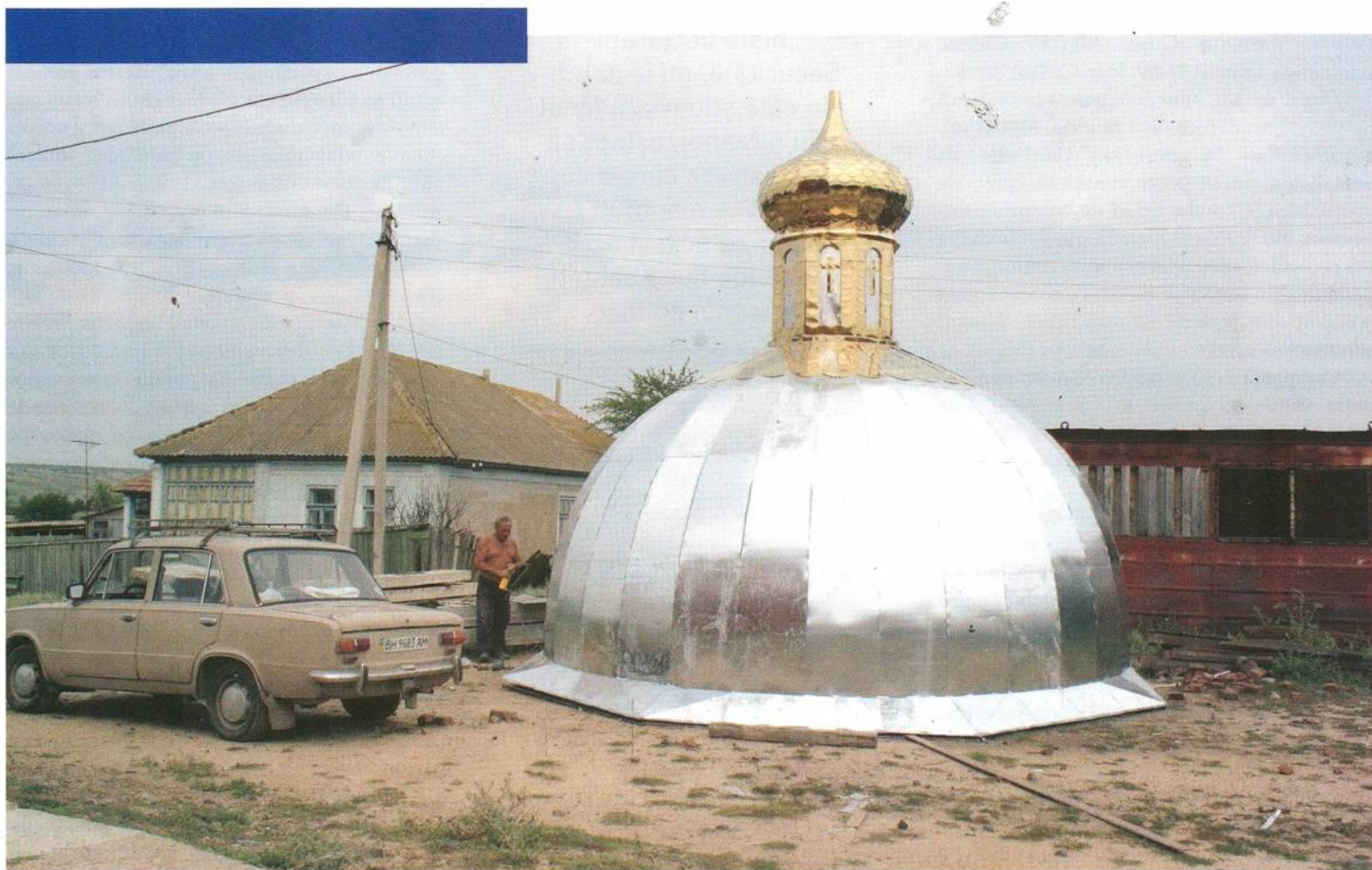
De altfel, și la noi, în puținele cazuri cunoscute – măcar de către victime! – nu s-a întâmplat ca un fost torționar ori delator să ia măcar o palmă de la un fost pușcăriaș politic. Covârșitoarea majoritate a vinovaților și-au văzut liniștiți de viața lor, cei mai tineri au prosperat, cei vârstnici și-au consumat liniștiți pensiile (consistente, în cazul ofițerilor) și, când le-a sunat ceasul, au murit în patul lor. Acum e prea târziu pentru o clarificare reală, mai ales că destule urme s-au șters, iar o parte dintre dosare au fost sustrate și folosite exclusiv ca mijloace de șantaj politic. Așa-i la noi.

Nu mai rămâne decât un singur lucru: felul în care fiecare reușește să se împace sau nu cu ceea ce a făcut. Dar asta nu mai e istorie, ci psihologie.

O călătorie în Ucraina seamănă cu o întoarcere în timp. La numai câțiva kilometri de noi nu se află doar o altă țară, ci o altă lume. O lume întoarsă cu fața către Est, împietrită în slava colhozului. O lume în care conducătorul e adulat pentru că practică discriminarea la nivel de politică națională, sub acoperirea educației. Sunt cuvinte dure pentru a descrie un regim care se declară democratic. Dar este ceea ce simți dacă ești român și vrei să trăiești în Ucraina.

text și foto Cătălin F. Vărzaru
și George Damian

A fi român în Bugeac e ca și cum ai suferi de o boală psihică

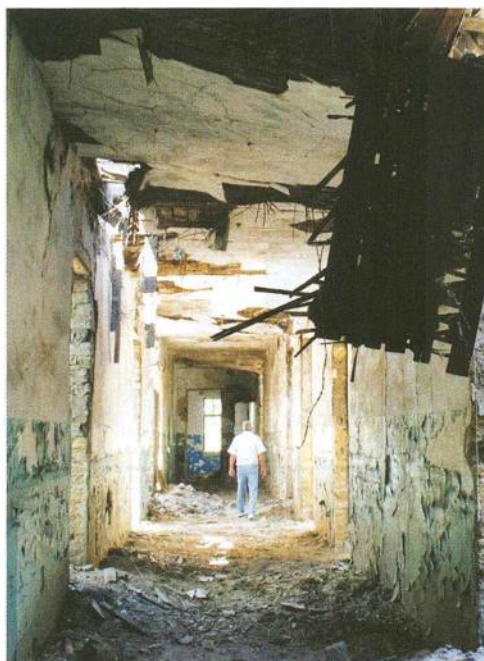

Biserica din Anadol a fost sfărâmată în 1985, după trei încercări. Toți cei care au vrut să o năruie au pierit sau au înnebunit. Sătenii se chinuie, de zece ani, să zidească o nouă biserică.

În acest spațiu își duc zilele 140.000 de români. Speriați, persecutați, siliți să plece de pe locurile unde s-au născut nu doar ei, ci și strămoșii strămoșilor lor. Cei care au viețuit la nord de Delta Dunării înainte să fi existat ideea de nație ucraineană. Am petrecut câteva săptămâni printre ei. Am parcurs peste 2.000 de kilometri și am trecut prin 21 de sate locuite de români. Regiunea Bugeac, așa cum se numește această parte de sud a Basarabiei, este o cicatrice a politicii sovietice de deznaționalizare. Un experiment stalinist care a împărțit republicile comuniste după principiul dezbină și cucerește. O bucată de pământ în care, dacă socotim după etnii, ucrainenii sunt minoritari, iar limba pe care o vorbesc și o scriu nu o cunosc nici măcar unii dintre profesorii care o predau. Și, cu toate acestea, discutăm despre o țară care la Consiliul Europei flutură democrația și pretinde că își îndeplinește îndatoririle asumate. O țară cu aspirații declarate de aderare la Uniunea Europeană, care, însă, nu îndeplinește nici cele mai elementare criterii ale unei democrații.

Povestea a început la Reni. La graniță. Cu ucrainenii care, deși știau românește, n-au scos nici măcar un cuvânt ca să se facă înțeleși. Deși nu duceam în Ucraina droguri sau mașini furate, aveam o teamă în suflet gândindu-ne la privilegiile iscoditoare ale celor care căutau cărți, de exemplu, sau orice alte tipărituri în limba română, pentru că asemenea „marfă” este strict interzisă. Este considerată propagandă contra statului. N-am plecat de la vamă decât după ce am susținut, sus și tare, că suntem turiști. În ciuda faptului că polițiștii Kievului vroiau să ne declarăm în interes de serviciu. Adică ziariști care nu pot circula prin Ucraina decât dacă au aprobare prealabilă și însoțitor asigurat de guvernul de la Kiev. Și pentru că nu poți să intri în Ucraina decât dacă declari fix destinația – adică orașul cu strada și numă-

Școala ridicată de români, în 1924, la Frumușica Veche

rul locuinței – am spus că vom sta la Consatul României la Odessa. Neverosimil și, evident, neadevărat. Dar așa le-am închis gura vameșilor care au fost obligați să scrie pe hârtiuța pe care am purtat-o două săptămâni în pașaport că facem plajă la Odessa și o să stăm la Consulat.

Statisticile ucrainene susțin că în regiunea Bugeacului trăiesc nu 140.000 de români, ci puțin peste 700. Ceilalți ar fi moldoveni. Care, conform teoriilor moldoveniste susținute de slugile regimului de la Kiev, vorbesc și învață limba moldovenească. Ciudat este că am umblat câteva săptămâni prin Ucraina fără să cunoaștem vreo boabă de rusă sau ucraineană. Ne-am descurcat cu limba română. Aproape că n-am găsit sat în care să vorbim românește și să nu găsim un adult sau copil care să ne înțeleagă și să ne răspundă. Am primit indicații chiar și de la oameni de alte etnii care au învățat românește pentru că au stat într-o comunitate care, deși nu se mai declară românească, continuă să vorbească limba lui Eminescu.

În Ucraina am întâlnit cele mai bizare cazuri de rezistență culturală. În secolul în care informația circulă cu viteza luminii pe internet, la o aruncătură de băț de noi, unii români ascund cărți cu povești, alții sunt persecutați pentru spectacole cu marionete.

În satul Anadol, la numai câțiva kilometri de Reni, bibliotecara ține ascunse cărți cu poveștile lui Ion Creangă pe care le împrumută mămicilor de pe o zi pe alta. Acestea vor să le spună pruncilor *Capra cu trei iezi*, dar nu o știu prea bine pentru că la școală a fost interzisă. Pentru noi acest gest, de a da cu împrumut o carte, este unul banal, dar acolo, în Ucraina, ca român, îți poți atrage sancțiuni care îți pot schimba viața. Și nu mă refer doar la concediere, ci la poveri mult mai grele. De pildă, în Frumușica Veche, un sat aflat peste deal de Basarabia, trăiește o familie de români inimoși și dârji. Evdochia a fost directoare la Școală și este profesoară de limba română. Grigore este inginer agronom și, pe vremuri, a fost șef la colhoz. Oamenii ăștia au fost oropsiți de autorități pentru că au ținut să se declare români și

Motelul din Tatar Bunar, cu wc în curte și DJ sexy

Casele de cultură din Utkonosovka și Anadol.

au mai avut și tupeul să înființeze o asociație care luptă în sprijinul acestei minorități, majoritară în zonă. Mai grav este că vârfurile de lance ale puterii de la Kiev în lupta contra românilor sunt tot românii. Cei care au renunțat la neam pentru o funcție vremelnică, cei care au îmbrățișat calea surogatului moldovenismului de dragul autorităților. În satul Frumușica Veche, unii români s-au ales cu dosar penal pentru că au avut curajul să aducă în localitate, pentru copii, o trupă de teatru de păpuși de la București. Povestea *Punguța cu doi bani* a devenit astfel o acțiune subversivă, îndreptată împotriva statului. Și este doar un exemplu, pentru că oamenii sunt persecutați pentru aceste acte de curaj măcinându-li-se nu doar banii pe drumuri la procuratură și avocați, ci și sănătatea.

Un alt caz l-am întâlnit în satul Utkonosovka. Acolo dăinuie o puternică rezistență românească. Frații Popescu au construit un adevărat bastion, *Asociația Național-Culturală Basarabia*, prin care cer să fie respectate drepturile românilor. Și se luptă cu regimul și pe cale democratică, politic, cât și prin cultură, cu dansuri și cântece strămoșești. Pentru că a refuzat să scoată tricolorul românesc de la brâu costumului popular, Ansamblul popular *Dor Basarabean* nu mai are dreptul să participe la alte spectacole decât cele din raion. Autocarul care îi transporta pe artiști la Galați a fost întors din drum la sesiunea milițianului satului care este român, dar refuză să vorbească limba maternă. Un alt ghid al nostru, un lider al unei comunități românești, Ion Moș, a descris în câteva cuvinte modul în care sunt tratați de autoritățile ucrainene: „A fi român în Bugeac e ca și cum ai suferi de o boală psihică.”

Întâmplări mai grave apar atunci când măsurile de reprimare a rezistenței românești iau forme extreme. La Kamyshevka, românii din sat au vrut să ridice o biserică și aceasta să țină de patriarhia ortodoxă română, prin Mitropolia Basarabiei. Preoții din Basarabia aduși aici au fost siliți să plece după ce unuia i s-au aruncat grenade dezafectate pe geam, iar altul a fost legat de o mașină și târât pe ulițe. Și

astfel, deși satul este singurul din regiune care are o biserică ortodoxă pe stil nou, românii de acolo nu au parte de un preot care să-i calce pragul. În privința lăcașelor de cult, acestea au suferit, în mare parte, aceeași soartă ca și pe întreg cuprinsul URSS, adică au fost rase de pe fața pământului, sau măcar s-a încercat acest lucru. Au fost înlocuite cu case de cultură, sau pur și simplu au fost lăsate ruine spre a aduce aminte că puterea roșie nu acceptă alt Dumnezeu decât Lenin. După puciul din 1990, patriarhia de la Moscova a înțeles repede importanța Bisericii și a demarat o campanie fulger de reconstruire a bisericilor. A alocat fonduri importante, astfel că în cele 23 de sate locuite de români, doar o biserică este românească, restul de 21 fiind pe rit vechi și ținând de patriarhul Alexei. Viteza de reacție a fost atât de mare încât în Krutoiarivka s-a reușit refacerea vechiului lăcaș de cult, după planurile inițiale, în numai șase luni. Multe dintre bisericile pe stil rusesc slujesc în limba română, prin bunăvoința preoților, unii cu mult har, însă la o comandă venită de la Moscova, situația se poate schimba radical. Am întâlnit și pe acest front al hranei spirituale un punct de rezistență, la Cartal, unde oamenii se adună în fiecare 25 decembrie în centrul satului pentru a sărbători nașterea Mântuitorului. Fără participarea preotului, care ține slujba pe rit vechi și îi beștește pe săteni pentru necredința lor în slova lui. Am spus că sunt 21 de biserici pe rit vechi și n-am greșit la socoteală. Satul Nova Pokrovka dăinuie într-o întunecime. Oamenii de aici, abrutizați și slăvindu-l pe Stalin, păstrează încă pietrele care au rămas după aruncarea în aer a bisericii ca pe un monument al luptei lor cu Dumnezeu. Singurul om care a vrut să stea de vorbă cu noi a rezumat, în câteva cuvinte, sensul libertății de expresie în Ucraina: „Ce sunteți? Ziariști! Da' voi știți că pe aici ziariștii și-o iau la bot? După mine ziariștii ar trebui împușcați toți, io dacă aș avea o pușcă, v-aș împușca!”

Portretul președintelui în holul școlii din Krutoiarivka

Mai multe despre românii din Bugeac puteți citi pe www.sudulbasarabiei.ro

***9077**

**Anunțul tău de mică publicitate,
la un apel distantă**

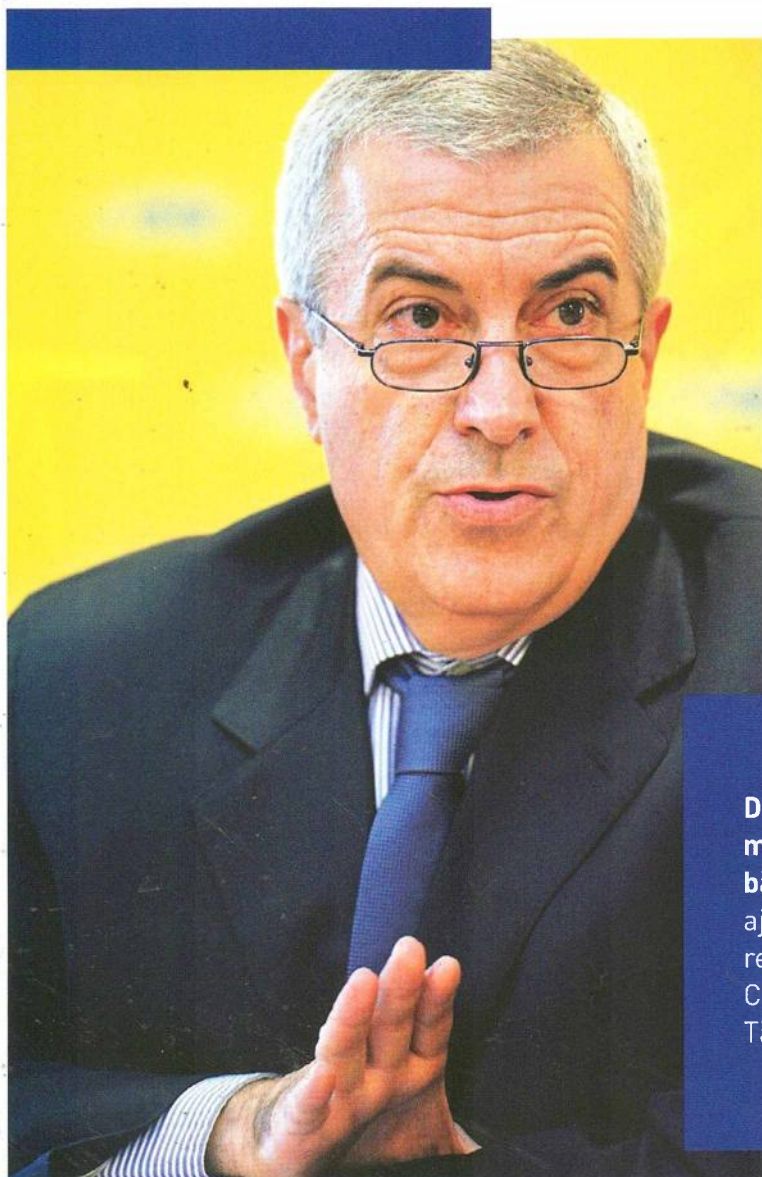
Sună acum la ***9077** și anunțul tău va
ajunge la peste 1 milion de persoane:
în **ziarul România liberă**,
pe **anunturi.romanialibera.ro** și
pe **plasmele din stațiile de metrou!**

*Apelabil din orice rețea mobilă, tarif normal

Moțiunea nu e mai cu moț. A căzut. Tot Moțu-i fruncea. Nu Banatul. Doar Bănatul. Moțu-i Boc. CODUL MUNCII nu e cu noroc pentru Opoziție. Parlamentul e o marionetă a lui Traian Băsescu și Emil Boc. Nici o șansă, decât aruncarea lor peste bord la alegeri.

text Mihail Gălățanu
foto Intact Images și Agerpres

„Moțul” Boc nemuritorul e mai cu moț ca moțiunea

De sub mandatul băescian, am ajuns să îl regretăm pe Călin Popescu Tăriceanu.

Președintele Traian Băsescu speră că, până la alegeri, tot va reuși el să îndulcească hapul crizei. Nici furtişagurile electorale nu mai au vreo şansă. Lumea e atât de scârbită, populația are o hulă colectivă contra pede-leilor ne-grei. Oamenii sunt atât de porniți împotriva guvernanților și actualei puteri încât tot machiavelismul de la PDL nu ajunge să-i mai întoarcă din convingeri. Rând pe rând, toate clasele sociale au fost despuiate. Polițaii (milițienii), de cașchetele lor. Militarii, de pensii. Lucrătorii, trimiși în șomaj. Bugetarii castrați parțial color.

Omul simplu, de rând, de pe stradă, nu mai crede în nimic. Vrea doar să răstoarne guvernul care l-a spoliat. Și pe bună dreptate. Trebuie să fii nebun să nu vezi câtă ură s-a strâns în spatele acestor „mari manevre”. Dacă s-ar săpa fântâni, s-ar da de ură. În adânc. Și nota de plată va fi achitată, în egală măsură, și de PDL. Un partid „orb” la toate, orb la societate, orb la doleanțele și răcnetele disperate ale oamenilor. Insensibil la plânsul social, surd, pus, uneori, în surdina. De aici i se va trage și dezastrul. De la lipsa de măsură. O șleahță care s-a îmbogățit fără milă, în timp ce toți ceilalți sărăceau cumplit: cam așa s-ar putea enunța radiografia momentului.

Orice manevre ar încerca să facă Președintele Traian Băsescu, comasare de alegeri, decalare, unirea „parlamentarelor” cu „prezidențialele”, de data asta, scamatoria nu are cum să îi mai iasă. Discursul pe care îl practică actualmente, că românii au trebuit să plătească prețul greu al crizei, dar, de acum, criza a

Emil Boc,
chiar de-ar
fi fost
și genial,
 nu putea
 să ne
 conducă
 atât de
 mult
 timp...

trecut, bla-bla-bla, nu va avea nici un fel de sorti de izbândă. Nici nu are cum. Și cel mai prost cetățean s-a lămurit că Boc, chiar de-ar fi fost el și „super-Boc”, nu putea să fie competent pentru toate segmentele guvernului Boc 1, 2, 3, 4, 5... Dar nu neapărat Boc e de vină, el e doar incompetent dovedit – și neputincios în fața crizei (care, iarăși, nu era un lucru chiar ușor de înfruntat). De vină este cine l-a pus acolo – și l-a menținut cu înversunare, în pofida tuturor criticilor și avertismentelor.

Singurii care au mai rămas cu Traian Băsescu și Emil Boc sunt ai clientel/iei politice. Pentru că mai au ceva de luat din această „casă” numită România: dușumeaua, ușile, scaunele, ferestrele etc. Dar când se vor termina până și clanțele, cine are să-i mai urmeze pe „mogulii” PDL? Partidul lui Traian Băsescu nu a făcut decât să îi înlocuiască pe mogulii PSD cu cei PDL. Lumea a înțeles, în sfârșit, că, la acest moment, primăvară 2011, era preferabil să optezi pentru un individ ca Adrian Năstase (cu totul indezirabil în 2004!) decât pentru Traian Năsescu.

Dumneavoastră ce preferați: un diplomat de carieră, om cât de cât cu o pojghiță de cul-

tură, mai „spălat”, în locul căpitanului de navă care e vai de steaua lui polară – și care n-a știut nici să se orienteze, nici să orienteze spre vreun punct cardinal acceptabil?

Nu îmi pare rău că l-am votat pe Traian Băsescu în 2004.

Îmi pare rău că l-au votat alții în 2009...

Pentru că, mă rog, nu cred că se pot fura și 30 sau 40% din voturi...

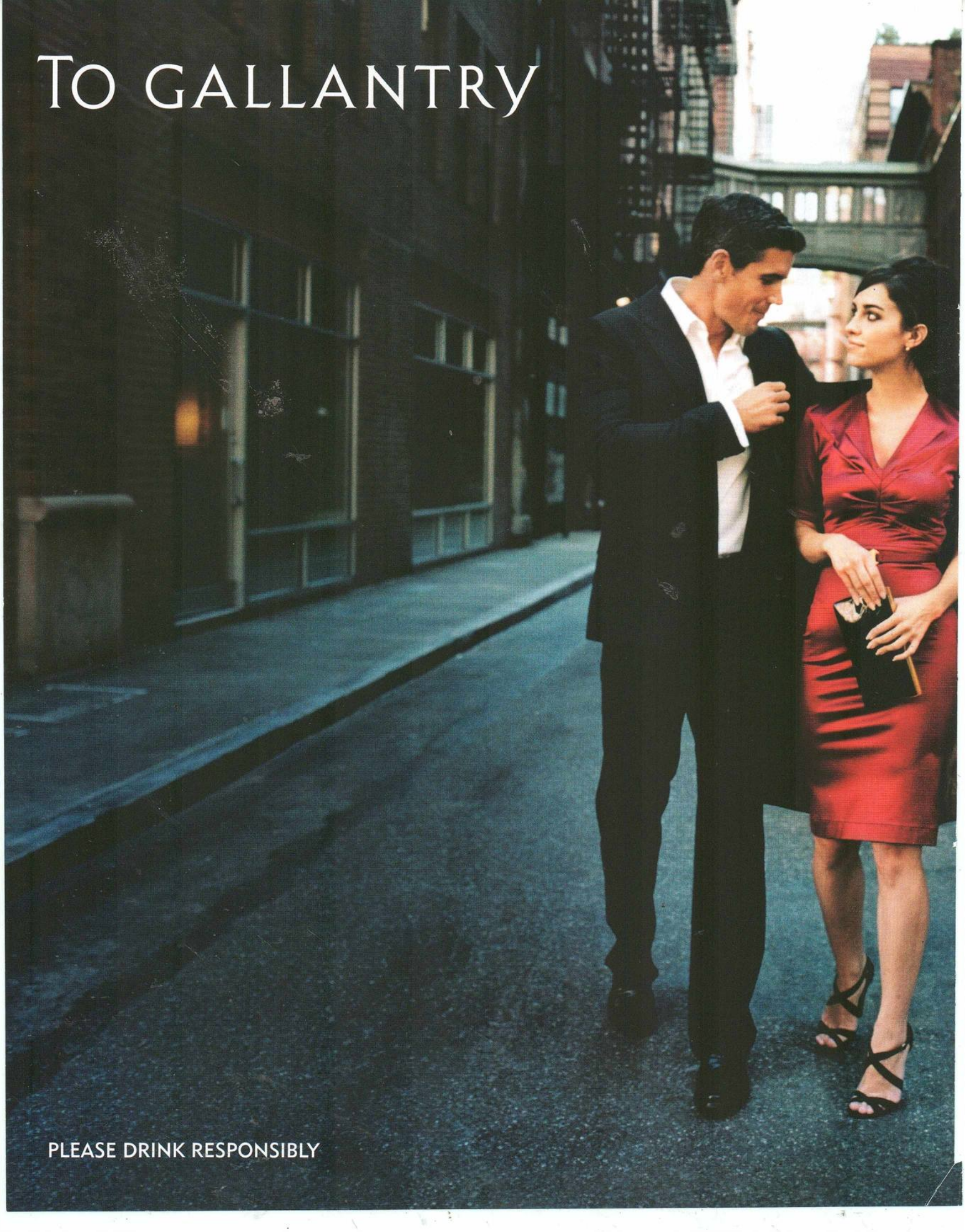
Am reușit să ajung la aproape zero speranțe. Nu mai aștept decât alegerile. Singurele care pot rezolva ceva. Și, lucrul cel mai grav, nici nu prea am răbdare nici până la alegerile cu pricina. Mi-e teamă că numai alegerile din iunie anul viitor sunt în stare să ne scoată, târâș-grăpiș, din criză – și, deopotrivă, din letargie. Suntem lehametisiți. Dezeserați. Dați cu capul de toate pragurile crizei. Duși la dezarmare de o guvernare catastrofală. Între Emil Boc, „cinstitul” lui Băsescu – și premiantul cu cunună al alegerilor – și Călin Popescu Tăriceanu, nu am nici o ezitare, îl prefer pe ultimul. Tăriceanu, chiar dacă era mână-moale uneori, ceea ce i se și reproșa, avea, totuși, eleganță, prestanță, nu stătea ca o fantoșă în fața lui Băsescu.

Presa lunii martie a dez-
voltat temeri că Victor
Ponta și Crin Antonescu
 (mai recent numit ANTE-
 NESCU, după ce îl are pe
 Dan Voiculescu în brațe)
 s-ar „vadimiza”. Este doar o
 iluzie (optică) a discursului.
 Lucrul nu are să se întâm-
 ple. Este doar o impresie
 sau o răceală de sezon.

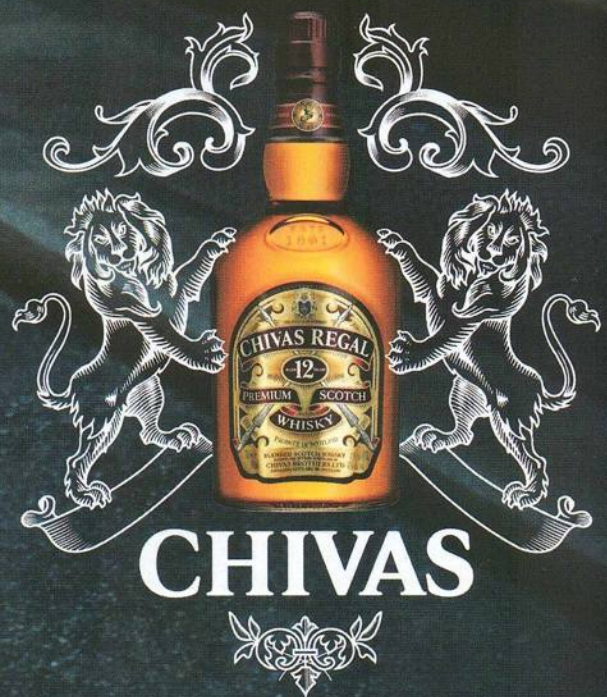

CHIVAS CHIVAS CHIVAS

TO GALLANTRY

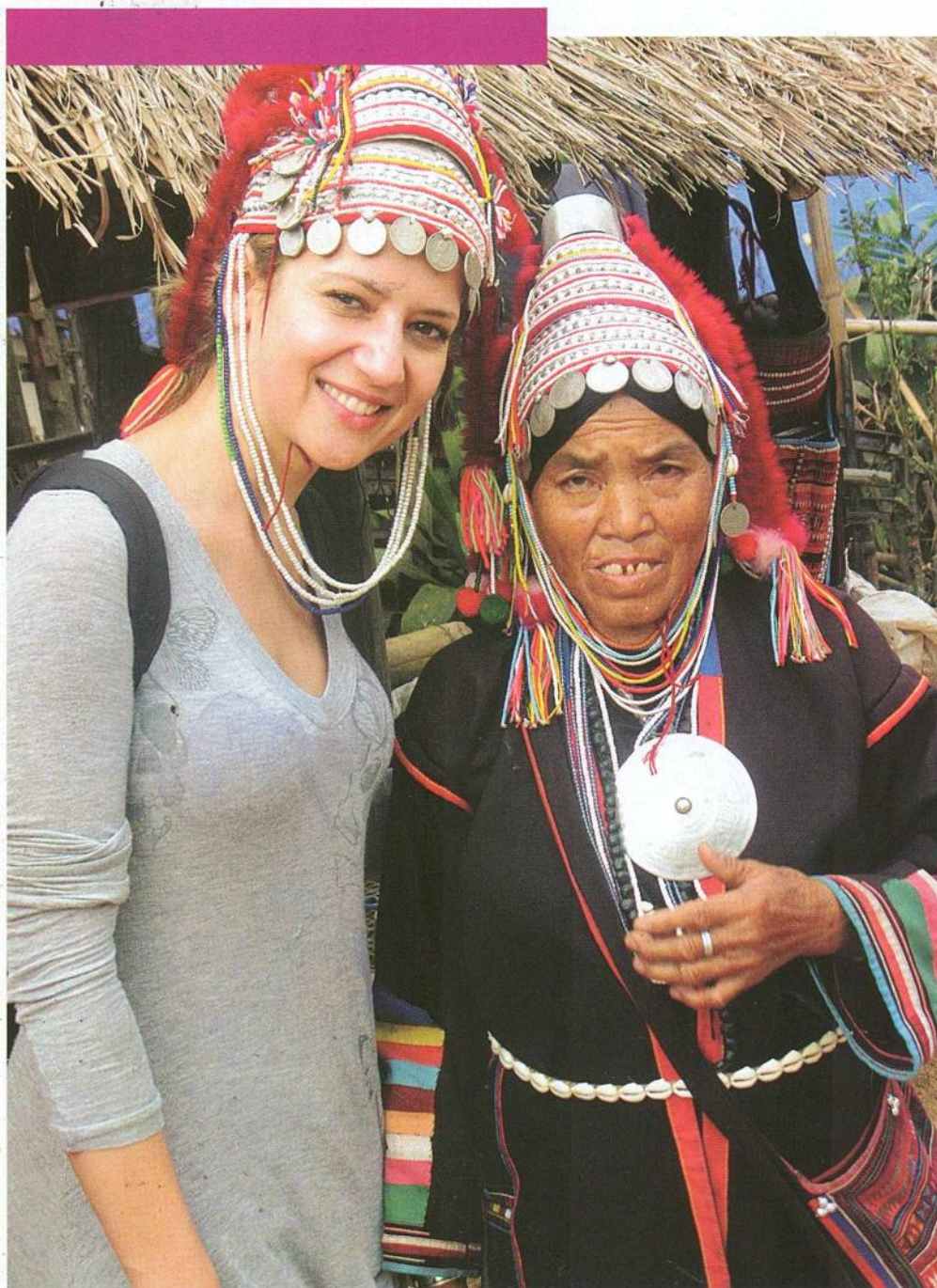
PLEASE DRINK RESPONSIBLY

LIVE WITH CHIVALRY

Amalia Enache este prezentatoarea Știrilor Noptii, de la Pro Tv. Chiar dacă e la pupitrul știrilor, viața nu e statică pentru ea, Amalia având jurnalismul în sânge și fiind un neobosit călător. Cea mai recentă călătorie a făcut-o la început de an, în Thailanda, unde a stat două săptămâni.

text Radu Pocovnicu
foto arhiva Amalia Enache și
Octavian Tibăr

Amalia Enache leagă jurnalismul de călătorie

„Îmi place să cred că, decât să dau 10 dolari pe un magnet de frigider, mai bine îi dau unei femei care le va lua de mâncare copiilor.”

„Cam după două zile de relaxare, la un hotel frumos și stat la plajă, încep «furnicăturile»... Mă simt mult mai bine printre oameni, mă interesează modalitățile diferite de a trăi.” În Thailanda, prezentatoarea a văzut patru triburi. „Sunt oameni care și-au păstrat credințele de mii de ani, așa că orice călătorie începe cu o documentare, ca pentru un reportaj. Este un interes aproape antropologic... Călătoriile mele nu sunt în pachete turistice, chiar mă feresc de asta. Este precum mâncarea, prefer să o fac eu, decât să o cumpăr de-a gata. Am nevoie de timp, să pot să interacționez cu acei oameni, să vorbesc cu ei, să intru într-o relație, e vorba despre ceva foarte uman. Nu mi se pare etic să te duci să-i privești ca într-o expoziție. Dacă văd o reținere în orice, eu le respect această reținere. Nu cred în cucerirea turistului cu aparatul foto. Pe mine mă ajută mult și expe-

riența jurnalistică. Sunt și multe măsuri de siguranță pe care trebuie să le iei, ce țin de securitate, sănătate”, povestește Amalia, care mai spune că trebuie să știi dinainte la ce pericole te expui. Și o face în cunoștință de cauză.

S-a întâmplat în Kenya, unde prezenta-toarea s-a trezit în mijlocul unei mulțimi agitate. „Eu eram jurnalist acreditat la un eveniment important din acea țară, se vota noua Constituție. Situația devenise încordată. Oamenii erau disperați din cauza sărăciei, ar fi fost în stare să-ți smulgă inelul de pe deget ca să-și hrănească familia. A fost un moment tensionat când, la un miting, lucrurile au scăpat de sub control. Participanții au început să alerge unii spre alții, să înceapă bătaia. Or, o bătaie în Kenya se poate lăsa cu morți, răniți... Din acel moment, noi, jurnaliștii, n-am mai putut fi protejați. Am fost prinși în tăvălug. Dar tot un instinct de conservare te salvează. Am alergat spre un baraj de siguranță, însă unul dintre combatanți m-a prins de mână, și mi-am zis că asta a fost tot! Cert este că, până la urmă, am ajuns în spatele barajului, dar și eu, și operatorul am simțit frică.” În astfel de situații, e bine să te țină picioarele, iar Amalia a aflat-o pe pielea ei. De aceea și acordă o atenție specială condiției fizice, sănătății în general. Jurnalista are un antrenor personal, un kinetoterapeut, de fapt, pentru a ține sub control o problemă medicală pe care o are de la 16 ani. „În adolescență am descoperit că am o scolioză, iar eu am grijă de sănătatea mea. Ca să pot realiza toate lucrurile pe care le fac, trebuie să fiu în formă fizică, psihică...”

Ce rămâne dintr-o călătorie? Iată o întrebare la care mulți turiști primesc un răspuns

„N-am nici un fel de regret, sunt mulțumită. Iar viața mea e frumoasă pentru că este a mea, e incomparabilă cu a oricui altcuiva.”

de-a gata în marketingul local, pe piața de suveniruri din țările respective. Amintirile Amaliei se nuanțează, pierzându-și firul în amintirea unei dimineți însorite, a unei atitudini, unui zâmbet. „Mie îmi plac mult zorzoanele, *hand-made*-urile. Nu vorbesc de bijuteriile de lux. Mă fascinează felul cum se înfrumusețează femeile dintr-o comunitate, modul în care doresc ele să arate mai frumoase, mai atrăgătoare. Venind în contact cu diverse triburi, am avut ocazia să cumpăr bijuterii de la femeile de acolo, chiar bijuterii pe care le purtau, fiecare dintre aceste podoa-be evocându-mi astfel întreg cadrul pentru povestea persoanei care o purta... Este, de asemenea, un gest, pentru încurajarea îndemănrilor lor. Ei nu sunt niște cerșetori, sunt flatați că un lucru care ține de tradiția lor îmi face plăcere. Eu îi văd bucuria ei, ea pe a mea, iar în culturi atât de diferite ne întâlnim cumva frumos...”

O experiență aparte a fost întâlnirea cu triburile Maasai, unde prestigiul unui băștinaș este hotărât de numărul de animale și femei pe care le posedă. „A existat o presiune la nivel mondial ca masaii să renunțe la anumite obiceiuri, cum ar fi poligamia sau tăierea clitorisului la fete. Sunt subiecte foarte sensibile, pentru că acești oameni trăiesc în niște zone improprii vieții, foarte secetoase. Tot ceea ce mănâncă ei este lapte cu sânge de la vite. Un bărbat trebuie să aibă zece vite pentru fiecare soție, dar dincolo de cinismul acestui calcul, este o măsură de protecție socială, acesta garantând astfel că e capabil să îndeplinească toate condițiile pentru a-i asigura soției mijloacele de trai. Un timp, o mișcare feministă a făcut presiuni asupra triburilor Maasai pentru a renunța la acel obicei pe care noi, vesticii, îl considerăm barbar, tăierea clitorisului. Este o practică de mii de

ani la Maasai." Are dreptate Amalia, una dintre cele mai grave probleme a modernității este incapacitatea de a înțelege Diferența. Totuși, cum este ca tu, crescut într-o cultură democratică, să privești o femeie Maasai și să te gîndești că, pentru ea, această plăcere este interzisă? „Pentru mine este esențial, ca jurnalist, să înțeleg această diversitate a lumii. Prefer să încerc să o înțeleg, decât să judec.” Vorbind despre femeile Maasai, spune: „Am văzut niște femei foarte în regulă, în contextul lor de viață.”

Mai mult, precizează Amalia, „acolo, sărăcia nu justifică abandonul copiilor, sunt femei care își îngrijesc copiii așa cum nu și-i îngrijesc multe mame la noi... „Și că tot veni vorba de abandon, discutăm despre implicarea jurnalistei în proiectul HHC. „Sunt parte din Fundația *Hope and Homes for Children*, care lucrează de 12 ani în folosul copiilor abandonați. În România sunt 40 de mii de copii abandonați care trăiesc în diverse forme de plasament, iar aproximativ 11 mii trăiesc în instituții de tip vechi. Chiar dacă unui copil i se asigură trei mese pe zi, i se dau haine, se duce la școală, el nu are nici o șansă să se descurce în lume. Asta pentru că ei nu cresc într-un mediu familial, iar de aici decurge inabilitatea lor de a dezvolta orice atașament. HHC derulează un proiect pentru crearea unor centre de tip familial, în care care să nu fie mai mulți de 12 copii. În cele 80 de case ale HHC copiii cresc într-un mediu asemănător cu al nostru, cu oameni care sunt în permanență acolo, este o stabilitate într-un surogat de familie măcar, iar copilul e încurajat să-și dezvolte personalitatea. Cum e posibil ca într-un mediu instituționalizat un copil să nu aibă un desen deasupra patului? Nu i s-a făcut niciodată o fotografie, să nu ai nici un fel de trecut... Ele par niște nuanțe, dar aici vreau eu să intervin, partea afectivă este la fel de importantă.”

Am rugat-o pe Amalia să ne înșire câteva nume de copii care i-au rămas în suflet. A făcut mai mult de atât. Ne-a vorbit de Andreea, o fetiță blondă dintr-un oraș mic de provincie. O familie la ananghie și trei copii, toți de școală, care se duseseră spre Protecția Copilului, pentru că nu aveau altă soluție. „Mama este bolnavă într-un stadiu final, tatăl și-a pierdut serviciul, n-au mai reușit să-și plătească ratele, nu mai aveau curent de un an. Părinții nu aveau nici o intenție să-și abandoneze copiii, era o situație limită. Andreea e o fetiță foarte lipicioasă și dezghețată, la cei opt ani ai săi. Ne-am ținut mult de mână, erau atât de aspre mâinile ei... „Păi de la lemnel”, se amuză și acum Amalia, reproducând accentul ardelenesc al fetei.

Amalia vorbește despre copiii abandonați:
„Dacă ești lipsit de afecțiune, este ca și cum ai avea amputată o mână.”

Sau: „Da' unde vîi coroana?”, a întrebat-o ea pe prințesa Marina Sturdza, președintele onorific al HHC, prezentă și ea la întâlnire... „Și de ce era nevoie acolo pentru a nu destrăma o familie? De 800 de mii de lei lunar, asta înseamnă ca părinții să rămână împreună, să-și crească copiii... Îți dai seama ce înseamnă extragerea asta din sânul familiei, mai ales la o așa vîrstă?”

O spune cineva care a copilărit cu părinții și bunicii în aceeași casă, într-o zonă din Munții Poiana Ruscăi. „A fost o fericire să cresc în aceeași casă cu mama, tata, fratele, bunicii. Bunica îmi făcea toate poftele, bunicul mă lua pe furîș să-mi dea mai multe dulciuri, și acum tatăl meu este în continuare acolo.” Amalia nu a avut multe jucării în copilărie. N-a fost nevoie. „Am avut doar două păpuși toată copilăria, dintre care o Nadia Comăneci. Am fost un copil care nu a cerut jucării, închipuie-ți că eram la țară, construam propria mea lume, nu aveam nevoie de jucării de la magazin.” Dacă în prezent are o bicicletă modernă, prezentatoarea își aduce aminte și acum de *Pegasul* din copilărie. *Pegas* roșu? – întreb eu. „Nu. Alb! Tu ai avut roșu?”, empatizăm noi pe seama amintirilor. O întreb dacă îl mai are, iar ea confirmă. „Este pe undeva, la țară...”, spune, ușor nostalgic, Amalia.

Trecut. Prezent. Viitor. Ce și-ar dori Amalia?
„Tot ce n-am făcut până acum, sunt o grămadă de lucruri care rămân. Dar nu să bifez... Tot ce avem în viața asta sunt alegerile... Când fac ceva, sunt decisă și merg până la capăt.”

Preț întreg:

~~67~~ lei

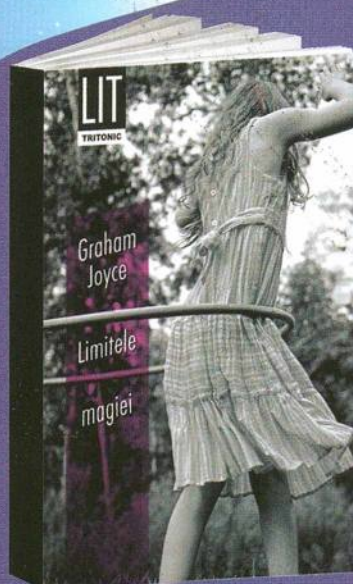
Preț redus:

33 lei

t...
TRITONIC

**COMANDĂ
ACUM**

și primești un
pachet cu două
romane
la **jumătate**
de preț!

talon de comandă

Vreau să comand pachetul la jumătate de preț

F 4 - 11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal		localitate		număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Târg de carte urban
15-17 Aprilie

AFIPALACE
COTROCENI

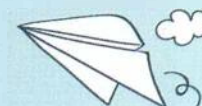

Noaptea albă a cărții
16 Aprilie

Cartea – un accesoriu?! Da, dacă așa vrei tu.

Cărțile fac parte oricum din viața ta. Sau intervin în viața ta.
Câteodată în cele mai neașteptate moduri! Hai să le răsfoiești
într-un spațiu prietenos și dinamic, la târgul de carte urban BookLand!

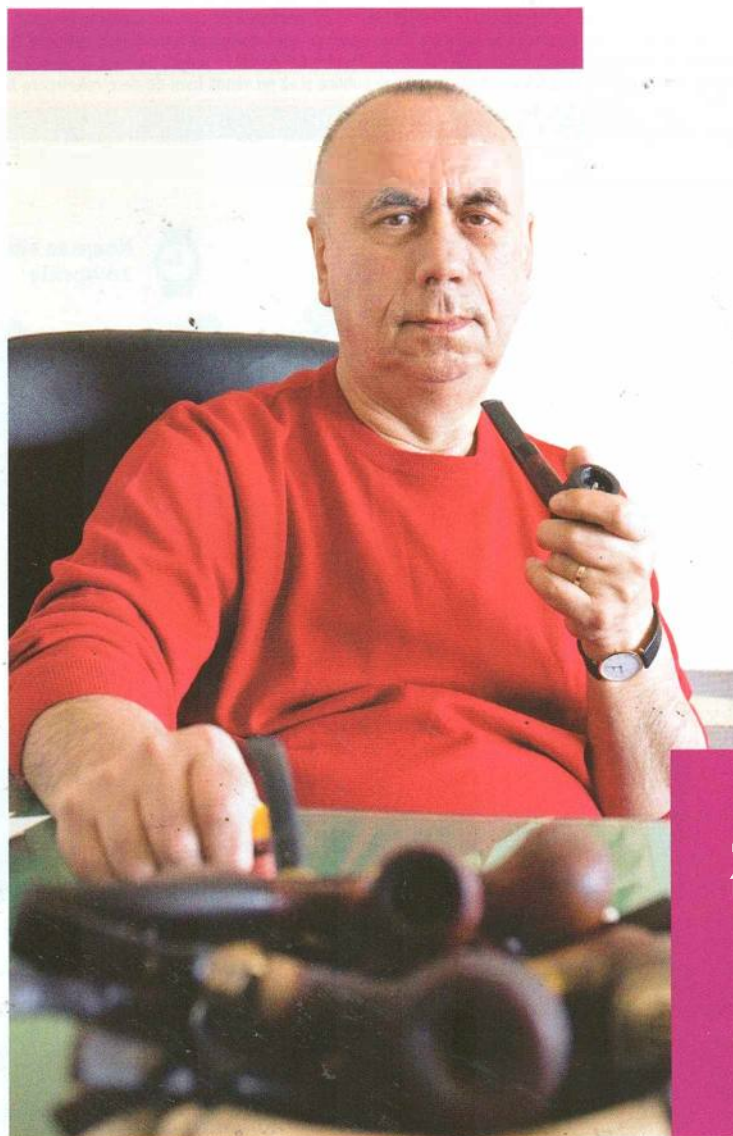
BOOKLAND

www.book-land.ro

L-am cunoscut pe George la o lansare. Evident, lansarea unei cărți polițiste. Ne-am revăzut. Des. Nu pot fi ipocrit: bem și cafeaua împreună. Așadar, un interviu era inevitabil. Mai ales cu ocazia apariției noului său roman.

text Bogdan Hrib
foto Octavian Tibăr

George Arion: „Hei! Suntem și noi pe planetă!”

**O singură
întrebare nu
i-am pus lui
George Arion:
Câte pipe are în
colecție?**

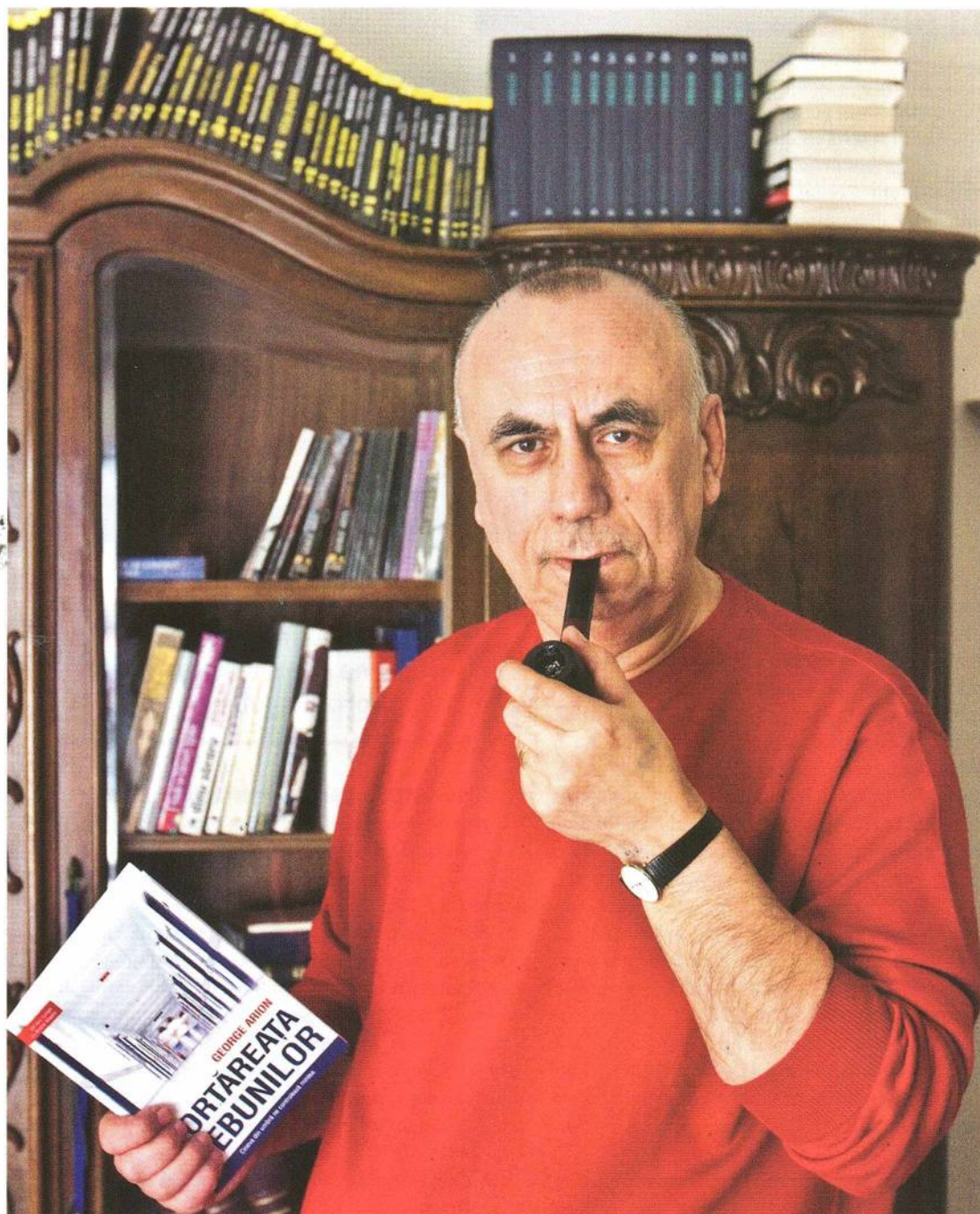
I Numele lui Andrei Mladin a apărut pentru prima dată într-un roman în 1983. E vorba de volumul *Atac în bibliotecă*, editat de Editura Eminescu. După 1990 intră într-un con de umbră. Doar reeditări – integrala Mladin sub numele *Detectiv fără voie* în 1998 la All și, din nou, în 2009, la *Crime Scene*. De ce o pauză atât de lungă? De-abia anul acesta Andrei Mladin revine într-un nou roman – *Fortăreața nebunilor*. Scriitorul a fost copleșit de munca de jurnalist?

– Nu. Dacă așa ar fi stat lucrurile, n-aș fi scris alte romane, cu alți protagoniști, n-aș fi scris două cărți de povestiri polițiste, n-aș fi scris două piese de teatru polițiste, n-aș fi lucrat cu actorul Eugen Cristea la un CD de muzică pe versurile mele... Mladin într-un con de umbră? Dar el a fost, în 2001, protagonist al unui serial în zece episoade la TVR. Nici măcar faptul că a trebuit să mă ocup și de problemele trustului *Flacăra* – o obligație în plus față de cele legate de profesia de jurnalist – nu m-a îndepărtat de la masa de lucru.

I Atunci?

– Andrei Mladin a trebuit să-și găsească un loc în noul context social, politic, istoric. Revenirea lui trebuia să fie credibilă. Absența lui trebuia să aibă o justificare.

**„Fortăreața
nebunilor”,
noul roman
cu Andrei Mladin,
așteaptă
să fie asediată
de către cititori.**

I Anul acesta Flacăra aniversează 100 de ani de la primul număr. Ce a însemnat pentru George Arion munca de jurnalist înainte de '89? Dar după?

– Și înainte de '89, și după '89, am lucrat și lucrez într-un climat de frică. Înainte – din pricina dictaturii; după – din pricina nesiguranței de a rezista pe piață, nefiind afiliați politic, sau neavând spatele asigurat financiar de către un... mogul.

I Andrei Mladin este și el jurnalist. De ce oare?

– Nu cumva un scriitor trebuie să scrie despre ceea ce cunoaște mai bine?

I Cum și de ce ai fost convins să îl aduci din nou în prim-plan pe Mladin?

– Să ne reamintim cum se sfârșește Atac în

bibliotecă: eroul cade într-o prăpastie cu o mașină la care s-a umblat la frâne. Un act de sabotaj. Încă de la prima carte eroul a fost condamnat la dispariție. Dar succesul extraordinar al romanului – fără nici o promovare! –, insistențele fanilor – exista și un club Andrei Mladin, de Sfântul Andrei, pe 30 noiembrie primeam scrisori cu urări de bine pentru eroul meu, alte misive, din partea unor june, îi declarau amor veșnic, făcându-mă cumplit de gelos – m-au determinat să-l readuc la rampă. Așa ceva s-a întâmplat și de data asta. Trebuie să te părăsc – ai fost unul dintre cei care au insistat să-l revadă.

I Ce a asigurat succesul acestui personaj?

– Nu pot să dau un răspuns precis. Poate din pricina faptului că printre atâția anchetați scorțoși, acri, obtuși – milițieni – și-a făcut

apariția un detectiv amator, un jurnalist simpat și tânăr, imprevizibil și fără inhibiții. Uneori, cu o exprimare deșucheată – azi nu se mai știe ce greu trecea de cenzură o exprimare argotică. Mai mult, strecura și aluzii la „penuria de lipsă” din vremea aceea, și râdea de poncifele „iepocii” – de pildă, deseori spunea „am încheiat citatul”, aluzie la modul în care oricine marca un citat din textele „căr-maciului”. Iar cei pe care îi dădea pe mâna justiției nu erau dușmani ai orânduirii socialiste, ci indivizi pe care orice societate i-ar pedepsi. Mai era și un tip păgubos, care nimerea, ca musca în lapte, în tot soiul de întâmplări primejdioase, din care scăpa folosindu-și agerimea și umorul. Explicații pot fi mai multe. Cert e că se simțea nevoia unui astfel de erou, și tânăra generație l-a îndrăgit imediat, deoarece îi oferea iluzia libertății.

■ Multe alte romane nu l-au avut pe Andrei Mladin ca personaj central. Te-ai gândit și la o serie cu un alt erou?

– Șah la rege urmărește tot destinul unui jurnalist, Liviu Cernat, care dejoacă un atentat îndreptat împotriva Regelui Mihai; în *Cameleonul*, protagonistul Miron Cernat are un statut ambiguu, de gazetar și de agent secret; *Spioni în arșiță* îl prezintă pe Claudiu Ropan, un reprezentant al serviciilor secrete, implicat într-o misiune periculoasă, dar și într-o relație de dragoste imposibilă cu o agentă a unei alte țări. Potențial de a deveni erou al unei serii are Robert Gal din *Necuratul din Colga*, meciul lui cu „Necuratul” nu s-a sfârșit. Deja am schițată acțiunea unui roman cu el.

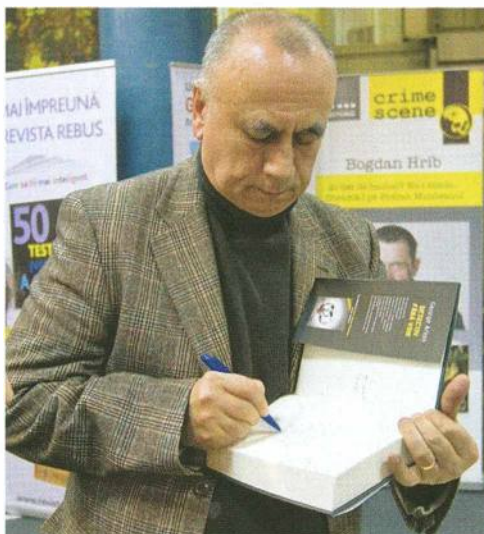
■ Și ce te împiedică să-l scrii?

– Am luat, nu demult, un interviu lui Peter James, un extraordinar autor de thrillere. L-am întrebat, printre altele, cum trece o zi din viața sa. Iată ce mi-a răspuns: „De luni până sâmbătă mă trezesc la 6,20 și ies la o alergare de 5 kilometri cu câței. Apoi scriu de la 9,30 la 13,30. După masă, plimb câinii sau joc tenis. La 6 seara, îmi prepar un martini cu votcă mare, pun niște muzică – jazz sau operă – și scriu până pe la 10. Apoi iau cina în fața televizorului, uitându-mă la tot felul de prostii sau la un film.” Peter James are cam vârsta mea, dar el e un scriitor profesionist. De altfel, cam toți autorii occidentali, pe la 40 de ani, după una sau două cărți de succes, abandonează orice alte activități și se dedică scrisului. Așa ceva e aproape imposibil la noi. Mi-aș dori, măcar pentru zece ani, statutul lui Peter James. Mă rog, exceptând chestia aia cu alergatul. Poți plimba niște câini – mi-aș dori unul! – și fără s-o faci pe atletul.

■ Fortăreața nebunilor va fi urmată, sperăm cu toții, de multe alte romane. Cât de curând să ne așteptăm la următorul? Și cu ce subiect? La ce lucrezi acum?

– Acum pregătesc o culegere din cele mai frumoase interviuri pe care le-am luat. Ca să marchez centenarul *Flacăra*, numărul lor va fi 100. De asemenea, după cum știi, de cinci ani susțin la *Jurnalul național* de duminică rubrica *Scena crimei* – mulțumesc, domnule Marius Tucă! Cele aproape 250 de articole pe care le-am publicat pot constitui un fundament excelent pentru un eseu despre thrillerul contemporan. Iar la vară voi începe un nou roman cu Andrei Mladin, cu falși vampiri, cu un asasin real, cu multe alte personaje dintr-o societate bolnavă – a noastră. Dar deja am spus prea mult.

■ Să revenim la acest nou roman care a apărut; de ce Fortăreața nebunilor? Titlul pare extrem de sugestiv, incitant, comercial;

Aflăm pe surse: „Romanian Crime Writers Club” ne pregătește o surpriză în iunie

care este bătaia pe care Mladin o va purta de această dată, într-un roman cu mai multe pagini decât cele de până acum?

– Are mai multe pagini? Nu mi-am dat seama. Iar Mladin – care acum e în floarea vârstei – poartă bătaiele sale dintotdeauna. Se războiește cu minciuna, cu toți cei care atențază la libertatea ființei umane, cu toți cei care doresc să ne controleze mintea și să ne transforme în niște marionete. E un om obișnuit, care se trezește implicat în situații neobișnuite. Nu mănuieste pumnale, pistoale – armele lui favorite rămân tot umorul și ironia.

■ Care este visul secret al scriitorului George Arion?

– Să devină primul autor de mystery&thriller laureat al Premiului Nobel.

■ Dar al jurnalistului George Arion?

– Vreau să duc la bun sfârșit o carte de interviuri cu 30 de reprezentanți de seamă ai literaturii de suspans de pe diverse meridiane ale lumii. Ea va încerca să explice fenomenul succes al unui gen care la noi e încă desconsiderat. Să-ți dau un singur exemplu: în bilanțurile pe care le întocmesc diverse reviste la sfârșitul anului, n-ai să găsești amintit nici un roman polițist. Alt vis? În 2012, sau când s-o putea, aș vrea să-mi apară a treia ediție a *Istoriei societății românești contemporane în interviuri*, cuprinzând aproape 500 de dialoguri. Va fi o lucrare monumentală, care va interesa și peste decenii – poate atunci și mai mult! –, pe toți cei dornici să afle cum am fost noi la sfârșitul mileniului II și începutul mileniului III.

■ Ce ar trebui să-și dorească un scriitor și un om de cultură, în general, în România mileniului III?

– Liniștea de a putea crea. Măcar siguranța zilei de azi – minunat ar fi și a celei de mâine.

■ Nu se putea să nu ajung și la subiectul care ne doare cel mai mult. Care crezi că este destinul literaturii mystery and thriller într-o Românie săracă și dezinteresată, poate chiar incultă? Să nu uităm că trăim și sub amenințarea cărții electronice...

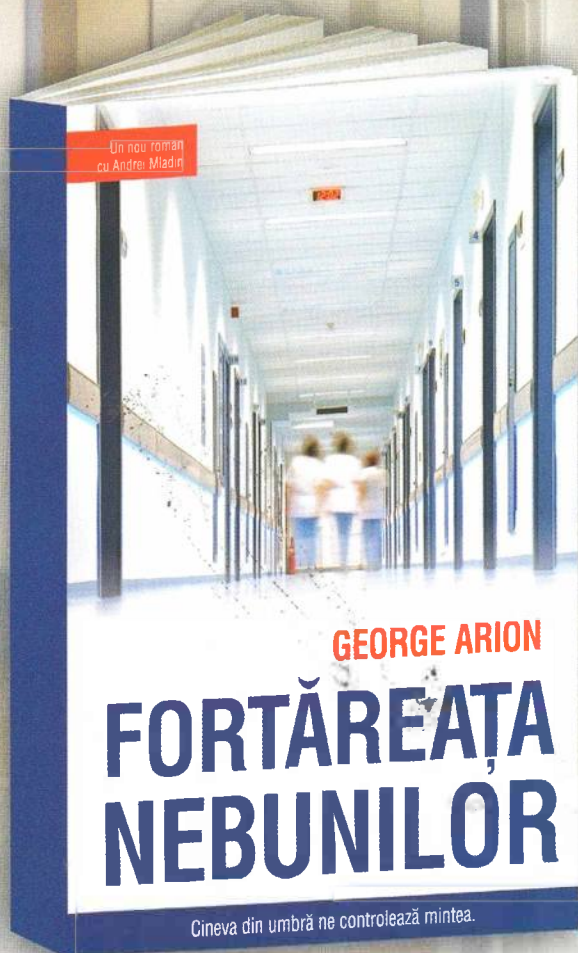
– Nu-i bine să-i învinovățim pe alții de neîmplinirile noastre. De aceea, eu cred că scriitorii nu fac destul pentru a-și câștiga noi cititori și de a-i fideliza pe cei existenți. Ne place să ne lamentăm, ne uimim de tirajele astronomice de prin alte părți, rămânem muți aflând că Islanda, țară cu 313.000 de locuitori (*Wikipedia*) are autori de romane polițiste traduși în numeroase limbi, dar nu mișcăm un deget, sau facem prea puțin, ca să ne promovăm propriile noastre valori, cu mijloace specifice mileniului III.

■ Ce mai face Romanian Crime Writers Club?

– Nu are încă un an de existență, dar această asociație poate atrage atenția asupra apariției și la noi, în zilele noastre, a unei literaturi de suspans de calitate. Sunt cel puțin cinci autori români – te numeri printre ei! – care ar putea fi captivanți tălmăciți în alte limbi. De altfel, trei dintre noi vor apărea, traduși în engleză, în toamnă, la Londra. Cunoști interesul pe care l-a stârnit Scandinavia după apariția trilogiei lui Stieg Larsson. Ar fi oare greu de crezut ca Balcanii să ofere, la rândul lor, un tip de thriller la fel de puternic, cu o problematică specifică zonei? Pentru asta ar trebui să luăm legătura cu alte asociații de profil, pentru a ne semnală existența. Pentru asta trebuie să ne întâlnim cu scriitori și cu cititori de prin alte părți. Prima ieșire a unui autor român de cărți polițiste (din întâmplare, a mea, cu sprijinul Ambasadei române la Haga) la o astfel de întâlnire a avut loc pe data de 5 iunie 2010 la Rotterdam. Doamne! Cât de întârziati suntem! Cât timp irosit! Vremea lui Columb a trecut, nu va veni nimeni să ne descopere, să nu ne complacem în iluzia asta, trebuie noi să ne ducem la alții și să le spunem: hei, suntem și noi pe planetă, și suntem la fel de valoroși ca și voi! Fără aroganță, dar și fără umilință.

■ George Arion, ești un maestru al interviurilor, așa încât îți cer ajutorul. Așadar, o ultimă rugămintă: ce întrebare ar fi trebuit să-ți pun și nu am făcut-o?

– Cum m-aș fi împlinit ca jurnalist și ca scriitor de romane polițiste în altă parte.

Un nou roman cu Andrei Mladin

Preț întreg: ~~39~~ lei

Preț redus: 31 lei

Andrei Mladin a mai îmbătrânit, dar numai atât cât să devină mai distins și mai interesant pentru femei. Iar aria investigațiilor lui s-a extins, cuprinzând acum și secolul XIX, spre sfârșitul căruia un mare poet a murit în mod misterios.

Alex Ștefănescu

COMANDĂ ACUM

și primești un volum cartonat de 304 pagini cu 20% reducere!

talon de comandă

Vreau să comand romanul **Fortăreața nebunilor**

nume		prenume		F 4 -11	
strada		nr.	bl.	sc.	ap. sector / județ
cod poștal		localitate		număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

un imprint al grupurilor **FLACĂRA** și **t...**
TRITONIC

crime scene

- CS 1 - Zâmbet ucigaș - Lisa Sottoline - 5 lei
- CS 2 - Dansul morții - Linda Fairstein - 5 lei
- CS 3 - Filiera grecească - R. Hrib - 5 lei
- CS 4 - Crima zen - Oliver Bottini - 5 lei
- CS 5 - În gura presei - Robert B. Parker - 5 lei
- CS 6 - Sunetele morții - Alex Mihăilescu - 5 lei
- CS 7 - Atac în bibliotecă - George Arion - 5 lei
- CS 8 - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - 5 lei
- CS 9 - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - 5 lei
- CS 10 - Spada - Bogdan Teodorescu - 5 lei
- CS 11 - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - 5 lei
- CS 13 - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 14 - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - 5 lei
- CS 15 - Indicii anatomice - Oana Stoica Muișea - 15 lei
- CS 16 - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 17 - Casa secretă - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 18 - Plăceri nevinovate - VT Morogan - 15 lei
- CS 19 - Fabrica de păcate - Richard Aleas - 15 lei
- CS 20 - Consiliul justiției - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 21 - Cameleonul - George Arion - 5 lei
- CS 22 - Pactul roșu - Olivier Descosse - 20 lei
- CS 23 - Final Exit - Richard Aleas - 5 lei
- CS 24 - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Muișea - 5 lei
- CS 25 - Strada șobolanilor - François Forestier - 5 lei
- CS 26 - Hoții de timp - Ivona Boitan - 5 lei
- CS 27 - Almost Blue - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 28 - Justițiarul din Cordoba - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 29 - Asasin la feminin - Monica Ramirez - 25 lei
- CS 30 - Greuceanu, roman (cu un) polițist - Stelian Țurlea - 5 lei
- CS 31 - Crima de la jubileu - Lucia Verona - 5 lei
- CS 32 - Legea celor patru justițiar - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 33 - Necuratul din Colga - George Arion - 15 lei
- CS 34 - Pasiuni primejdioase - VT Morogan - 20 lei
- CS 35 - Criminali în paralel - Denis Georgescu - 20 lei
- CS 36 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha [vol. 1] - 9,9 lei
- CS 37 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha [vol. 2] - 9,9 lei
- CS 38 - Identități secrete - Monica Ramirez - 9,9 lei

talon de comandă

Menționați pe plic: **CRIME SCENE.**

F 4 -11

cod carte	nume		prenume		
	strada		nr.	bl.	sc. ap. sector / județ
	cod poștal		localitate		număr de telefon

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Charismatic, cu o atitudine nonșalantă de sportiv obișnuit să câștige, și cu o alură pe măsură, Viktor Nikolic a atins performanța de a nu bifa nici un eșec în business. Face afaceri de la 18 ani, iar acum, pariul vârstei de 34 se numește „Quick24”, unde este director general.

interviu realizat de Corina Anghel
foto arhiva Quick 24

Un manager, câștigător la proba viteză

Domnule Nikolic, la ce vârstă v-ați gândit prima oară că v-ar plăcea și ați putea face afaceri?

– Este o idee care mă urmărea încă din copilărie. Am simțit mereu o mare plăcere în actul vânzării. Probabil era vorba chiar despre un talent. De aceea, a fost doar o chestiune de timp până când să devin independent financiar. Treaba a devenit serioasă după vârsta de 18 ani.

Care este bagajul obligatoriu ca să pornești o afacere?

– Cel mai important este să îți definești clar un scop, un țel și o idee de afacere. Iar toate acestea trebuie să ți se potrivească ție, ca personalitate.

Și la ce este obligatoriu să renunți, ca să pornești o afacere?

– Pentru a da drumul unei afaceri de succes, trebuie să investești mult. Nu e vorba numai de bani, dar și de timp, ceea ce comportă uneori renunțări în plan personal. Iar pentru asta ai nevoie, cu siguranță, de ambiție și tenacitate.

Cât din actuala criză este pentru do. ame-

Utilizarea internetului crește, mai ales în gospodăriile cu copii, care, pe termen mediu, reprezintă viitorii noștri clienți. Încrederea în comerțul on-line va crește automat.

În afaceri cel mai mult m-a ajutat o înțelegere foarte bună a cifrelor.

nințare și cât oportunitate, pornind de la ideograma chineză a noțiunii de criză, care conține cele două simboluri: amenințare și oportunitate.

– Crize vor apărea întotdeauna, dar nu avem voie să le privim dintr-un unghi negativ. O criză ne aduce mereu atât o șansă cât și o amenințare. Important este cât de bine suntem pregătiți, mai ales cum reacționăm la noile condiții și cerințe ale pieței. Eu consider actuala criză ca o mare șansă pentru a ne adapta la situația grea. Suntem forțați să ne optimizăm procesele de muncă și să căutăm noi idei. În vremuri de „boom” nevoia de dezvoltare rămâne de multe ori neglijată.

Credeți în vorba „sunt prea sărac ca să îmi permit lucruri ieftine”?

– Depinde de ce nivel de „ieftin” vorbim. În vremurile de azi este posibil să cumperi produse ieftine și totuși de o calitate superioară. Și totuși, în principiu, calitatea costă. Căci nimic nu este gratis. Ceea ce rămâne decisiv este raportul dintre preț și serviciu. Ce primesc de banii mei? Răspunsul la această întrebare trebuie să și-l dea fiecare singur, pentru că și cerințele sunt diferite. Noi, cei de la Quick24.ro răspundem tuturor acestor cerințe.

La o căutare pe google, numele dv. apare pe zeci de pagini, legat de rebrandingul celui mai popular magazin on-line de modă și lifestyle din România, Quelle, care a devenit mai rapid, sub numele Quick24. Ce înseamnă mai rapid?

– Față de cum era înainte, o mare parte din marfa oferită se găsește acum direct pe stoc. Acest aspect are o influență pozitivă asupra timpului de livrare. Dar mai important rămâne aspectul serviciilor oferite. Primele optimizări au asigurat, mai ales pe linia serviciului cu clienții, un timp de reacție cu mult mai rapid. Suntem mult mai ușor de

contactat și putem prelua dorințele clienților direct, individual și mult mai repede. Iar în acest an am planificat un număr de proiecte interesante care vor sublinia numele nostru, Quick24.

Quick 24 vine într-o piață încă prea puțin educată atât pentru comerțul on-line cât și pentru cel prin poștă. Ce vă propuneți să schimbați și să adăugați nou, la oferta către consumatori? Cum vreți să-i atrageți pe cei încă „neconvinși”?

– Nu aș spune deloc că piața românească este prea puțin educată pentru comerțul on-line! Între 2006 și 2010, România a avut una dintre cele mai bune și rapide creșteri la numărul de legături internet pe gospodării din întreaga Uniune Europeană. Este vorba de o triplare a legăturilor de internet, iar tendința este în creștere. Noi oferim clienților produse pe care de cele mai multe ori nu le găsim în magazine. Noi importăm produse din Germania și avem mare grijă la aspectul calității. Clienții nu își asumă nici un risc. Dacă produsele alese nu se potrivesc sau nu le plac, aceștia pot trimite comanda înapoi și primesc banii.

Ce know how din experiența dv. anterioară aduceți în gestionarea afacerii Quick24?

– Eu am luat practic parte la înființarea Quick 24, din 2005, cu fapt și sfat. Am gestionat activitățile de marketing și IT. Pe vremea aceea, desigur, sub numele Quelle, pentru care am lucrat practic aproape 17 ani. M-a ajutat enorm experiența de lungă durată în domeniul comerțului prin poștă, acumulată în Germania. Funcțiile deținute de-a lungul anilor mi-au permis să lucrez pentru firme renumite, internaționale, atât din comerț cât și din industrie. Din suma bogată de contacte, adunate de mine, profită acum în primul rând Quick 24.

Ca manager, ce v-ați propus pentru 2011?

Nu neapărat legat de Quick24.

– Mi-am promis că voi petrece în sfârșit un concediu „fără job”, cu familia.

Care erau materiile preferate în școală?

– Economia, chimia, matematica și informatica.

La un bilanț propriu, care este cel mai mare succes managerial?

– Primul pas ca antreprenor, cu punerea bazelor primei mele firme în 1996. Deși eram în continuare angajat, acesta a reprezentat pentru mine personal un mare și important pas.

Dar cel mai mare eșec?

– Din fericire, nu pot să numesc nici unul.

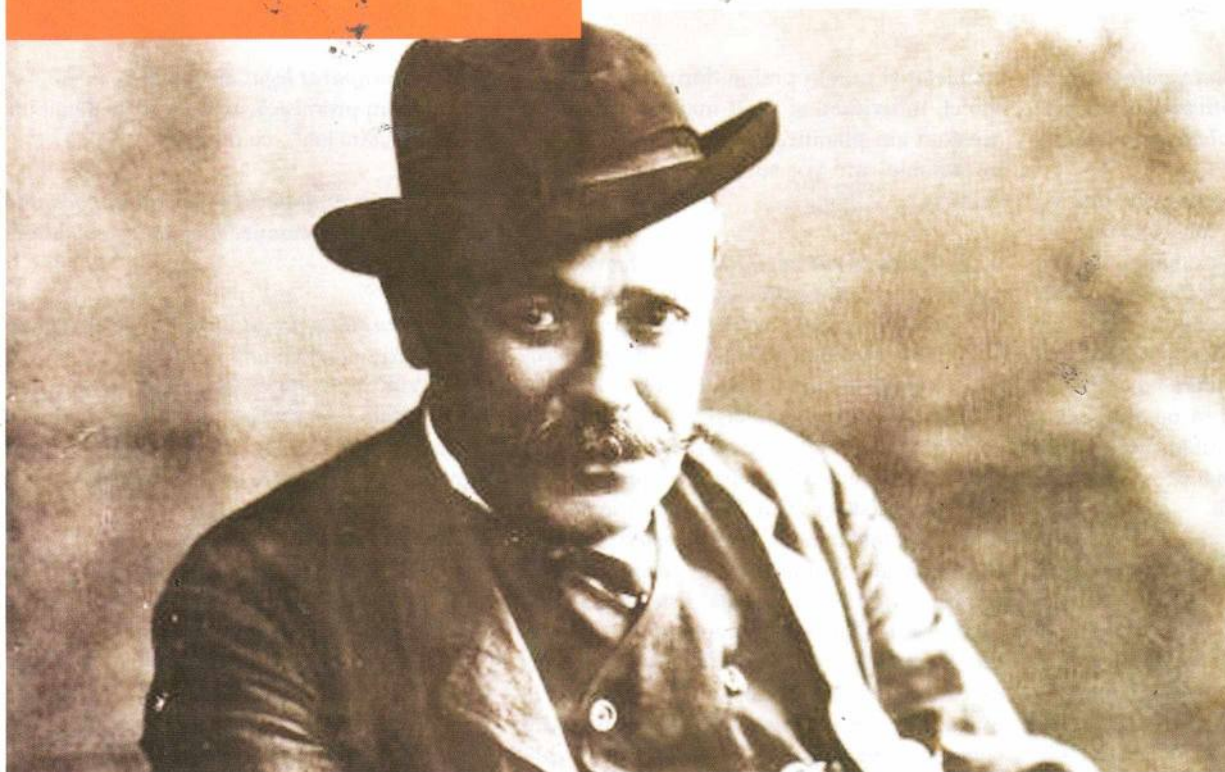
Unde vedeți România peste 5 ani?

– Nu îmi place să dau o prognoză de lungă durată pentru oameni sau țări. Îmi doresc însă, bineînțeles, ca situația economică din România să se stabilizeze. Și cred că sunt deja câțiva indicatori care arată în această direcție. EBWE – Banca Europeană de Dezvoltare – a făcut de curând (25 ianuarie 2011) o prognoză pentru dezvoltarea economică a României cu o creștere de 1,1%. Îmi doresc din suflet ca, în ciuda veștilor din ultima vreme, știrile pozitive să predomină și chiar cred că țara este în stare să depășească această criză și să ajungă, mai devreme sau mai târziu, la stabilitatea dorită.

Care ar fi primele trei sfaturi de viață pe care le-ați da copiilor dv.?

– Să nu uite niciodată de unde vin, unde sunt pe moment și unde vor să meargă. Restul vine de la sine.

Pentru marele dispărut

Necesitățile tiparului ne silesc să scriem în grabă aceste câteva rânduri sub impresia covârșitoare a morții neașteptate a ilustrului scriitor.

Sunt numai câteva săptămâni de când publicam, în cinstea sexagenarului Caragiale, numărul festiv al revistei noastre fără să putem bănuși că numărul de doliu va trebui să urmeze așa de curând!

Eră încă, neîntrecutul artist, în toată bogăția strălucită a geniului său artistic, a celui geniu care a deschis în literatura noastră drumuri noi și nepieritoare și dela a cărui putere creatoare așteptam una din acele opere care încoronează o viață întreagă de producțiune artistică. Curmându-i firul vieții, moartea năprasnică a curmat toate posibilitățile ce erau într'însul și

toate speranțele ce trăiau în noi.

Mai târziu, se va spune, în liniștea sufletească trebuincioasă, ce a însemnat Caragiale pentru arta și pentru cultura românească. În durerea de care sântem cuprinși, acum nu putem decât să aducem prinosul nostru de recunoștință pentru ilustrul dispărut.

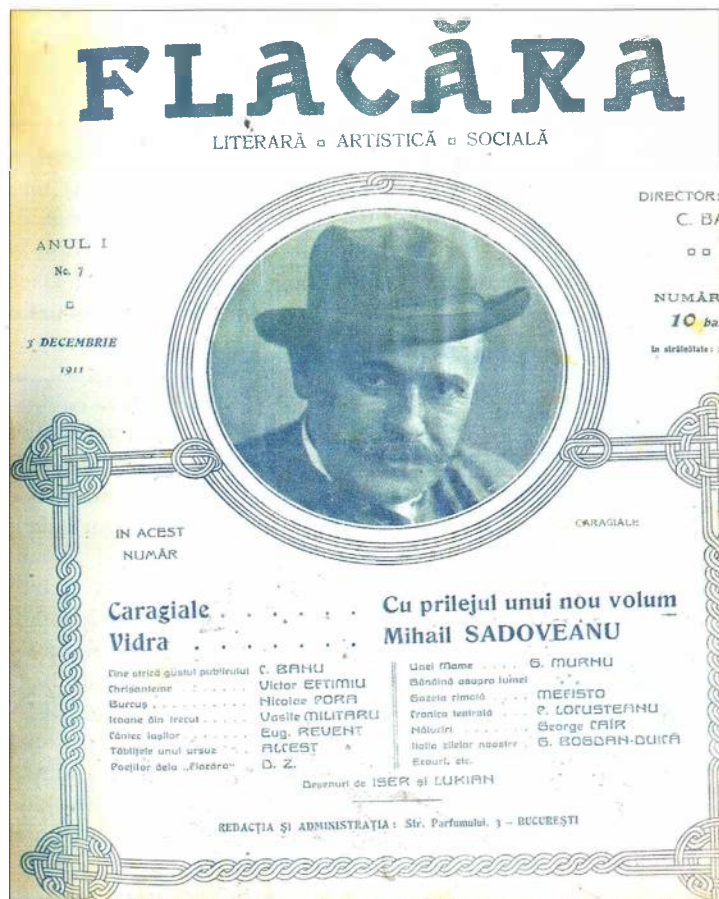
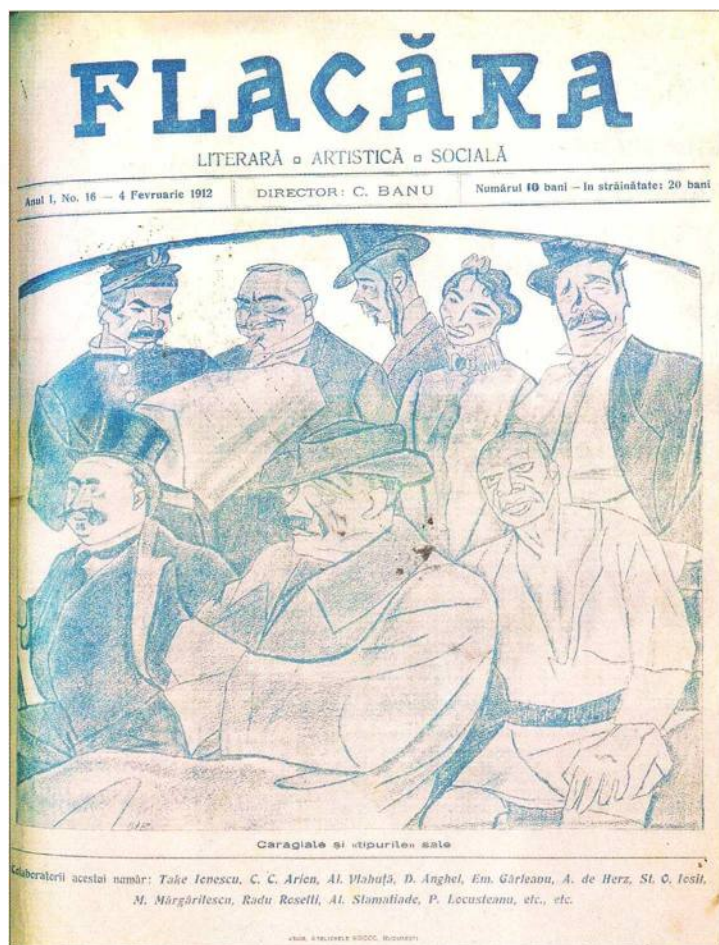
Va putea fi opera lui privită din multe puncte de vedere și judecata asupra ei va putea să fie deosebită. Un lucru însă e sigur: ceva mare a dispărut din mijlocul nostru! Cu Ion Caragiale nu dispăre numai cel mai de seamă dramaturg al nostru și, incontestabil, cel mai strălucit prozator pe care l-am avut până astăzi, ci dispăre o personalitate atât de originală, atât de complexă și atât de caracteristică încât e peste putință s'o măsurăm în cumpăna valo-

rilor obișnuite.

Când timpul își va fi îndeplinit opera lui, când oamenii și lucrurile vremii noastre vor apărea în lumina lor adevărată, numai atunci se va putea spune cine a fost Caragiale într'o epocă de tranziție, în care ceea-ce a fost a pierit, iar ceea-ce va fi nu trăiește încă.

Mai mult decât oricare altul, Caragiale a fost omul timpului său. Nu însă ca un produs fatal al mediului în care a trăit și ale cărui erori le-a împărtășit, ci ca o conștiință superioară, absorbită în observația adâncă, precisă, viguroasă a lumii în mijlocul căreia i-a fost dat să existe și să lumineze.

Un incomparabil observator, – iată ceea-ce a fost mai întâi Caragiale. Au încercat unii și alții să-i atribuie idei preconcepute. A fost un

conservator care a demască demagogia liberală, au spus unii. A fost un adevărat liberal care a biciuit falsul democratism,— ar putea spune alții. Profundă eroare. Caragiale n’a fost nimic din toate astea. A fost un mare artist, tot așa de mare prin puterea de observație ca și prin aceea de expresiune. A-l privi altfel înseamnă a-l micșora și astăzi, când nu mai este, înseamnă a-i necinși și memoria.

Pe marele artist îl plânge toată Românimea, pe puternicul evocator de viață, pe făuritorul celei mai desăvârșite proze ce s’a scris până astăzi în limba noastră.

Împreună cu toată suflarea românească își depune și „Flacăra” prinosul său de recunoștință la sicriul aceluia care, cu atâta strălucire, a cinstit gândirea și graiul neamului nostru.

Flacăra
10 iunie 1912

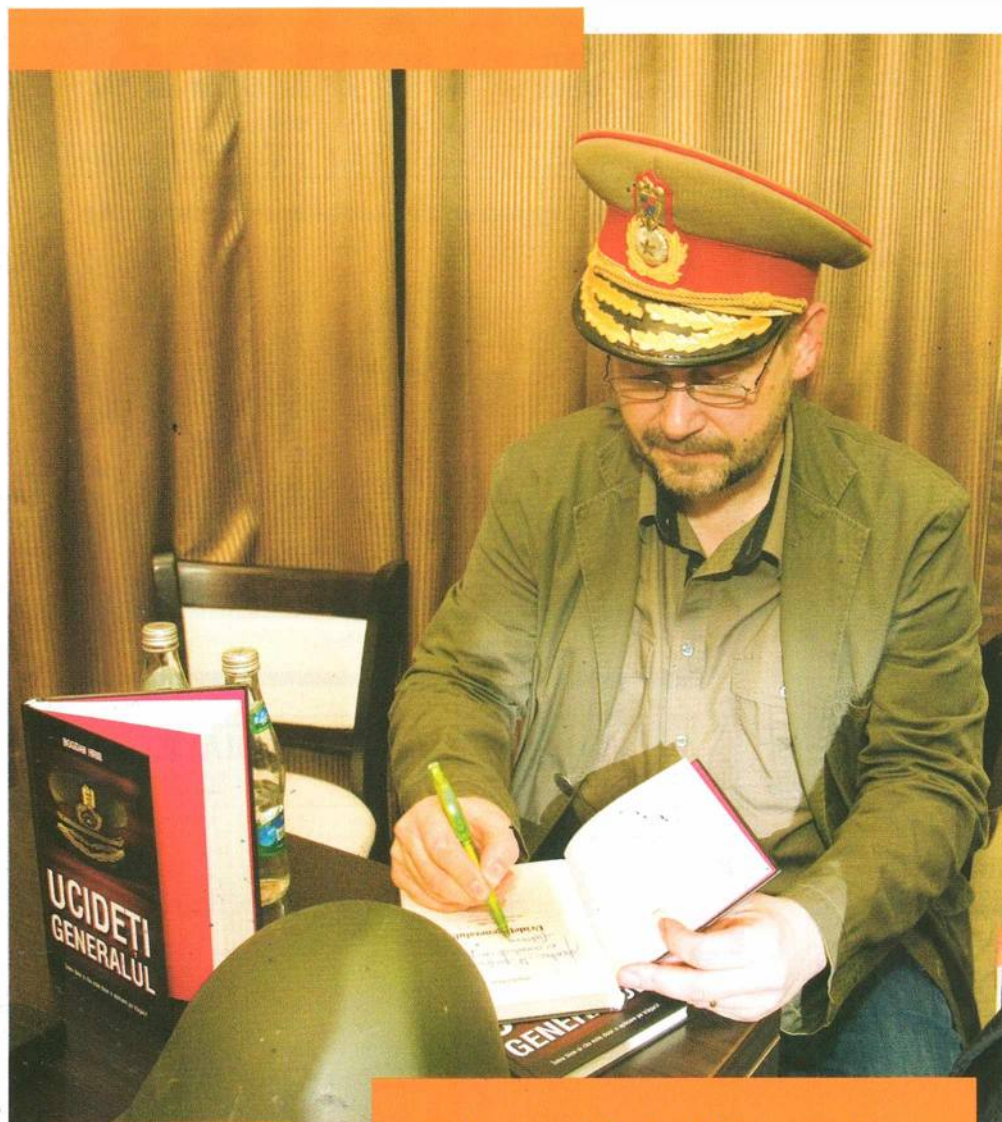

La puțin timp după un număr festiv dedicat sexagenarului Caragiale, „Flacăra” a scris despre moartea „marelui dispărut”

Lansările de carte sunt evenimente plictisitoare și de multe ori formale. Greu să mai aduci pe cineva la asemenea evenimente. Și totuși se mai poate. La interval de o săptămână, pe 29 martie și 5 aprilie, la „Cafepedia”, în centrul Bucureștiului, doi autori de la „Crime Scene” au încercat să se joace de-a hoții și gardiștii cu prieteni și admiratori. George Arion, autorul romanului „Fortăreața nebunilor”, și Bogdan Hrib, autorul romanului „Ucideți generalul”...

text Radu Pocovnicu
și Bogdan Hrib
foto Octavian Tibăr

Ziariștii ca detectivi

La lansare, Bogdan Hrib a intrat în rolul generalului, fără frică.

Pe 29 martie a avut loc lansarea unui nou roman al editorului și scriitorului Bogdan Hrib: *Ucideți generalul*, apărut la Editura Crime Scene, un proiect comun Flacăra și Tritonic.

Evenimentul s-a desfășurat la Cafepedia, în prezența a numeroși invitați și prieteni. Dacă Bogdan Hrib și-a adus aminte, în discursul său, despre prima întâlnire cu George Arion, la lansarea romanului *Filiera grecească*, în 2006, când l-a invitat să spună câteva cuvinte despre cartea sa, directorul *Publicațiilor Flacăra* ne-a asigurat că *Ucideți generalul* este o carte serioasă, care merită tot respectul și este convins că o să ne placă. „În acest nou roman al lui Bogdan Hrib, protagonistul Stelian Munteanu devine tot mai complex și mai apropiat nouă. E prezent în diverse ipostaze ale vieții: în armată, în momentele fierbinți ale Revoluției din '89, dar și în zilele noastre. (...) Aceste incursiuni în trecut nu sunt întâmplătoare, ele explică modul în care acționează Stelian Munteanu în prezent, fiindcă anumite împrejurări îl constrâng să accepte o misiune imposibilă: uciderea unui general al armatei române, socotit incomod din cauza secretelor pe care le posedă despre culisele înlănțuirii dictaturii” – a precizat George Arion.

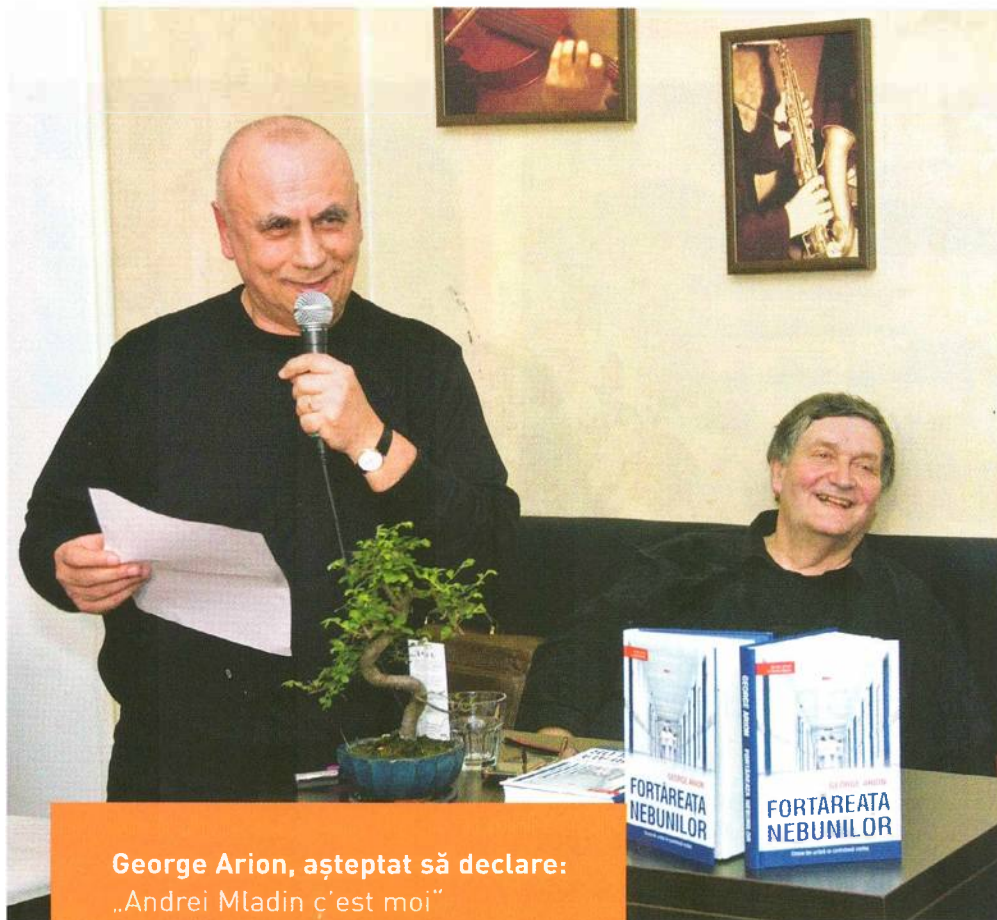
Din nou *Cafepedia*. Orele 18 puțin trecute. George Arion se ascunde. Căutări. Se pare că a fost răpit de o echipă de la *TVR Cultural*. Ne liniștim, autorul a fost recuperat. Deci marțea nu sunt trei ceasuri rele... Lume multă și foarte bună: actori, cântăreți, regizori, scriitori, critici, mulți prieteni, aproape toți colegii. Cei care lipsesc au scutire...

Nu știu cum să încep, îmi lipsește clopoțelul. Încerc cu 2-10, 2-10, probă de microfon. Merge!

O introduc pe Daniela Zeca-Buzura. O mare doamnă, care vorbește despre întoarcerea lui Andrei Mădin. Cu pasiune. Apoi Alex. Ștefănescu, care vorbește despre George Arion. Cu umor. Cu nostalgie. Oare și cu un pic de gelozie? În fine, sosește momentul autorului. Ca la Oscar, George Arion mulțumește celor care i-au fost aproape. Mulțumește pentru lansare, dar și pentru urările la aniversare...

Năvală la autografe. Unde e pixul? Se rezolvă. O coadă uriașă. Ne uităm îngrijorați spre teancul de cărți care se micșorează văzând cu ochii. Se termină coada, se termină și cărțile. Răsufilăm ușurați.

Se formează bisericuțe, se cumpără și alte cărți, se bea un pahar. De apă, de șampanie... Toată lumea pare fericită. Mai ales George. La mulți ani, George Arion! Și la multe romane! Pe curând.

George Arion, așteptat să declare:
„Andrei Mădin c'est moi”

Stelian Munteanu – amant, asasin
și băiat de București – este un erou
care poate spune mai multe
decât ne-am imagina
despre vremurile pe care le trăim.

Mike Phillips,
Silver Dagger al CWA
din Marea Britanie

Preț întreg: ~~35~~ lei

Preț redus: 28 lei

COMANDĂ ACUM

și primești un volum cartonat de 200 de pagini cu 20% reducere!

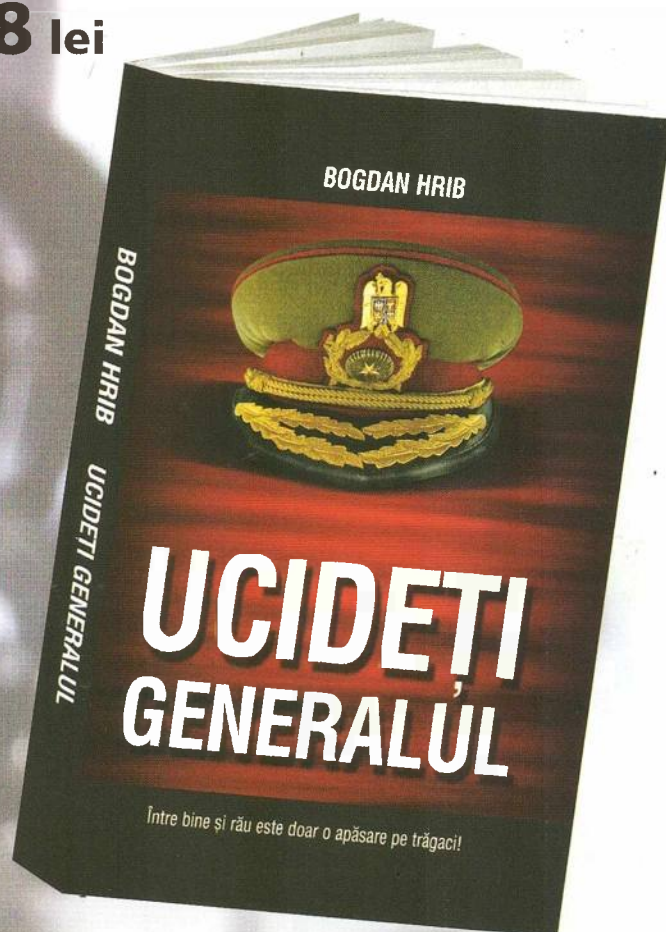
talon de comandă

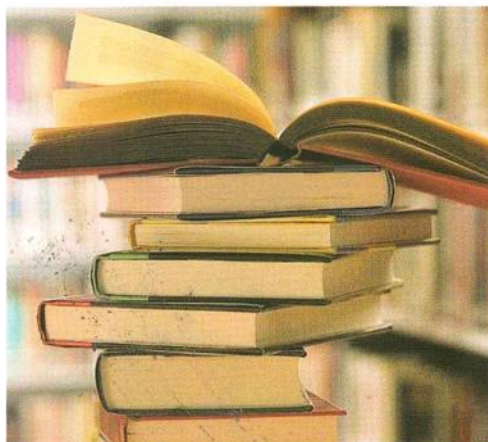
Vreau să comand romanul **Ucideți generalul**

F 4 -11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal		localitate		număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

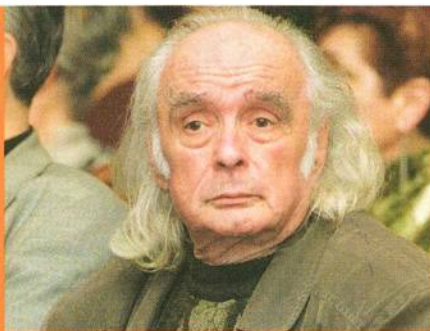

Biblioteca Academiei on-line

La jumătatea lunii martie, Biblioteca Academiei Române, în parteneriat cu UPC, a lansat biblioteca virtuală „Personalități care au schimbat lumea.”

Unele dintre cele mai importante opere aparținând Bibliotecii Academiei Române sunt acum disponibile pentru publicul larg, pe suport digital. Lucrările pot fi răsfoite la adresa www.biblacad.ro, secțiunea „Biblioteci virtuale”. Colecția virtuală include în acest moment aproximativ 40 de lucrări românești și internaționale (manuscrise cu autograf, ediții princeps ale unora dintre cele mai importante opere literare din toate timpurile, partituri muzicale și planuri ale primelor aparate de zbor din istorie), ce vor putea fi consultate și descărcate de cititori din întreaga lume. Dintre acestea, amintim opere semnate de Victor Babeș, George Enescu, Mircea Eliade, Homer, Dante Alighieri, Napoleon Bonaparte, atât în limba de origine, cât și traduse în limba română. Biblioteca virtuală se va îmbogăți gradual, urmând ca și alte lucrări din domeniile științei, muzicii și artei vizuale să fie digitalizate.

Premii culturale

Revista *Observator cultural* și-a desemnat câștigătorii în cadrul celei de a V-a ediții a Galei Premiilor *Observator cultural*. Evenimentul a fost găzduit de Teatrul *Odeon* și a reunit crema scriitorilor și editorilor români contemporani. Printre câștigători s-au numărat: Raluca Dună pentru cartea *Eu, Autorul* (premiul pentru debut); Ion Mureșan pentru volumul de poezii *carlea, Alcool* și Radu Vancu cu volumul *Sebastian în vis* (premiul pentru poezie); Gabriela Adameșteanu cu *Provizorat* respectiv O. Nimigean cu *Rădăcina de bucsau* au primit premiul pentru proză. Marele premiu *GHEORGHE CRĂCIUN* pentru Opera Omnia a revenit poetului Emil Brumaru.

Câștigătorii concursului din: Calendar

Natura și Sănătatea 2011:

- Băghină Marta Aurora – Bușteni, jud. Prahova

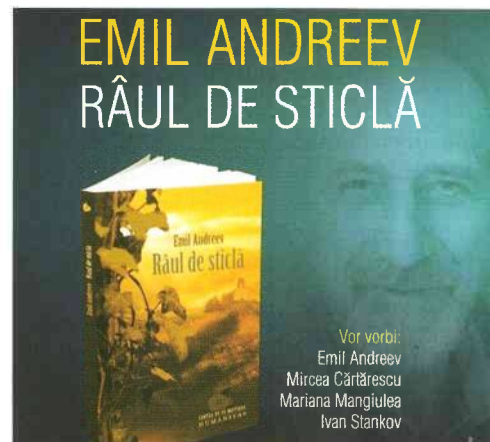
Calendar Religios 2011:

- Stanciu Constantin – Slatina, jud. Olt

Calendar

Cartea de bucate 2011:

- Costea Ramona-Cristina – Buzău

Râul de sticlă curge la „Humanitas”

Timp de 20 de ani, de când România și Bulgaria s-au desprins de comunism, nu a mai fost publicat nici un scriitor bulgar în limba română. Anul acesta, la editura *Humanitas*, în colecția *Cartea de pe noptieră*, a apărut romanul *Râul de sticlă*, al prozatorului și dramaturgului bulgar Emil Andreev. Cartea a fost lansată la librăria *Humanitas Kretzulescu* în prezența autorului, a ambasadorului Bulgariei la București – Excelența Sa dl. Valentin Radomirski, a traducătoarei romanului – Mariana Mangiulea, și a scriitorilor Ivan Stankov și Mircea Cărtărescu.

Râul de sticlă este povestea unui sat pierdut între Balcani și Dunăre care devine locul de întâlnire dintre un scriitor fascinat de antichități și enigme ale istoriei, o tânără medievistă din Franța și niște restauratori chemați de preotul local să refacă frescele bisericii. În căldura toridă a două zile și două nopți de vară, printre fantomele trecutului și prezentului, se vor topi pasiuni, reflecții, iluzii, căutări și secrete. *Râul de sticlă*, în care ne cufundăm cu toții, este viața însăși.

ACIBADEM HOSPITALS GROUP

Dragi cititori ai revistei Flacăra,

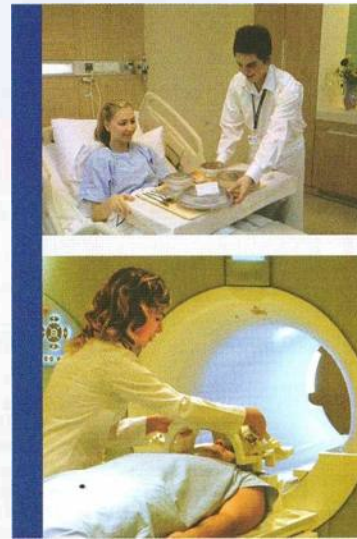
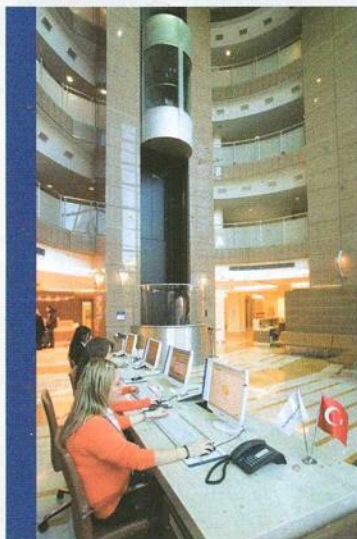
ACIBADEM, cel mai important grup de spitale din Turcia, vă face un cadou: 10% reducere la toate tipurile de tratament, până în 30 iunie 2011. Detaliile despre ACIBADEM le găsiți în suplimentul Flacăra. Vă așteptăm cu drag.

Anna Herkmen

Departamentul pacienți internaționali

telefon: 0090 216 544 29 71

e-mail: international@asg.com.tr

AXN

CRIME®

www.axncrime.ro

UCIGAȘELE

Din 5 aprilie,
în fiecare marți și joi,
de la ora 17:30,
câte două episoade

© Fremantle International Distribution. All Rights Reserved.

© Target Entertainment Group

TAGGART

SEZONUL 9

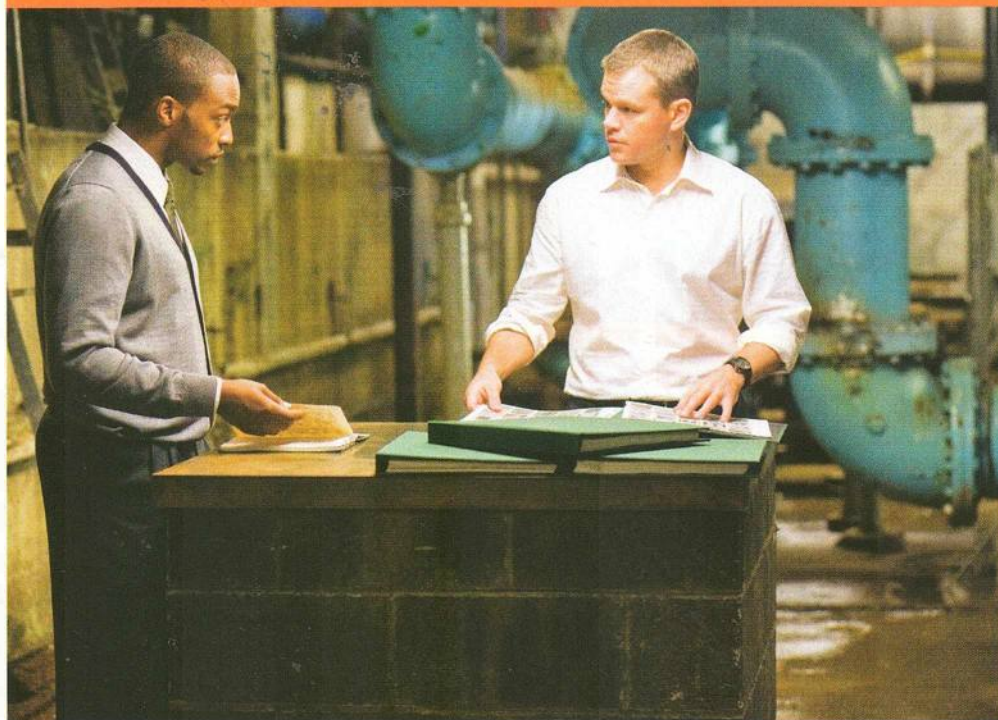
Din 13 aprilie,
în fiecare miercuri,
de la ora 17:45

POLICE CRIME SCENE DO NOT CROSS POLICE CRIME SCENE

text Andrei Ichim

Gardienii destinului

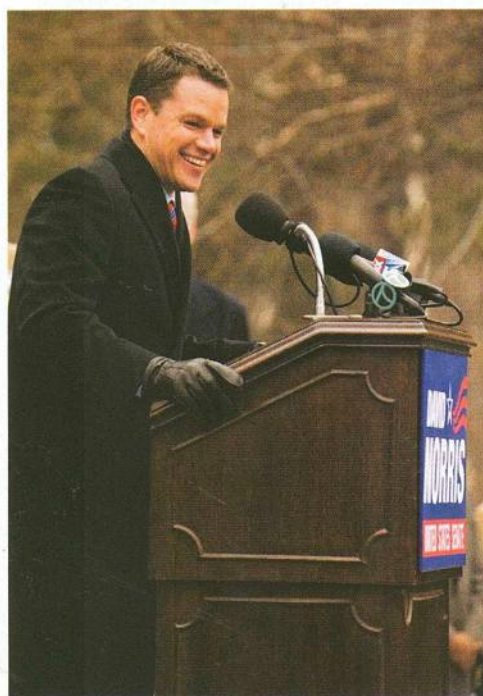
Despre liberul arbitru pe fundalul unei idile romantice

Regizor: **George Nolfi**

Actori: **Mat Damon, Emily Blunt**

Durata: **105 minute**
Electric Shepherd Productions, SUA

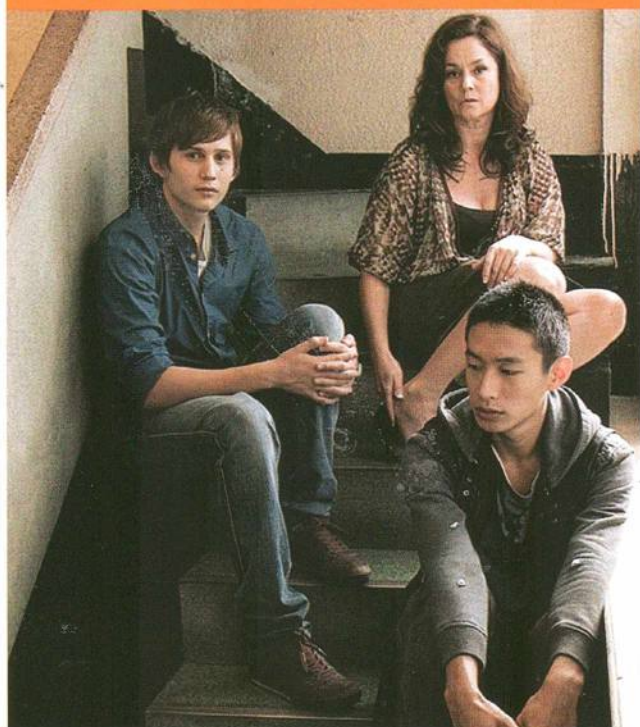
Iată cum poate fi rezumată povestea: el este un tip nonconformist care candidează pentru un fotoliu de senator în New York, iar ea este dansatoare. O agenție misterioasă nu le permite să se întâlnească, pentru că asta ar dezechilibra „planul”. Deși scenariul se îndepărtează destul de mult de textul lui Philip K. Dick, regăsim una dintre temele lui predilecte: problema libertății în fața unui sistem cvasi-represiv. Bineînțeles, asta nu înseamnă că este un film atât de serios. Tema plasată mult în spatele acțiunii. Dacă vrei, putem spune că avem de-a face cu un *Matrix*, fără toate straturile de complexitate care îl compun. Întrebarea centrală este cât putem fi de liberi. O întrebare care, însă, nu primește un răspuns atât de complex.

Un film agreabil, plin de momente amuzante și niște actori de calitate, precum Mat Damon și Emily Blunt. Așa că, dacă aveți chef de un film ușurel și plăcut, vă recomand să mergeți să-l vedeți. Dar să nu credeți că veți avea discuții prea sofisticate după vizionare...

Recomandare: Pentru a ne îndepărta de această producție de primăvară în stilul lui George Nolfi, vă sugerez să vedeți două filme reușite adaptate după cărțile lui Philip K. Dick: clasicul „Blade Runner” și „A Scanner Darkly”.

Miss Kicki

O mamă în căutarea fiului

Regizor: **Hakon Liu**

Actori: **Pernilla**

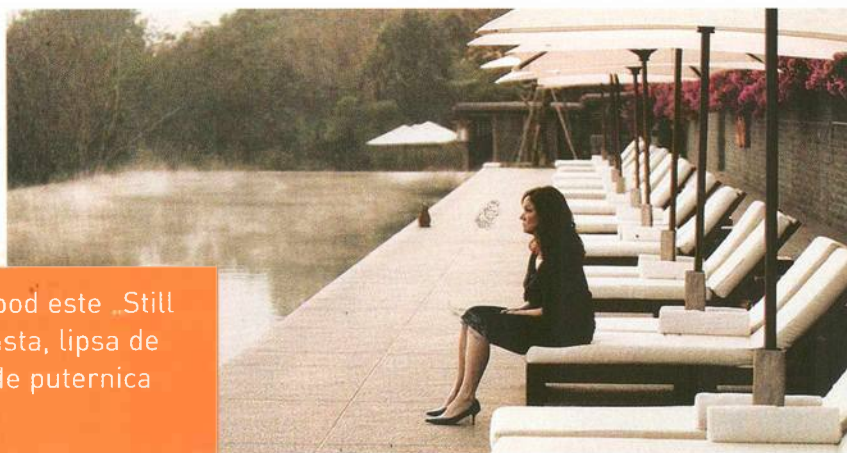
August

Durata: **88 de minute**

Migma Film AB, Suedia, Taiwan

O femeie pleacă în Taiwan pentru a-l întâlni pe prietenul ei de pe webchat și, pentru a nu fi singură, îl ia și pe fiul ei de 16 ani. Problema este că relația cu băiatul e destul de rece. Cei doi sunt, practic, niște străini. Ceea ce mi-a plăcut la acest film este în primul rând imaginea, dar și atenția la detalii, cum unele gesturi simple ne arată cât de departe sunt cei doi. Aproape toate personajele din film sunt incapabile să comunice cu sens. Totuși, experiența din Taiwan îi face pe mamă și fiu să se cunoască mai mult și să se accepte pe cât este posibil. Un film destul de arid, care nu va plăcea oricui, dar care reprezintă o scurtă radiografie a comunicării în modernitate.

Recomandare: Un film construit pe același calapod este „Still Life”, o producție chineză din 2006. De data aceasta, lipsa de comunicare se referă la drama socială cauzată de puternica industrializare din China zilelor noastre.

Websitestory

Viața ca montaj dinamic

Regizor: **Dan Chișu**

Actori: **Crina Semciuc, Diana Gurscă**

Durata: **82 de minute**

DaKINO Production

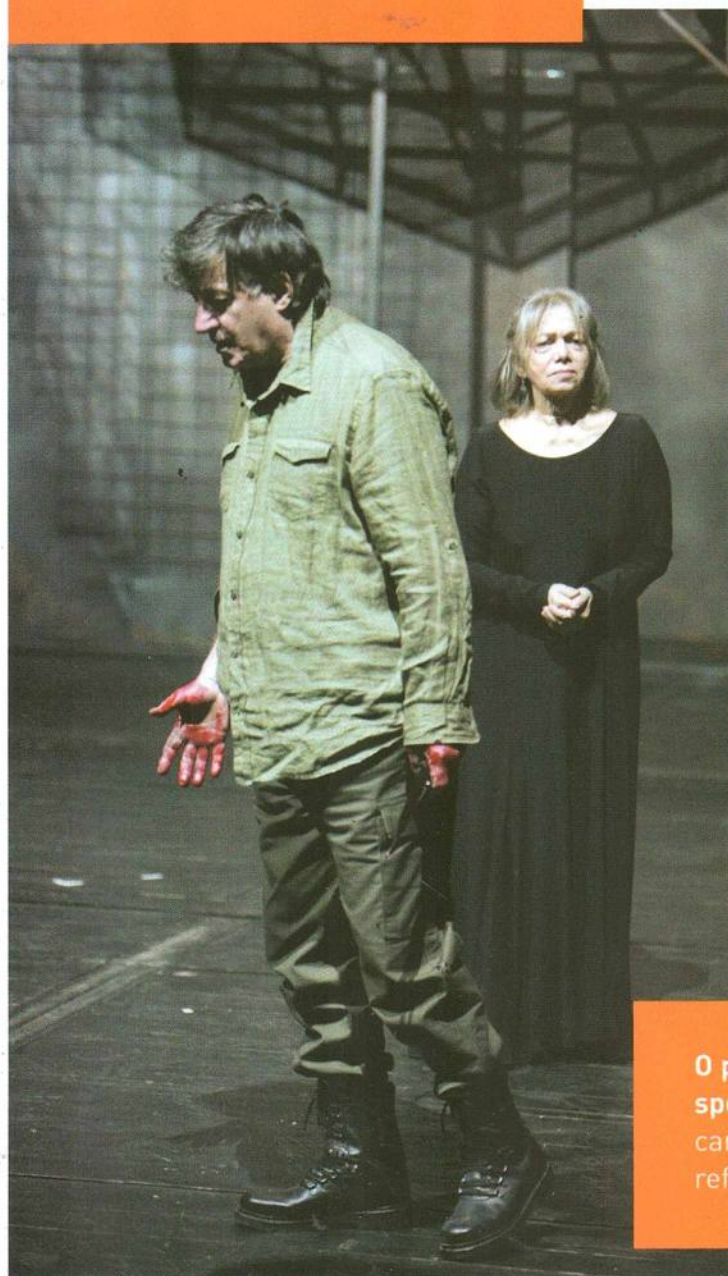
Recomandare: Filmul pe care vă invit să-l vedeți este făcut chiar de un actor din „Websitestory”, Florin Piersic Jr., iar producția se numește „Fix Alert”.

Să cităm din comunicatul oficial al lansării DVD-ului: „Filmul este o poveste modernă despre căutare și nesiguranță, despre dorință și imposibilitatea de a ajunge la un rezultat, despre atitudini și gesturi care pot da dependență, despre acțiuni regretabile, cu spovedanii inutile pe net.” Și, pe lângă toate acestea, „cadrele nu sunt lungi, plictisitoare, au un montaj dinamic, așa cum este și viața.” Voi am inițial să dau subtitlul *Filmul 2.0* ajunge în România, dar după ce am citit comunicatul oficial l-am schimbat. Filmul este destul de ambițios în producție: inserturi de înregistrări cu webcam, sau cameră de amator, muzică la modă românească, trupa *Deko* ș.a.m.d. Din păcate, nu este lipit bine, nu are o structură clar definită, iar replicile produc amuzament, deși nu cred că asta se urmărea. Îmi place ideea de la care probabil a pornit Dan Chișu proiectul: hai să facem un film comercial mișto. Nu i-a ieșit, încă, trebuie să mai încerce. Singurul actor cu adevărat credibil este Oreste Teodorescu, mi-ar plăcea să-l mai văd jucând.

Așteptat cu mare interes de iubitorii teatrului din România, „Macbeth”-ul montat de Radu Penciulescu, la TNB, a stârnit vîi controverse.

text Radu Pocovnicu
foto TNB și Teatrul Odeon

Un spectacol-studiu: „Macbeth”

„Macbeth”, de
William Shakespeare
Regia: **Radu Penciulescu**
Cu: **Ion Caramitru, Valeria Seciu, Mircea Rusu...**
Teatru: **Teatrul Național București**

O piesă puțin
spectaculoasă, dar
care merită
reflecție....

Critica are o revelație în fața spectacolului minimalist propus de regizor, atunci când nu îl pune la zid, jurnalistul Cristian Tudor Popescu părăsește nedumerit sala la pauză și scrie a doua zi un editorial acid, iar Petre Roman vine la spectacol ca la teatru, ațipind și trezindu-se la bubuiturile tobelor. Cu toate că drumul de la concepția unui spectacol la realizarea lui efectivă este alterat de tot felul de constrângeri, Radu Penciulescu a anunțat de la bun început în care cheie trebuie văzută creația sa. Regizorul intitulează producția de la TNB drept un spectacol-studiu (potrivit DEX – începerea repetițiilor la o piesă). Iar spectacolul lui Penciulescu este o încercare de a regândi textul shakespeareian în contemporaneitatea sa, chiar dacă asta poate să-i răpească din vrajă (bagatelizând și jocul vrăjitoarelor). Pentru că *Macbeth* a dezamăgit deja pe multă lume. Piesa, însă, conform superstițiilor, își urmează cursul și aduce ghinion celor care o joacă – Matei Alexandru a ajuns la spital într-o zi, Mircea Anca luându-i locul și interpretându-l pe regele Scoției cu textul în mână. Firesc, lucrurile se leagă în concepția regizorului despre spectacol-repetiție. Cum mai poate fi decriptată totuși astăzi tragedia lui Shakespeare? Penciulescu pare să urmărească valența politică a textului, conform căreia Macbeth este un individ însetat de putere, iar acțiunile sale au o anumită legitimitate – în normalitatea de atunci, el ar fi trebuit să fie succesorul tronului. Acțiunea de a-l ucide pe regele Duncan este, într-un fel, justificată. Din acest motiv poate părea „moale” interpretarea lui Ion Caramitru, necaracteristic pentru forța pe care o emană pe scenă directorul TNB. Actorului îi lipsește imboldul, dar asta este situația, nu e un criminal autentic, el doar înțelege, rămâne în domeniul abstract al ideilor, planul diabolic este pasat soției sale, Lady Macbeth. Dar ce se întâmplă când nici soția lui Macbeth nu produce un declic declanșator puternic? Rămâne să vă convingeți singuri.

La sfârșitul lunii martie, la Teatrul Odeon a avut loc premiera unui nou spectacol, în regia lui Eugen Făt, după piesa lui Ion Săpădaru, „Natură moartă cu nepot obez”.

Natură moartă cu nepot obez

După ce a montat din Cehov și Vișniec, textul lui Ion Săpădaru – desemnat cea mai bună piesă a anului în 2008, de către UNITER –, este de această dată alegerea regizorului Eugen Făt, pentru spectacolul de la Odeon. Format la școala de teatru de la Cluj și plecat o perioadă în America, Făt mizează pe un repertoriu proas-

păt, contemporan. Fără să sondeze adâncimi, piesa încearcă să se apropie de universul unui tip de individ tot mai prezent în societatea de consum: omul obez. Povestea e următoarea. Victima unui exces în familie, nepotul este copleșit de dragostea celor trei mătuși celibatate, după moartea mamei sale. Iar iubirea, în termeni domestici, nu poate duce decât la... îmbuibare. Potrivit principiului că eu știu mai bine de ce ai tu nevoie, cele trei amfitrioane se întrec în a-l hrăni pe orfan, până când acesta devine obez. Ele nu remarcă însă handicapul pe care i-l creează tânărului, Grasu – Contrabasu fiind tot mai mult respins

de cei din jur. Asta până când angajează o prostituată pentru el. Însă nici așa nepotul nu este lăsat din mâna binevoitoarelor lui protectoare, una dintre mătuși ascunzându-se în șifonier pentru a se asigura că totul decurge conform planului. Îndrăgostirea subită a tânărului și deconspirarea faptului că noua menajeră este de fapt o prostituată, face revolta acestuia ireversibilă. De aici ar trebui să rezulte drama tânărului, cu accesul de furie, și apoi căderea bruscă în dependența de odinioară și, în final, cu decizia sa de a-și pune capăt zilelor, însă piesa nu are forța să o impună. De asemenea, spectacolul este static, cu un decor central, nu creează spații decât fugar, ca pentru a le puncta. De aceea, *Natură moartă* rămâne mai degrabă o comedie, iar videoproiecția – când tânărul vrea să lase un mesaj de adio –, un decupaj oarecum forțat.

Dacă Dorina Lazăr sau Rodica Mandache joacă în același fel cum au făcut-o până acum, adică bine, de remarcă este interpretarea lui Pavel Bartoș, în rolul nepotului.

„Natură moartă cu nepot obez”, de Ion Săpădaru
Regia: Eugen Făt
Cu: Pavel Bartoș, Dorina Lazăr, Rodica Mandache, Nicoleta Lefter
Teatru: Odeon

NON – FICTION

CUM SE SCRIE UN BEST-SELLER

Autor Monica Ramirez, Tritonic, 128 pagini, 13 x 20 cm.

Cu subtitlul: „Tehnica americană pentru a transforma o idee într-un roman de succes”. O carte ghid despre primii pași în lumea literaturii. Fiecare om poartă cel puțin o carte, în minte sau în inimă, susține Monica Ramirez. Citiți și încercați...

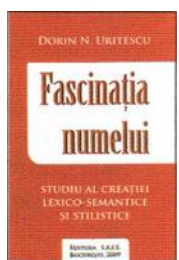

DĂ-MI BANII TĂI. Metodă de copywriting

Autor Gabriel Brănescu, Tritonic, 186 pagini, 14 x 20,5 cm.

Brănescu este un copywriter veteran, trecut prin multe și uns cu toate alifiile. Dar dincolo de tezaurul experienței, cartea dezvăluie o înțelegere profundă atât a psihologiei consumatorului, cât și a imperativelor de business ale advertiserului. (Dan Petre, SNSPA)

FASCINAȚIA NUMELUI

Autor Dorin N. Uritescu, Editura SAIS, 352 pagini, 17 x 24 cm.

Cu subtitlul: „Studiu al creației lexico-semantice și stilistice”.

Volumul are marele merit de a fi scris cu o acuratețe și o prospețime a expresiei cum rar se atestă în lucrările de lingvistică. (Prof. univ. dr. Mircea Borcilă)

Top 10 FLACĂRA

1. *Gabriel Garcia Marques. O viață*, autor Gerald Martin, Litera Internațional.
2. *54+1/24*, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. *Civilizația în tranziție*, autor C.G. Jung, Trei.
4. *Cum se scrie un best-seller*, autor Monica Ramirez, Tritonic.
5. *Dă-mi banii tăi*, autor Gabriel Brănescu, Tritonic.
6. *Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi*, autor Monica Ramirez, Tritonic.
7. *Opus Dei*, autor Michael Walsh, Nemira.
8. *Coincidență sau hazard*, autori Martin Plimmer și Brian King, Bonton Nemira.
9. *Documentarea în jurnalism*, coord. Ilie Rad, Tritonic.
10. *Amurgul zeilor*, autor Erich von Däniken, Lifestyle.

MYSTERY & THRILLER

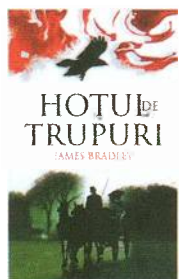

FORTĂREAȚA NEBUNILOR

Autor George Arion, Crime Scene, 302 pagini, 14 x 21 cm.

Un roman nou-nouț cu Andrei Mladin! O misterioasă societate ATHANARIC, cu multe ramificații internaționale, încearcă să dezvolte un proiect prin care să poată obține controlul... Dar mai bine citiți singuri! Umor, eleganță, suspans, mistere... De citit neapărat!

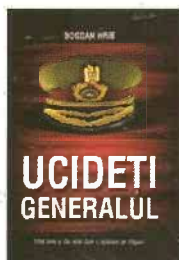

HOȚUL DE TRUPURI

Autor James Bradley, Litera, 334 pagini, 12,5 x 19 cm.

Un thriller gotic captivant, o evocare a atmosferei încărcate de mister din Londra secolului XIX și, totodată, povestea emoționantă a unui destin marcat de brutalitatea unei lumi în care totul este de vânzare. Aici, Dickens s-ar fi simțit ca acasă.

UCIDEȚI GENERALUL

Autor Bogdan Hrib, Crime Scene, 208 pagini, 14 x 21 cm.

Un thriller captivant, plin de suspans. Stelian Munteanu – amant, asasin și băiat de București – este un erou care poate spune mai multe decât ne-am imagina despre vremurile pe care le trăim. (Mike Phillips, câștigător Silver Dagger al Crime Writers Association din Marea Britanie).

Top 10 FLACĂRA

1. *Nu-i ușor să spui adio*, autor Raymond Chandler, Nemira.
2. *Fortăreața nebunilor*, autor George Arion, Crime Scene.
3. *Locuri întunecate*, autor Gillian Flynn, Crime Scene.
4. *Crima de la Jubileu*, autor Lucia Verona, Crime Scene.
5. *Ucideți generalul*, autor Bogdan Hrib, Crime Scene.
6. *Ultimul Papă*, autor Luis Miguel Rocha, volumul 1 și 2, Crime Scene.
7. *Prin urechile acului*, autor Ken Follett, Rao.
8. *Sânge blestemat*, seria InterCrime 2, Crime Scene.
9. *Epitaf pentru un spion*, autor Eric Ambler, Cartea de buzunar, Curtea Veche.
10. *Furor*, autor Markus C. Schulte von Drach, Rao.

În viața de fiecare zi se extinde un fenomen îngrijorător: tot mai mulți tineri folosesc un limbaj sumar și dezarticulat. Nu construiesc propoziții, ci se exprimă prin cuvinte dispartate, și acelea pronunțate defectuos. Iar preferința lor merge către interjecții, însoțite eventual de gesturi elocvente.

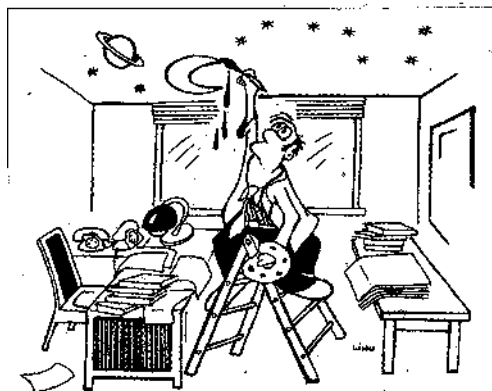
„Oh!”, „ah!” și „vai!”

Speram că acest declin al limbii vorbite nu va atinge și literatura. Dar iată că tocmai contaminarea de care mi-era teamă începe să se producă.

În volumul de versuri *Întâlnire cu Thanatos*, 2011, de Liviu Dominic Amariei, cuvintele cele mai frecvent folosite sunt „oh!”, „ah!” și „vai!”. Este adevărat, neînsoțite de gesticulația care le completează în viața reală. Îndin să cred însă că autorul își face apariția la lansări și, când își recită versurile, are grijă să dea și din mâini pentru a se face înțeles:

„Oh, lumea nu mai este triumghiul cu multiple unghiuri/ din care norii răspicat se înnoiesc/ oh, paparudele se șterg în interstiții, eul plasmatic nîcîcînd nu întoarce privirea” etc.

După cum se vede, totul completează împotriva noastră: paparudele se șterg în interstiții, iar eul plasmatic nu întoarce privirea (ce lipsă de politețe!). Ce altceva poate face autorul în această situație deznădăjduită, decât să se vîicărească.

„Oh!”, „ah!”, „vai!”, acestea sunt interjecțiile predilecte.

În volumul *Întâlnire cu Thanatos* identificăm, mai rar, și alte interjecții, cum ar fi „uau!”, „e-te-te!”, „ssst!”, „of!”, „brrrr!”:

„of, lumea ță traversată de subdiviziuni/ mă-ncarcerează zilnic/ și totul este sumbru, brrrr! / dar tu, vai, nimic nu ceri/ lămpașului cu dăre, vai, de zirconiu/ când pasărea, uau, zboară, zboară” etc.

La încheierea lecturii nu îți vine deloc să exclami „uau”. Simți nevoia să spui: „of! of! of!”

Literatură falsă

Un dramaturg de care astăzi nu se mai vorbește, dar care în timpul stalinismului era jucat de toate teatrele din România, Mihail Davidoglu, a publicat în 1954 un volum cu titlul *Teatru*. Volumul, de peste 400 de pagini, legat în carton pânzat, cuprinde 9 piese propagandistice, pline de ineptii: *Omul din Ceatal*, *Zăporul*, *Flăcăul de pe Ceanul Mare*, *Steagul celor de pe munte*, *Minerii*, *Cetatea de foc*, *Nunta*, *De trei ori ca la brigadă*, *Schimbul de onoare*. Iată, ca exemplu, drama în trei acte *Minerii*, a cărei listă de personaje seamănă cu schema unei brigăzi de mineri:

text Alex. Ștefănescu
ilustrație Linu

„ANTON NASTAI, miner, șef de grupă, UI-BACI, artificier, MIHALI, maistru miner, IANCO, ajutor miner, MOGOȘ, președintele sindicatului, ȘANDRU, miner, NOE-BACI, artificier” ș.a.

Bineînțeles că orice ființă omenească, indiferent de profesie, poate deveni personaj într-o piesă de teatru. Dramaturgul îi privește însă pe mineri dintr-o perspectivă administrativ-politică. Înlocuiește viața cu o falsă viață, confecționată în conformitate cu directivele partidului comunist. Nu întâmplător, din megafonul instalat pe scenă – potrivit indicațiilor de regie date de autor – se revărsă discursuri oficiale interminabile:

„Din analiza lucrărilor Congresului ne putem da seama de uriașele sarcini care stau înaintea noastră și importanța pe care o dau partidul și clasa muncitoare producției noastre de cărbuni...” etc.

Personajele vorbesc între ele în aceeași limbă de lemn. Eliza, de exemplu, îl laudă pe Toni, șeful ei de echipă, comparându-l în mod principial, ca într-o ședință de partid, cu priurul ei soț:

„Bravo, Toni! Cincizeci și opt de vagonete! Ești cineva! Martin muncește și el bine, dar tu știi să gândești lucrul.”

În continuare, Eliza îi spune prietenei ei, Maria:

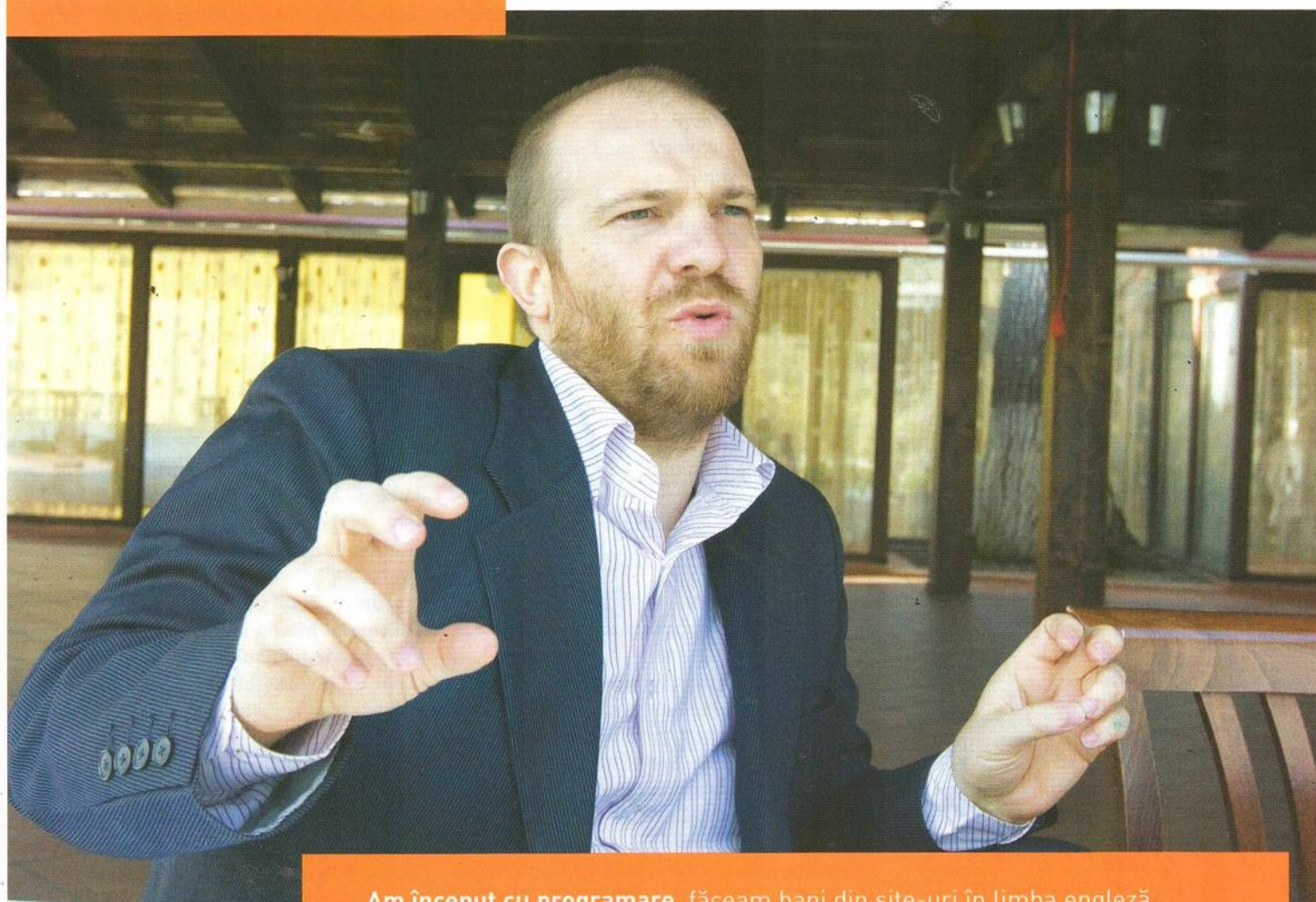
„La patru avem ședință noi, femeile.”

Vagonete cu cărbuni, ședințe, apoi alte vagonete cu cărbuni, alte ședințe – asta este, în viziunea lui Mihail Davidoglu, tot ceea ce-i pasionează pe mineri. Dacă ar exista un concurs internațional de literatură falsă, piesa *Minerii* ar ocupa, în mod sigur, unul din primele locuri.

Nu degeaba a devenit cunoscut ca fiind cea mai tare sursă în utilizarea blogurilor din România. Bobby Voicu a început să folosească devreme computerul. Primul calculator l-a avut la șase ani, în '84, când mergea la Casa Pionierilor.

text Radu Pocovnicu
foto Octavian Tibăr

Bobby Voicu: „Am văzut online-ul ca pe un business”

„Am început cu programare, făceam bani din site-uri în limba engleză. Voiam să trăiesc din asta.”

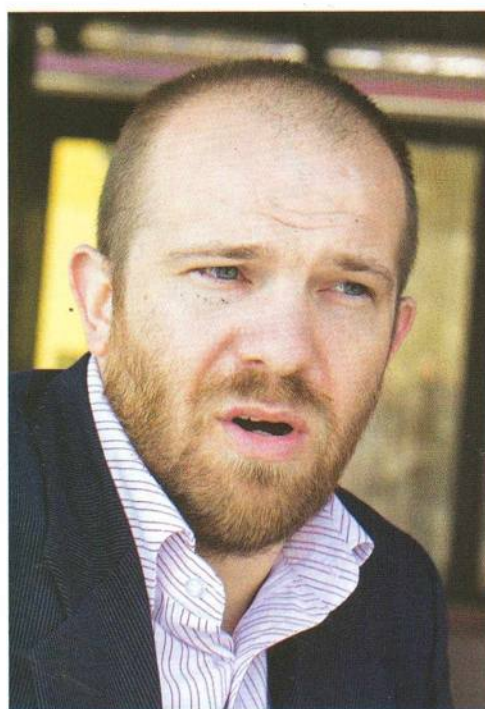
„În '84 era greu să ai un calculator. Primul lucru pe care l-am făcut la Casa Pionierilor a fost să desenez o casă. Văzusem calculator înainte la un prieten, taică-su era profesor de informatică. Apoi, părinții mei mi-au făcut rost de un calculator stricat, de la Oficiul de Calcul. N-avea niște taste, îl scosese din inventar. Tata a chemat un electronist care i-a pus niște taste de telefon. Mă deranjau la degete, erau butoane tari, de plastic, trebuia să apeși tare...”, povestește Bobby. Microbul l-a prins rapid, iar în clasa a VIII-a participa deja la concursuri de informatică. „Am ajuns la faza națională, concurem cu unul dintre cei doi fondatori ai *Interakt*, amândoi erau din Vaslui. Pe unul l-am bătut, iar celălalt mi-a fost ulterior coleg de liceu. Prin '96 am văzut prima dată internet, la laboratorul liceului, de care se ocupa același coleg, Bogdan Rapa. Recent, chiar, când eu eram la Yahoo! și ei la Adobe, glumeam că o să facem Muzeul Internetului Românesc la Vaslui...”

A venit Revoluția, iar bloggerul nostru a descoperit partea de programare. „Pe un calculator pe care mi l-a adus cineva din Germania cred că am învățat cel mai mult. Nu aveam documentație și am început să sap.” Încet, încet, pasiunea a căpătat potențial, iar acesta s-a transformat în scurt timp în job. „Am început să merg pe zona de *development* și am continuat să fac programare mult timp. Și acum îmi place. Am învățat algoritmi care mă duceau acolo în perioada când nu erau multe resurse.” Până aici, însă, Bobby Voicu a trebuit să facă niște alegeri. „La sfârșitul clasei a VIII-a am avut de ales între informatică și sport de performanță, pentru că făceam handbal, fusesem și vice-campion național. Taică-miu care fusese și el sportiv, m-a întrebat ce vreau, de fapt. Și, deși mi se părea interesant, informatica însemna atunci lucrul cu FoxPro, baze de date pentru bănci, am ales altceva. Am zis că eu nu mă văd în fața unui calculator toată viața (ironia!), așa că m-am dus la un liceu teoretic, iar ulterior am urmat ASE.”

Până să ajungă la blogosferă, Bobby a mai făcut un slalom. După facultate, a început un business de familie. „Ai mei au deschis o discotecă la Vaslui. În '97 am venit la facultate în București, dar am continuat să mă întorc la Vaslui, făceam naveta. A fost o perioadă benefică, pentru că atunci am învățat practic ce înseamnă comunicarea. Trebuia să interacționez cu oamenii, să mă ocup de promovare, să aduc clienți... Și era o afacere destul de mare. La un moment dat, aveam 50 de angajați, era o

„Cred că Social Media e o capcană. Ai nevoie de o anumită maturitate ca să știi cât să pui în SM. De exemplu, eu n-am povestit niciodată despre relațiile mele pe internet. Cred că uneori multă lume nu-și dă seama că, pe internet, nu sunt numai ochii prietenilor, ci dintr-o întâmplare pot să ajungă zeci de mii de oameni. E o vorbă, dacă nu vrei să se afle, nu pune on-line.”

discotecă unde intrau 2.000 de oameni”, povestește Bobby, care stă astăzi pe internet și câte 18 ore pe zi. Câte computere a avut de-a lungul vremii? Iată o întrebare la care nu s-a gândit până acum. Dar face repede calculele. „Până acum cinci ani, vreo șapte. Apoi vreo 10... Computere pe care le-am tot îmbunătățit, pentru că nici nu mi-am permis să o fac foarte des. Eu n-am avut mouse la primul PC. De asta folosesc și acum scurtături. N-aveam mouse, ce era să fac?!”, spune bloggerul, care în acest moment deține patru calculatoare.

De la bun început, Bobby a văzut on-line-ul ca un business. „Am avut niște obiective clare, voiam bani. Nu voiam un șef, și nici program. Din blogging am început să câștig în urmă cu doi ani. Dar nu mi-am dat seama inițial. Întotdeauna am scris mult despre internet, *Wordpress*-ul era ceva destul de complicat acum 5-6 ani și țin minte că, după ce m-au întrebat vreo șapte bloggeri diverse lucruri tehnice, m-am gândit să scriu un articol despre asta. Era ceva nou pentru bloggeri, nu am fost conștient ce va urma, pur și simplu eram sătul să repet de o sută de ori același lucru pentru oricine avea nevoie. Așa a apărut forumul bloggerilor. Mi-am dat seama că multe lucruri nu le știu nici eu, și așa s-a născut comunitatea bloggerilor. Mă loveam de lucrurile de care se loveau ei acum, și am zis să-i ajut. Așa a apărut și primul *workshop*.”

Până de curând, Bobby nu a avut televizor, timp de patru ani. Apoi a câștigat unul în urma unei campanii și a redescoperit plăcerea de a se uita la anumite canale, *Discovery*, *National Geographic*, la meciurile de fotbal în HD. Și a mai redescoperit televizorul și prin natura actualului său job. „Nu mai percep, de pildă, talk-show-ul ca pe ceva enervant, nu-i mai ascult gândindu-mă «ce aberații!», ci încerc să sesizez ce vor să facă, să-i ajut cum pot să comunice mai bine.” N-ar renunța însă la „postul de observator”, pentru a se implica în politică, deși a primit diverse oferte de proiecte. „Am cerut foarte mulți bani când mi s-a propus un proiect pe zona politică. Este și o experiență foarte complicată, o provocare în același timp, dar știam că intrarea în politică aduce o grămadă de tînchele legate de tine. Răspunsul meu este și o strategie ce ține de business. Când ceri mulți bani, lumea se uită la tine, pe când dacă te mulțumești cu un mizilic...”

Când ne-am întâlnit cu Bobby Voicu era la costum. Era prima dată când îl vedeam, m-am gândit că asta e ținuta lui obișnuită, mai ales că acum este și General Manager la *Intact Interactive*. „Da' de unde! Am o întâlnire oficială, eu de obicei nu port costum. Mă simt bine în jeansi.” Cum s-ar spune, într-o ținută de blogger. „Ntz! Îmbrăcămîntea de on-line e în chiloți!” Curat *invisible*!

Cine aruncă o privire atentă asupra modelelor coreene din ultimii ani remarcă o evoluție impresionantă în materie de design și calitate.

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Coreenii de la Geneva

Noul i40 va fi disponibil în variante de motorizare de 1,7 litri diesel și 1,6 și 2,0 litri benzină.

Salonul auto de la Geneva, desfășurat în luna martie, reprezintă un moment important în evoluția *Kia* și *Hyundai* care și-au depășit complexele în materie de design și sunt gata să inoveze.

Acum zece ani se chinuiau să vândă mașini șterse la prețuri modeste. Apoi au început să-și deseneze automobilele în funcție de preferințele europenilor și să integreze elemente care să le apropie de favoriții locali. Sfârșitul anului trecut și primăvara aceasta aduc în atenția publicului european automobile pe care le putem alege ușor pentru faptul că pur și simplu arată bine.

Și, în condițiile în care fiabilitatea s-a dovedit a fi una asigurată de o garanție de 5 până la 7 ani, iar oferta de motoare este competitivă, viitorul celor două companii, parte din același grup (*Hyundai Kia Automotive Group*) pare din ce în ce mai luminos.

Capacitatea de încărcare a noului *i40* este de 553 de litri, disponibili cu bancheta din spate ridicată, și până la 1.719 litri, cu bancheta din spate rabatată.

Vedeta vânzărilor, motorul de 1,7 litri, dezvoltă 115 CP sau 135 CP și permite cuplarea unui sistem Stop&Go. Motoarele pe benzină dezvoltă 140 CP și respectiv 175 CP.

Însărcinat cu dificila misiune de a se lupta în segmentul mașinilor mici, cot la cot cu *Polq*, *Fiesta*, *Clio* și mulți alții, noul *Kia Rio* va fi disponibil în Europa cu caroserii în 3 și 5 uși și a

La interior, Rio promite un nivel de calitate asociat mașinilor din clasele superioare.

Hyundai i40 este un model care a încântat audiența de la Geneva și ale cărui prețuri sunt așteptate cu mare interes. Venit să intre în luptă cu mai titratele *Mondeo*, *Passat*, *Avensis* sau *Laguna*, acesta a fost prezentat, surprinzător, doar în variantă break. Calculul este destul de simplu și el presupune interesul superior al familiilor occidentale pentru un vehicul care oferă un portbagaj generos și ușor accesibil (cam 65% din vânzările acestui segment). Varianta berlină este achiziționată cel mai adesea de către companii, iar acestea sunt mult prea atente la prețul de revânzare. Or, aici, *Hyundai* nu poate concura deocamdată cu producătorii germani.

fost proiectat pentru a atrage clienții din întreaga lume.

Noul *Rio* are propria interpretare a grilei *Kia*, integrată cu farurile, pentru a da un suflu nou aspectului gamei de modele a producătorului coreean. Față de actualul *Rio*, noul model prezintă un ampatament mărit cu 70 mm (la 2.570 mm) și oferă spațiu mai mare și confort mai bun pentru pasageri, dar și un portbagaj mărit la 292 l (hatchback) și la 390 l (sedan).

Noul vehicul de segment B va fi propulsat de o gamă de motoare economice pe benzină și diesel, cu emisii scăzute de CO₂, care va include un diesel de 1.1 l și 70 CP, cu emisii de doar 85 g/km. Un motor nou, de 1.2-litri Turbo Gasoline Direct Injection (GDI) va fi disponibil din 2012.

Noul *Picanto*, cea mai mică mașină a celor de la *Kia*, a fost creat și desenat astfel încât să inspire soliditate și maturitate. Mai lung decât modelul anterior și cu un ampatament mărit, *Picanto* promite mai mult confort pentru pasageri, dar mai ales o creștere cu 27% a spațiului pentru bagaje. Oferit pentru prima dată în două versiuni de caroserie (trei și cinci uși), este pregătit să dea uitării imaginea ștearsă și să-și câștige publicul.

Puterile motoarelor variază între 69 și 85 CP, cu cupluri plasate între 94 și 121 Nm. Emisiile de CO₂ sunt sensibil reduse, astfel încât se încadrează între 95 și 105 g/km. Motorul bi-fuel (benzină și GPL) de 1 litru va genera 82 CP și un cuplu de 94 Nm. Mașina cu acest motor are două rezervoare separate pentru cele două tipuri de combustibil. În Europa, toate modelele vor beneficia de tehnologia Stop&Go și de recuperarea energiei la frânare. Datorită acestora, emisiile de CO₂ se vor plasa între 90 și 100 g/km, iar consumurile între 4.1 și 5.6 litri.

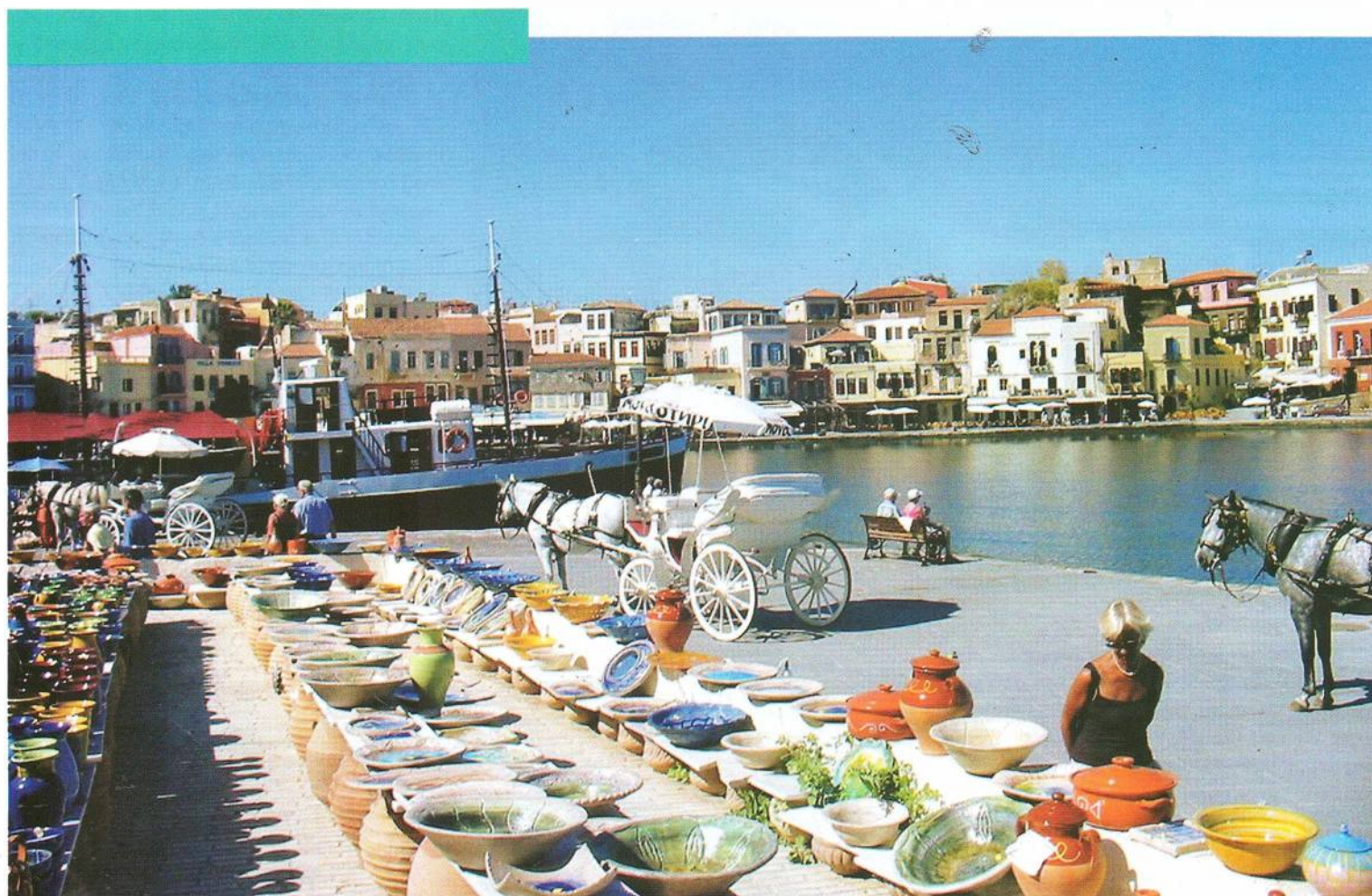

Cumpărătorii noului Picanto vor putea să aleagă din trei motorizări

Este o plăcere să te plimbi prin aceste locuri pitorești, vechi de sute de ani, exact pe unde au trecut romanii, venețienii, genovezii, turcii și egiptenii deopotrivă.

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Alege Chania, orașul cu atmosferă artistică!

Explorează Portul Venețian din Chania într-o caleașcă. Vei găsi un tărâm frumos, cu numeroase clădiri colorate, aliniate una lângă cealaltă de-a lungul mării și de-a lungul munților.

Chania este o zonă cu o frumusețe naturală privilegiată. În partea de sud este păzită de gardienii somnoroși – gigancii Munți Madares ce oferă o panoramă fantastică. La nord se întinde Marea Cretei, a cărei imensitate este îmbrățișată de promontorii superbe.

Orașul este situat pe coasta de nord-vest a Cretei și este capitala regiunii cu același nume. Până în anii '80, Chania a fost unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale Mediteranei: un oraș de provincie încântător, cufăr între munți și mare, un labirint cu străzi și clădiri construite în stil venețian. Între timp, a fost luat cu asalt de turiștii curioși care au împânzit fiecare metru pătrat al orașului. O parte din farmecul său este dat de clădirile vechi nerenovate, folosite acum ca magazine și restaurante.

În Chania există două orașe, unul vechi și altul nou, care coexistă într-un tot armonios. Orașul nou îl înconjoară pe cel vechi și se răspândește tot mai mult spre exterior. Inima Chaniei rămâne orașul vechi, cu aleile sale înguste și clădirile aliniate, care datează din perioade diferite, unde poți face plimbări romantice. Orașul vechi se întinde de-a lungul portului venețian, emblema Chaniei. Rar găsești un loc atât de plin de amintiri istorice, care desfășoară în fața ochilor o arhitectură specifică ce îți stârnește nostalgia. Restaurante și cafenele dau farmec portului, îl animă și le asigură turiștilor confortul necesar pe tot timpul anului. Dacă stai cu fața spre mare, în partea dreaptă a străzii Eleftherios Venizelos se află Dealul Kastelli, prima zonă din Chania care a fost locuită încă din perioada neolitică și locul pe care se întindea orașul minoic Cydonia. Vei vedea și moscheea turcească, precum și șantierele navale folosite de venețieni, iar în stânga este cetatea Firkas care adăpostește Muzeul Maritim al Cretei. Muzeul conține modele de nave, epave, documente ale marinei grecești, instrumente de navigație, materiale audiovizuale și o colecție valoroasă de hărți maritime.

La asfințit, te poți relaxa într-o cafenea de pe chei în compania unei băuturi răcoritoare sau poți să faci o plimbare cu trăsura în port. Café-barul Pallas Roof Garden, aflat pe strada Akti

**Străduțele înguste
pietruite și ticsite
cu flori te îmbie să
guști prăjiturile
tradiționale cu gust
de scorțișoară,
făcute în casă de
cretani.**

Tobazi, îți oferă o vedere asupra portului bine iluminat. Trebuie să urci 44 de scări pentru a ajunge aici, dar efortul merită. Un loc mai neobișnuit este Tzamia-Krystalla, o combinație între cafenea și galerie de artă, ce găzduiește expozițiile artiștilor greci și oferă muzică live. Movie houses te întâmpină cu frumoase grădini publice, unde vara ai parte de filme în aer liber. Dacă îți planifici vacanța în perioada iulie-septembrie, poți participa la Festivalul Cultural al Verii, cu muzică tradițională, jazz, dar și cu spectacole de teatru.

Înainte de a savura cina, poți rătăci prin labirintul de străzi al vechiului cartier turcesc, iar pentru o masă inedită, alege The Well of the Turk. Aici poți asculta muzică specifică Orientului Mijlociu, iar proprietarul localului, Jenny, te îmbie cu specialități mediteraneene și orientale, departe de tumultul portului. Sunt delicioase salata de sfeclă, orezul cu stafide subtil condimentat, iar ca desert, prăjitura cu brânză sau ciocolată.

Oferte turistice

*Prestige Tours, www.prestige.ro,
tel. 021.319.77.94*

Hersonissos, Hotel Memories
3* – de la 351 de euro/pers.,
transport cu avionul, transferuri,
7 nopți cazare cu demipensiune,
asistență turistică. Tariful include
reducerea early booking de 20%
valabilă până pe 20 mai. Taxa de
aeroport este de 95 de euro/pers.

*Christian Tour
www.christiantour.ro
tel. 021.369.98.35*

Milatos, Hotel Minos Imperial
Beach Resort 5* – de la 511 de
euro/pers., transport cu avionul,
transferuri, 7 nopți cazare cu all
inclusive, asistență turistică.
Tariful include reducerea early
booking de 26% pentru rezervări
până la 20 aprilie. După această
dată tariful este de la 569 de
euro/pers. Taxa de aeroport este
de 95 de euro/pers.

*Cocktail Holidays
www.cocktailholidays.ro
tel. 021.317.84.55 /56 /57*

Anissaras, Hotel Chrissi
Amoudia 4* – de la 428 de
euro/pers., transport cu avionul,
transferuri, 7 nopți cazare cu all
inclusive, asistență turistică.
Tariful include reducerea early
booking de 15% pentru rezervări
confirmate până pe 30 aprilie.
Taxa de aeroport este de 95 de
euro/pers.

Pe vremuri, mesele boierilor și domnitorilor români erau încărcate cu fripturi de porc, afumătură, caș proaspăt și plăcinte poale în brâu. Vinul curgea în ulcele de lut, era cântec și voie bună. Restaurantul „Vatra Neamului” reînvie atmosfera acelor timpuri așa că, ia poftiți, boieri dumneavoastră, de vă așezați în jilțuri și degustați bucate alese inspirate din rețetele României celei Mari!

text Alice-Claudia Gherman
foto arhiva restaurantului

Vatra Neamului pentru boieri gurmanzi

Nicolae Avram, ca orice basarabean adevărat, este un împătimit al tradițiilor moldovenești – de la grai și cântecul popular la bucatele gustoase preparate după rețetele bunicii. În consecință, Avram și-a deschis două restaurante cu specific moldovenesc în Chișinău, numite sugestiv *Vatra Neamului*. Și, fiindcă valorile naționale și culturale din România și Republica Moldova au un fundament istoric, lingvistic și cultural comun, a inaugurat anul trecut un restaurant *Vatra Neamului* și în apropiere de București, pe DN1. Pe acesta din urmă l-a numit restaurant-muzeu. Muzeu, fiindcă toate cele trei saloane ale sale (câte 200–250 de locuri), mai ales cel de la parter, te introduc în atmosfera ceremonialului ca la divan, când voievodul se așeza în capul mesei, iar boierii

dimprejur degustau vânat cu pene sau blană stropind totul cu vin din belșug. Restaurant, deoarece la *Vatra Neamului*, bucătăria moldovenească din dreapta și din stânga Prutului, influențată de stilul ucrainean și rusesc de a găti, își desfășoară splendoarea într-un evantai de gusturi, arome și ingrediente specifice. Sarmale în foi de viță cu carne, mult orez și verdeață, friptură la cuptor sau la grătar, frăgezită în vin ars, ceapă, roșii și mirodenii, turte cu mac, mămăligă cu prune, colțunași cu carne sau cu brânză, plăcinte cu brânză, carne sau cartofi, tocăniță moldovenească de pui și ceapă, prune umplute cu nuci și frișcă, zeamă de carne de găină cu tăiței de casă și borș ucrainean – lista e lungă, conține peste 100 de preparate – la care se adaugă un șir întreg de vinuri din care nu lipsesc vinurile de Purcari și Cricova. Voia bună în restaurant este întreținută de formația *Vatra Neamului* din Chișinău.

Preparatele restaurantului „Vatra Neamului” sunt realizate de o echipă de 12 bucătari. Bucătarul-șef Vasile Lazarev este licențiat în drept la Moscova și tot la Moscova a devenit maestru în arta culinară.

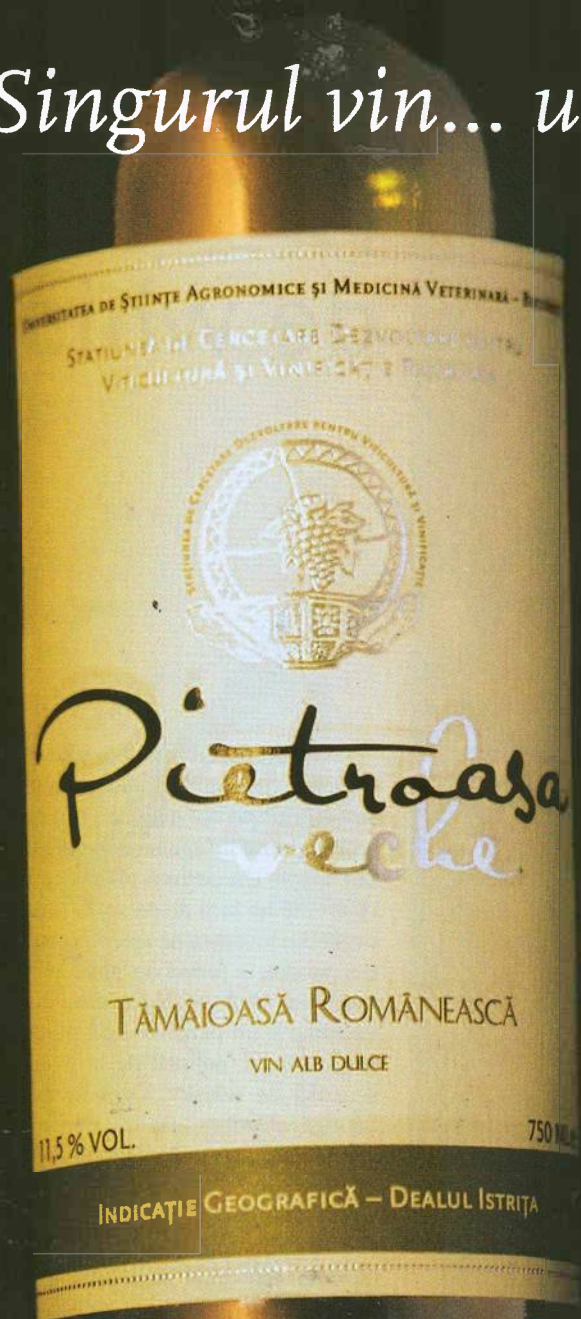

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele – 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

www.usamv.ro

O degustare de whisky la birou ar putea părea ciudată. Totuși, Flacăra a avut parte de un asemenea moment magic în prezența lui Ian Logan, International Brand Ambassador The Glenlivet whisky. Logan ne-a prezentat istoria brandului și ne-a învățat cum să ne bucurăm de prețioasa licoare în variantele de 12, 15 și 18 ani vechime.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

The Glenlivet, parfum de whisky

Deși piața consumatorilor și cunoscătorilor de single malt este destul de mică în România, „The Glenlivet” este un brand care și-a impus respectul în primul rând prin calitatea produsului.

Ne-am strâns cu toții în sala de consiliu de la parter, oarecum intimidați de prezența unui ambasador pentru a asculta povestea primului whisky intrat în legalitate în regiunea Glenlivet din Scoția. Un parfum plăcut ne îmbăta nările cu aroma lui încă de pe scara din hol. Pe masa ovală din încăpere ne așteptau cu eleganță câte trei pahare, în formă de lea, închisă spre partea de sus, cu 20 cl *The Glenlivet* de 12, 15, 18 ani vechime și un pahar cu apă plată, la temperatura camerei, nelipsit de la fiecare degustare serioasă de whisky. Orice degustare, fie de băuturi alcoolice, fie de preparate culinare, reprezintă, mai mult decât o apreciere vizual-olfactivă-gustativă, o călătorie în cultura și tradițiile unui popor.

Maestrul de ceremonii Ian Logan ne-a introdus mai întâi în sălbăția Speyside-ului scoțian din prima parte a secolului al XIX-lea, pe vremea când în zonă existau peste 200 de distilerii care produceau whisky ilegal, din cauza taxelor prea mari impuse de britanici.

Băutura era foarte apreciată de către nobilii din Edinburgh și, în 1822, însuși regele George al IV-lea, vizitând Scoția, în scopul reconcilierii ei cu Anglia, a cerut să bea un pahar cu whisky-ul produs la negru în regiunea Glenlivet. Efectul vizitei regelui a fost modificarea legii accizelor, ceea ce a permis intrarea distileriiilor în legalitate. Primul care a decis să obțină licență pentru distileria sa a fost George Smith care a fondat, în 1824, *The Glenlivet Distillery*. Așa s-a format moștenirea *The Glenlivet*, devenită peste timp o adevărată legendă. George Smith nu numai că a realizat primul *single malt* din Scoția denumit *The Glenlivet*, dar *The Glenlivet* a devenit numele generic pentru *single malt*-urile obținute în regiunea Speyside (valea râului Spey). Afacerea legală a lui Smith nu a fost, însă, pe placul multora dintre distilatorii iliciți din vremea sa care și-au dat seama că whisky-ul *The Glenlivet* le subminează propriile lor întreprinderi. George Smith a trebuit să-și apere viața și afacerea de contrabandiști cu cele două pistoale ale sale primite de la un prieten, și el distilator de whisky, Laird of Aberlour.

După această incursiune în istoria brandului, Ian Logan ne-a invitat la partea practică a întâlnirii noastre: degustarea propriu-zisă a celor trei tipuri de whisky *The Glenlivet*, aflate în paharele de pe masă. Mai întâi se admiră culoarea prețiosului lichid. Galben auriu pentru *The Glenlivet 12 Year Old* – whisky-ul clasic lăsat moștenire de George Smith acum două secole în urmă, cel cu care, de fapt, a început casa *Glenlivet*; profunzimi de aur cu sclipirile intense ale unei raze de soare dintr-o după-amiază de vară – *The Glenlivet 15 Year Old* respectiv aur roșiatic cu nuanțe de ambră – *The Glenlivet 18 Year Old*.

După aprecierea culorii, Logan ne-a învățat să îi studiem și apreciem consistența fiecărui tip de whisky. În acest scop se rotește ușor lichidul în pahar pentru a vedea cum se prelinge pe pereții de sticlă, dacă acest lucru se realizează mai repede înseamnă că avem de-a face cu o băutură mai tânără, vezi *The Glenlivet 12 Year Old*. După această etapă, Logan ne-a poftit să

Ian Logan, a devenit International Brand Ambassador „The Glenlivet whisky” în 2004, după ce anterior fusese director de vânzări și Brand Ambassador în SUA. Logan este de asemenea curatorul „The Glenlivet Whisky School” ceea ce înseamnă că ține, anual, o serie de trei cursuri în „The Glenlivet Distillery”.

descoperim aroma. Pentru aceasta, pe rând, peste fiecare tip de whisky am turnat un pic de apă – în acest moment, mulți dintre colegi au protestat zgomotos. Ian Logan le-a zâmbit înțelegător, dar le-a arătat că numai astfel se poate elibera și simți multitudinea de arome deosebite și complexe. *The Glenlivet 12 Year Old* a fost apreciat încă de la începuturile sale pentru jocul delicat dintre nuanțele florale și aroma exotica de ananas – testamentul lui George Smith – care evoluează apoi către nuanțe de renglote și caise coapte, pentru a sfârși cu un buchet care aduce a vanilie și alune proaspete, datorită învechirii în butoaie de stejar. *The Glenlivet 15 Year Old*, în schimb, are nuanțe de portocală și grapefruit, apoi primește accente de mango copt, pudrat cu scorțoasă și piper alb pentru a evolua delicat spre un buchet de caramel și vanilie. *The Glenlivet 18 Year Old* este asemenea unui parfum elegant care combină notele de frezie și bujor, apoi caramel pentru a evolua către ciocolată cu mentă și o prăjitură cu fructe de vară.

Momentul cel mai așteptat al degustării *The Glenlivet* l-a reprezentat pentru toți... gustarea efectivă a lichidului chihlimbariu. Ian Logan ne-a învățat să distingem gustul catifelat de miere, cu atingerile de mătase ale unei banane stropite cu sirop de vanilie ale *The Glenlivet 12 Year Old*, savoarea dulceagă de mango, lemn de cedru și mirodenii a *The Glenlivet 15 Year Old* și delicatețea de catifea combinată cu note de portocale amăruie și o foarte fină notă de flori de primăvară a *The Glenlivet 18 Year Old*. La sfârșit, Ian Logan ne-a amintit că toate cele trei whisky-uri degustate fac parte din gama clasică a *The Glenlivet*, seniorul gamei fiind *The Glenlivet XXV*, dar, pe lângă ele, mai există gama cu circuit restrâns *Glenlivet Cellar Collection*, adică whisky-uri extrem de rare și cu vârste impresionante, de peste 30 de ani.

rețetă Viorel Copolovici
www.pranzuldincaserola.ro
recomandare vin
Cosmin Zidurean

Miel în chimen

cu mere, ceapă și tarhon

- file de miel – 400 g;
- unt – 30 g + 20 g pentru călit garnitura;
- măr – 100 g;
- ceapă – o bucată;

- chimen – o linguriță;
- sare;
- piper;
- tarhon tocat – două lingurițe.

Pasul 1. Speli bine carnea de miel și o amesteci cu prima porție de unt și cu chimenul strivit în mojar. Lași amestecul într-un castron vreo zece minute, cât pregătești garnitura.

Pasul 2. Toci ceapă și tai mărul felii subțiri. Topești a doua porție de unt într-o tigaie fără să-l încingi prea tare și călești ceapa și merele, amestecând des, aproximativ zece minute, până ce merele se vor înmuia și ceapa va deveni transparentă și moale. Adugi o idee de sare și puțin piper măcinat, mai ții pe foc un minut, apoi pui tarhonul tăiat fin și amesteci totul bine.

Pasul 3. Scoți merele și ceapa cu tarhon pe o farfurie și, în aceeași tigaie, fără să o speli, pui amestecul de miel, unt și chimen. Prăjești totul pe toate părțile, până ce carnea se pătrunde și se rumenește. Faci toată treaba pe flacără mare, ridicând uneori tigaia de pe foc și amestecând carnea în aer. Asta ca să nu se ardă untul. Mai degrabă frigi carnea în tigaie. Pui puțină sare la final. Foarte puțină.

Rețetele lui Viorel Copolovici le puteți degusta la restaurantul Kopel's – str. Sirenelor 87, rezervări la 021.410.61.02.

Merlot Alira
2009

Dacă e miel e musai să fie un vin roșu, tânăr, fructos, încărcat de arome, dar nici într-un caz acoperit de baric, de lemnul de stejar. Ar merge o Fetească Neagră, mai bine o Băbească... Dar cel mai bine merge un Merlot, soi francezesc, dar cu pretenții (îndreptățite) de excelență în România. Merlot-ul Alira 2009 îndeplinește toate condițiile pentru a străluci la masă lângă miel. E românesc, de pe malul dobrogean al Dunării, e tânăr și din vie tânără, vine dintr-un loc în care mieii sunt la ei acasă. Și, foarte important, e făcut de un francez care și-a dat măsura cu vinurile Enira făcute în Bulgaria. Acum, în România, a făcut un vin pentru miel. De la anu' le așteptăm pe cele pentru mistreț.

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă FLACĂRA

Ofertă specială

Număr apariții	Cost abonament
10	80 lei
5	40 lei

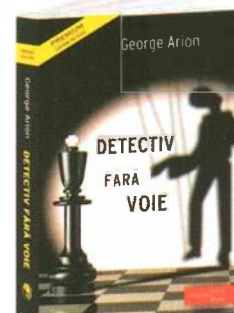
NUMAI 80 lei

- Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.
- În prețul abonamentului intră atât revista cât și cartea din colecția Crime Scene, corespunzătoare ediției.
- La abonamentul **pe un an** se oferă ca **bonus** un pachet special: **două cărți din colecția Crime Scene** (la alegere dintre cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură

PRIMII ZECE ABONAȚI
primesc romanul
"DETECTIV FĂRĂ VOIE",
de **GEORGE ARION**,
cel mai bun autor român
al genului.
Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing

FLACĂRA t... TRITONIC

FLACĂRA

TALON de ABONARE

F 4-11

Număr apariții: începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiu Poștal..... Telefon.....

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33-C.P. 12. Menționați pe plic: **ABONAMENT**. Cont bancar deschis la Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)
Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.
Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/ 21/ 224.60.53, persoană de contact: Camelia Neagu
e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Cum să fii mai inteligent

puzzle-uri care te antrenează
să îți schimbi felul
în care gândești: **RAPID** (1)

CREATIV (2)

LOGIC (3)

VIZUAL (4)

TACTIC (5)

LATERAL (6)

OFERTĂ SPECIALĂ

Nr. bucăți	Preț
1	10 lei
2	15 lei
3	20 lei
4	25 lei

talon de comandă

Vreau să comand edițiile ☐ 1 ☐ 2 ☐ 3 ☐ 4

F 4-11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate		număr de telefon		

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de editură.
Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Toți producătorii vor să lanseze cât mai multe noutăți. Pe o piață tot mai aglomerată a dispozitivelor mobile, consumatorii au de ales între notebook-uri și tablete grafice. Despre câteva dintre acestea, dar și alte gadget-uri, vă invităm să citiți mai jos.

text Andrei Ioan Dimulescu

Mobilitate pentru creativi

Susținut de un procesor Intel Core™ i5 cu tehnologia Intel® Turbo Boost, RF510 îi va bucura pe gameri și pasionații de multimedia oferindu-le un dispozitiv cu putere mare de procesare. Acest notebook are încorporată o placă video NVIDIA GeForce GT 330M cu memorie dedicată de 1GB ce oferă performanțe de până la 30 de ori mai bune a graficii integrate, jocurile fiind redată într-un mod realist și permițând editarea de fotografii și filme. Samsung RF510 dispune în premieră de interfața USB 3.0. Accesarea și controlul aplicațiilor multimedia sunt realizate cu acuratețe, ecranul LED SuperBright™ de 15,6 inch îmbunătățind experiența cu o rezoluție HD (1366x768). În plus, RF510 dispune de o tastatură completă, stil insolă, cu *number pad* inclus, perfectă pentru gaming și programe profesionale de grafică. RF510 dispune de un hard drive de 500 de GB și un DVD Super Multi DL.

Tableta zilnică

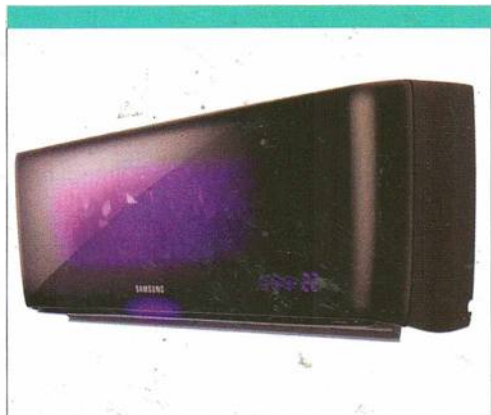
În contextul creșterii interesului pentru piața de tablete, Samsung și Vodafone au încheiat un parteneriat pentru a veni în întâmpinarea cererii consumatorilor, oferindu-le modalitatea perfectă de a se bucura de numărul uriaș de oportunități furnizate de platforma Android. Fie că este vorba de jocuri, citirea eBook-urilor sau actualizarea statusului de pe Facebook, Samsung GALAXY Tab 10.1, un dispozitiv ultra subțire și foarte ușor, oferă o experiență completă de divertisment. Ecranul de 10.1" cu display WXGA TFT LCD are o rezoluție deosebit de clară (1280 x 800), prin care Samsung GALAXY Tab 10.1 devine un dispozitiv de neegalat, ce permite utilizatorilor să se bucure de mii de cărți, jocuri și aplicații disponibile prin intermediul Android Marketplace. Pentru a completa înalta calitate a display-ului, GALAXY Tab 10.1 include difuzoare dual surround-sound, pentru oferirea unei experiențe complete de divertisment.

Performanță accesibilă

PL20 beneficiază de un senzor de 14 megapixeli, un obiectiv *wide angle* de 27 de mm și un zoom optic 5x, posibilitatea de înregistrare video HD, caracteristici integrate într-un aparat elegant și ușor de folosit. Camera elimină nevoia înlocuirii permanente a bateriilor AA, datorită acumulatorului inovator Li-ion care permite utilizatorului sesiuni foto prelungite. ES80 aduce o altă opțiune inteligentă *point-and-shoot* utilizatorilor care sunt în căutarea unei camere de calitate la un preț accesibil. Camera încorporează opțiuni ușor de folosit, precum touch screen-ul LCD de 2,4", ce oferă utilizatorilor posibilitatea să exploreze funcțiile aparatului, sau sistemul intern de alimentare, care nu permite epuizarea bateriei într-un moment important al fotografierii. ES80 se mândrește cu o rezoluție de 12 megapixeli și un zoom optic 5x, prin care realizarea unor imagini de o calitate foarte bună devine incredibil de simplă.

Aere de primăvară

Seria K a atins standardul mondial Energy Efficient Ratio, datorită reducerii consumului de energie cu până la 80% prin intermediul tehnologiei avansate Samsung Double Saving. Tehnologia Smart Inverter le permite utilizatorilor să economisească energie, indiferent dacă sistemul este pornit sau oprit. Seria K include sistemul Samsung îmbunătățit de purificare, numit Double Cleaning, care purifică aerul în două etape. Întâi, filtrul Full High Density oferă o capacitate de filtrare superioară prin

eliminarea particulelor microscopice de praf și prin purificarea aerului murdar, colectarea prafului atingând o valoare de până la 90%. Apoi, sistemul avansat de ioni S-Plasma completează procesul de filtrare prin intermediul unui înveliș anti-bacterial care poate colecta chiar și cele mai mici particule de praf sau viruși, contribuind la crearea unui mediu mai proaspăt și mai sănătos. Seria K dispune de tehnologia dinamică Samsung 3D Wind, care distribuie în mod egal curenții de aer pe toată suprafața camerei, răcind astfel mediul mult mai repede decât aparatele convenționale.

BBC

MUZZY

www.muzzy.ro

Vrei ca micuțul tău să știe cât
mai multe limbi străine?
Copiii iubesc Muzzy pentru că
este ușor, distractiv și eficient!

**O metodă completă
CARTE - CD - DVD
de învățare a celor
mai importante
5 limbi străine**

**În fiecare vineri
împreună cu**

**JURNALUL
NAȚIONAL**

și **LITERA**

30 de volume:

- 15 cărți însoțite de DVD cu lecții distractive
 - 15 cărți însoțite de CD cu exerciții și jocuri
- fiecarui DVD îi corespunde câte un CD

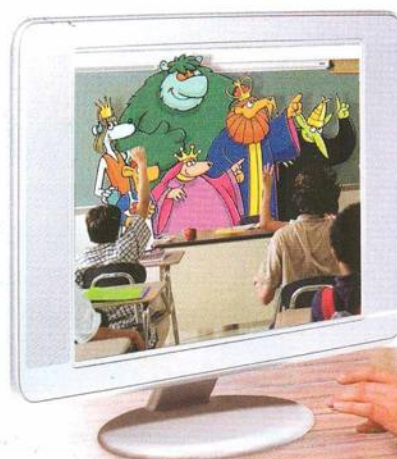

Acum, a învăța 5 limbi străine este un simplu joc!

14,9 lei

pe volum

**cel mai vândut curs
multilingvistic din lume!
cel mai reputat program de
învățare rapidă a limbilor
străine, marca BBC.**

Dacă înainte de instaurarea comunismului, absolvenții Facultății de Medicină Veterinară din București rămâneau, majoritatea, în România pentru a profesa, după 1947 unii dintre aceștia au părăsit țara ori de câte ori au avut posibilitatea să o facă. Din motive în cea mai mare parte a lor politice și sociale, un număr de medici veterinari români au emigrat în Occident.

Medicii veterinari de peste hotare

Procentul cel mai ridicat de cadre didactice și absolvenți care au decis să se stabilească în Apus a fost reprezentat de medicii de etnie germană de la școlile de medicină veterinară din vestul țării – Arad, Timișoara, dar au plecat în Germania, Israel, SUA, Canada, Ungaria, Franța, Spania, Marea Britanie etc. și unii medici veterinari pregătiți la *FMV București*. Ei s-au afirmat în țările unde s-au naturalizat și au activat sporind prestigiul instituției care i-a pregătit. Numai în perioada 1966–1981 au plecat peste 70

de absolvenți și cadre didactice ai *FMVB*.

Dintre absolvenții *FMVB* care s-au afirmat în mod deosebit în noua lor patrie făcând cinste țării lor natale și școlii veterinare românești nu se poate să nu-i amintim pe profesorii universitari Constantinescu M. Gheorghe de la Universitatea Missouri–Columbia, SUA, König Horst de la FMV din Viena – Austria, și Elias Ervin de la Universitatea Ben Gurion – Beersheba, Israel. Toți trei s-au remarcat în mod deosebit pe plan internațional.

M. Gheorghe Constantinescu – nepotul fondatorului geneticii românești, Gh. K. Constantinescu – după absolvirea cursurilor *FMVB* a lucrat ca șef de laborator, sub conducerea profesorului V. Gheție până în 1962, după care a fost trimis în producție ca medic veterinar de circumscripție în județul Vrancea. A revenit în învățământul superior de profil ca profesor la Facultatea de Medicină Veterinară din Timișoara, după care, în 1984, a emigrat în SUA, unde a devenit profesor la Universitatea Columbia–Missouri.

Numărul medicilor veterinari români care s-au afirmat peste hotare este mare, mai ales că mulți absolvenți ai FMV București au emigrat, inclusiv după 1989. Profesorii Constantinescu, König, Elias, Oneț și Mețianu sunt însă figurile marcante ale medicinei veterinare românești din diasporă.

Peste Ocean, profesorul Constantinescu s-a distins prin erudiția sa publicând numeroase lucrări, rezultate din cercetările sale și ilustrate chiar de el. Este remarcabilă lucrarea sa ilustrată *Guid for Large Animals* în care, pe lângă mesajul științific transmis, cititorul descoperă 504 ilustrații originale, semnate M. Gh. Constantinescu. Pentru contribuția sa științifică în domeniul medicinei veterinare, *FMV Timișoara* și *FMV București* i-au acordat titlul de *Doctor Honoris Causa*.

Activitățile cotidiene, specifice profesiei, nu l-au împiedicat pe M. Gh. Constantinescu, aflat astăzi la *College of Veterinary Medicine University of Missouri*, să își dedice o parte din timp unor preocupări artistice. Astfel, a realizat o serie de busturi și grupuri statuare interesante, dintre care amintim grupul de basoreliefuri, așezat simbolic în holul central al *FMV Timișoara* sau realizarea busturilor valorosului genetician Gh. K. Constantinescu și al celebrului fiziolog român de talie internațională Ion Athanasiu, din București.

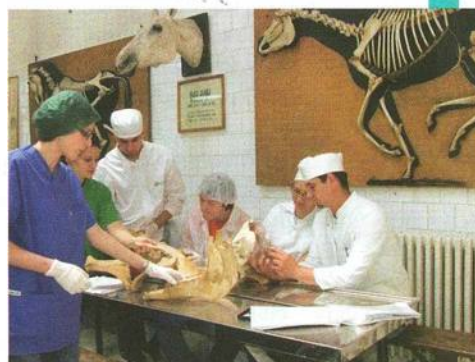
O altă figură marcantă a profesorilor universitari, absolvenți ai *FMV București*, care și-au desfășurat activitatea în diasporă, este Elias Ervin, care a predat până la pensionare la Facultatea de Medicină a Universității Ben Gurion – Beersheba din Israel, unde s-a impus prin profunzimea cunoștințelor dobândite în școala românească de medicină veterinară.

Oneț G. Emil este un alt absolvent eminent al școlii de medicină veterinară bucureștene, care, după ce și-a susținut doctoratul în microbiologie la *FMV Cluj*, a fost beneficiar al unei Burse Humboldt – Germania și a desfășurat o meritorie activitate științifică în Germania în 1970–1971. Revine în țară până în 1985, când se stabilește definitiv în Statele Unite, unde deține, la început, funcția de coordonator de grup la *Grand Laboratories Central* de diagnostic veterinar din Richmond – Virginia, iar din 1996 devine coordonator științific al *National Institute for Discovery Science* din Las Vegas – Nevada. Profesorul Oneț a publicat peste 200 de titluri de lucrări științifice, șase manuale universitare și cărți de specialitate. A primit premiul Academiei Române – 1985, *Distinguished Leadership Award* – SUA, 1996, *Lifetime Royal Patronage* – Australia, 1997, Medalia pentru progresul Medicinei Veterinare – România, 1997, *Award of Recognition* – SUA, 1998 și *Outstanding Achievement Award* – SUA, 1998. Emil G.

Au mai contribuit la cercetarea veterinară mondială, dar sub steagul altor țări:

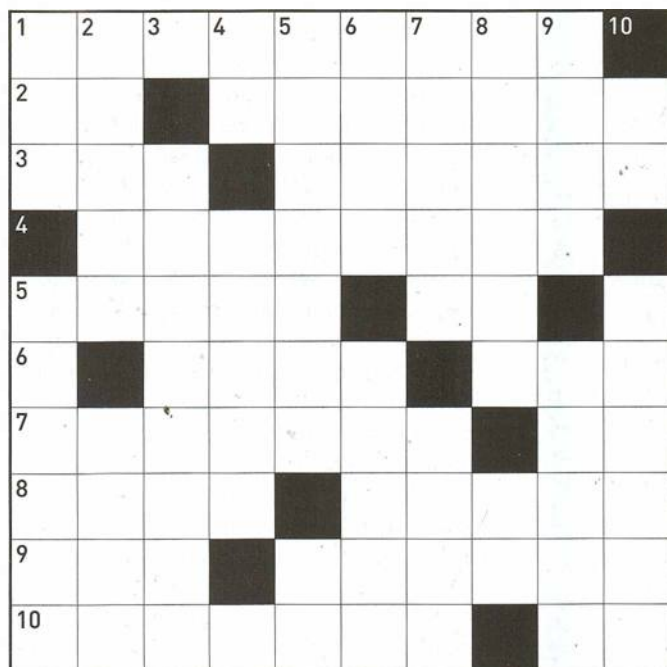
Doina Ciurea – astăzi activează în Mount Sinai School of Medicine, Center for Labor Animal Science New York, Miron Costin, un clinician de elită, Stângă Adrian, toți trei emigranți în SUA, Paul Dobrescu, specializat în stomatologie veterinară, activează în Germania, Lucia Dobrescu, specialist care s-a remarcat în cercetarea veterinară la Bruxelles, Belgia și alții.

Oneț s-a implicat puternic, de asemenea, în viața comunităților, contribuind la afirmarea valorilor românești în străinătate. Este fondatorul societății *Doina* a românilor din Las Vegas. Colaborator sau chiar membru în colective de redacție, a publicat 427 de articole în patru publicații românești din SUA – *Origini*, *Meridianul Românesc*, *New York Magazin* și *Micromagazin*. De asemenea, Oneț este autorul a două volume care evocă viața de emigrant: *În căutarea libertății* – 1999, Cluj-Napoca (autobiografie) respectiv *Drumul vieții* – 2002, Cluj-Napoca. Ca profesorii Oneț sau Constantinescu, fie ei adoptați de alte țări, fie rămași în patria natală, mulți absolvenți ai *FMV București* au cochetat cu artele. Unii au sculptat, alții au pictat, iar alții s-au dedicat literaturii sau ziariștii precum dr. Elias Erwin care a desfășurat o intensă activitate jurnalistică în Israel (profesor la Universitatea Ben Gurion – Beersheba).

Încă o figură marcantă a profesioniștilor absolvenți ai *FMV București* care și-au desfășurat activitatea în diasporă este profesorul Tiberius Mețianu, care a lucrat o perioadă la Institutul de Cercetări Veterinare și Biopreparate *Pasteur* până în 1948, apoi ca profesor la *FMV București* până în 1961. Profesorul Mețianu a fost transferat la Laboratorul județean din Cluj și la scurt timp a emigrat în Franța, unde a lucrat la Laboratorul Central de la Alfort între anii 1960 și 1970, apoi la Institutul *Pasteur* din Paris între 1977 și 1986, după care a predat parazitologia la Școala Națională de Medicină Veterinară din Paris.

Televiziunea, dragostea mea: Amalia Enache

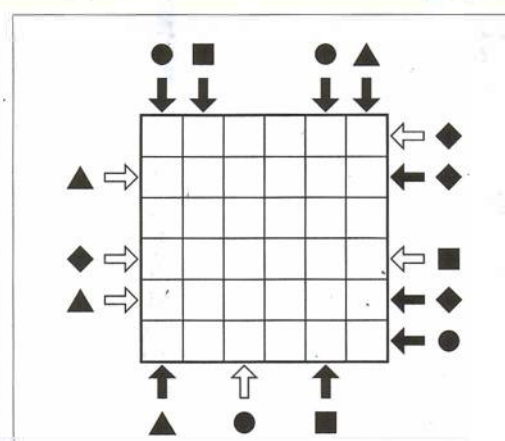
ORIZONTAL: 1) Oraș unde, la 19 iunie 1977, s-a născut Amalia Enache, prezentatoarea știrilor de la miezul nopții, la ProTV. 2) Margini de hotar! – A reduce sarcinile impuse cuiva. 3) Așezat pe gât – Clișeu înnegrit. 4) Jurnalist de teren, ocupație căreia Amalia Enache i s-a dedicat timp de trei ani în cadrul ProTV, înainte să ajungă la pupitrul știrilor. 5) Vânturat – Epocă istorică. 6) Costeliv – Lichid vital. 7) Înfiere – Curele! 8) Blana oilor – De circumstanță (2 cuv.). 9) Ceas – Aflată pe fază. 10) Lungan (fam.) – Aripă de vultur!

VERTICAL: 1) Sigla Fundației *Hope and Home for Children România* a cărei reprezentantă este Amalia Enache – Televiziune timișoreană unde Amalia Enache și-a făcut debutul ca prezentator al știrilor de la ora 22. 2) Zicere de bine – Semn de trecere. 3) Particular. 4) Ediție (presc.) – A examina un bolnav prin atingere. 5) Fidel – Argint (simb.). 6) Câmp lucrat – Sărmană. 7) Brăzdate cu plugul – Paradis. 8) A reliefa – Han gol! 9) Zgârcit – Televiziune unde, de 13 ani, Amalia Enache activează ca prezentator al știrilor. 10) În față! – Piatră-de-var.

Deplasarea simbolurilor

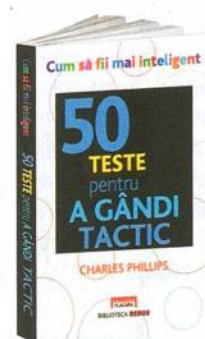
Fiecare rând și fiecare coloană din această grilă includea inițial un cerculeț, un romb, un pătrățel, un triunghi și două pătrate goale, deși nu neapărat în această ordine. Fiecare simbol cu săgeată neagră se referă la primul simbol dintre cele patru simboluri aflate pe direcția respectivei săgeți.

Fiecare simbol cu săgeată albă se referă la cel de-al doilea dintre cele patru simboluri aflate pe direcția respectivei săgeți. Puteți completa grila în forma ei inițială?

cum să
gândim
INDICIU

Cerculețul din prima coloană nu se deplasează prea departe.

VARA MALTA 2011

SUNCREST, avion + 7 nopti cazare
ALL INCLUSIVE

de la **471 euro**

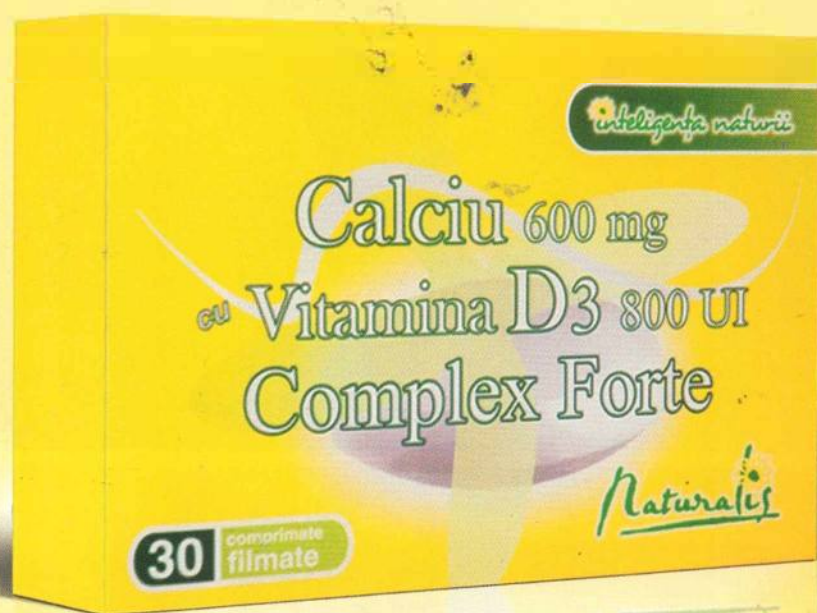
5% REDUCERE SUPLIMENTARA pentru
rezervari facute pana pe **30.04.2011**
si **PREZENTAREA REVISTEI!!!**

str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1, București
(în spatele Cinematografului Patria) tel./fax: 318.59.92 •
tel: 318.59.93, 0722.626.903 • maltaltd@malta.ro • www.malta.ro

CATENA

Calciu cu Vitamina D3 Complex Forte

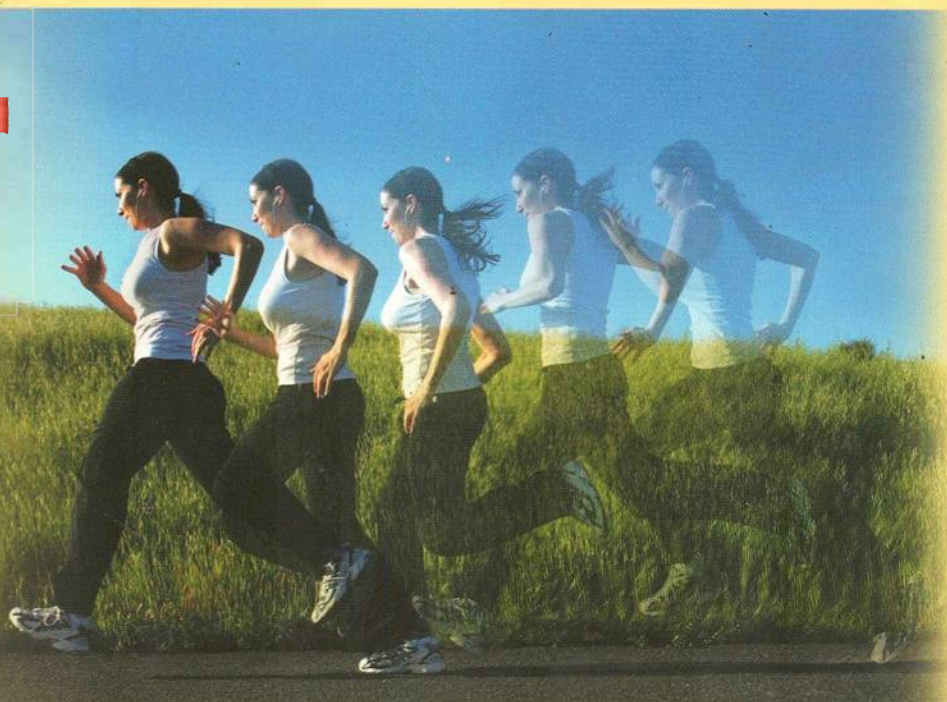
menține:

- buna funcționare a inimii
- sănătatea oaselor
- tonusul general

Are efect antioxidant

Potrivit pentru toate vârstele

de la adolescență
până la
vârsta a III-a

www.catena.ro